

مه حموود
دهولت
نابادی

که پیدار

وهر گبرانی
سیامه نند شاسواری

به رگی
هه شته م

محمود دولت آبادی

کمالیہ

و ساهند شاسواری

ناوی کتیب: که لیدر (به رگی ئه که م)
نووسینی: مه محمودی ده وله ت ئابادی
وه رگی پانی له فارسییه وه: سیامه ند شناسواری
بابه ت: پۆمان

تایپکار: سه رکه وت فایه ق
پیداچوونه وه ی زمانه وانی:
مۆنتاژی کۆمپیوته ر: سه یران عه بدولپه حمان فه ره ج
دیزاینی به رگ: ئارام عه لی
تیراژ: ۱۰۰۰ دانه

نرخ: زنجیره ی ۱۰ به رگی + فه ره نه نگۆک دینار
ده زگای چاپ و په خشی سه رده م

چاپی به که م: سالی ۲۰۱۲

کوردستان _ سلیمانی

www.serdam.org

بۆ په یوه ندی کردن به زنجیره ی کتیبه وه:

kteb@serdam.org

له به رپوه به رایه تی گشتی کتیبخانه گشتیه کان ژماره (۰۰۰۰) ی سالی ۲۰۱۱ ی
پیداوه

مافی له چاپدانه وه ی بۆ ده زگای چاپ و په خشی سه رده م پارێزراوه

محمود ده‌لته‌ت‌نابادی

دکتر

وه‌رگی‌رانی: سیامه‌ند شاسواری

زنجیره‌ی کتیبی ده‌زگای چاپ و په‌خشی سهردهم
کتیبی سهردهم رۆمانی ده به‌رگی ژماره (۰۰۰ – ۰۰۰)

سهرپه‌رشتیاری گشتیبی زنجیره
ئازاد به‌رزنجی

به رنگی هه شته م

۲۴۸۷

که پیدر

به رنگی هه شته م

٢٤٨٨
که نیسدهور
بهرک هه شینه
maishah

بهشی بیست و سنیهم

۲۴۸۹

که پیدر

هرگی هشتده

=====

=====

=====

=====

=====

=====

=====

=====

۲۴۹۰
که نیسدهور
بهرک مانشه

بهندی يه کهم

ئەفەرۆز و ماندوو و خوڤاوی، له کازیوهی لیڤ و توڤگرتووی بادا، بلقیس و شیرۆ له پهوند نزیك ئەبوونهوه. پڤ و نارپڤ، شیو و دۆڤ و لاپال و ههڤت و بهرد و کلۆیان له بن پڤدا تیپهپاندبوو و به چۆکی لهرزۆکهوه خهریک بوون ئەچوونه رهشمالهکانهوه؛ بهو هیوایه بهر له خۆر ههڤتن چاویک گهرم بکهن. داگیراوی ئەوهی به سهریان هاتبوو، ژاکاو و ئالۆسکاو، لیو دادووراو و قین له چاو، به شهکهتی و پقهوه قاجیان راکیش ئەکرد به لۆکو گڤژهنی شهو کۆتایی پڤ بهینن؛ پهنگه بهیانی پڤگهیهک بی بهرهو پووناکی.

له گفتم و له بیژه، ئەوهی به لیو و زماندا گهراپوو، کۆتایی هاتبوو و شیوهنی شهوانهی ژنان با بردبووی و له ناو درک و دالی بیاباندا بهرهڤلا کرابوو. گوته گوتهی پر له گلهبی هیئابوو و، گرڤی بوغز له هاواری بادا دلی تهقاندبوو و قولپی دابوو و ههراي برینداری گهرووی شیرۆ، برینیک و برینیکتری بوو له دلی پر له ناگری بلقیسدا:

«ئای دایه... ئای دایه... خوڤگه منت نهبوایه!»

بلقیس سهرو و قژی کچهکهی له دهستی با وهگرتهبوو و له ئامیزیادا نهوازشی کردبوو:

«کچهکه... دلسوژهکه... دنیا خو کۆتایی نههاتووه. تو گهنجی، شیرۆ!»

«گهنج بووم، دایکه. جهوان بووم. بهلام جهوانیم؛ ناگرم بهردایه»

گیانی جهوانیم، دایه!»

«ههوراز و هه‌لدیری ژیان زۆره کچم. غهم له دلت بته‌رینه. بهخت و ناوچا و خو له‌گه‌لت به‌شهر نییه!»

«به‌ختم ره‌شه، دایه. به‌ختم ره‌شه. هیوا... هیوا... ئای که ئیتر هیوادار نیم. ههر بویه‌شه ناتوانم سه‌یری دنیا بکهم، دایه. ناتوانم به دلی خوّم هه‌نگاو بنیّم. خوژگه به‌رت پی نه‌گرتایه‌تم و بته‌یلا با کار و رۆژگاری خوّم به‌ک‌لایی بکه‌مه‌وه. دنیاام بۆچی ئیتر، کاتیکه ده‌س له روومه‌وه ئه‌نین؟!»

«خۆ نه‌ئهمردی، ئهمردی؟ نه‌ه. په‌کت ئه‌که‌وت، شهل و گێر ئه‌بوویت و دوژمنکام. ئه‌وسا چیت ئه‌کرد له‌گه‌ل دلسۆزیی راست و درۆی ئهم و ئه‌و و چاوی گالته‌چارپی دوژمن؟ ئیمه بیابانگه‌ردین، شیرو. ژیانی بیابان به‌گه‌رانه‌وه ژیانه. ئه‌گه‌ر نه‌توانین به‌رپی‌دا برۆین مردووین، کچم! له‌ بن ئه‌و برجه کۆنه به‌ردینه‌دا ئه‌که‌وتیت و ئیسکه‌کانت ئه‌شکان. لاروله‌وێر و خواروخێچ ئه‌بووی. من چیم بکرده‌یه‌ت ئه‌وسا؟ چیم بکرده‌یه‌ت؟!»

«خۆم ئه‌مزانی چۆن به‌ ته‌ختی ته‌ویله‌وه خوّم هه‌لده‌مه سه‌ر تاته به‌رده‌کان. خۆ له‌ کونی کادینه‌وه خوّم هه‌لنه‌ه‌دا. کاتیک ئه‌گات ته‌نها چاره، مردنه‌ دایه. ته‌نها مه‌رگ!... به‌لام ئیسته که نه‌مردووم ئیتر نامه‌وی به‌رم! ده‌ستم بگره‌ با به‌ینم. با به‌ینم. زیندوو ئه‌بم دایه!»

«چاره نییه. چاره نییه. مه‌گه‌ر چاره هه‌به له‌ ژیان؟!»

ب‌لقیس خووی وه‌لامی خووی دابوو‌یه‌وه:

— نه‌ه، نییه! چاره‌ی ژیان، خودی ژیانه شیرو!

لیو به‌مۆر و کینه‌به‌کی تال له‌ قوولایی چاوه‌کانیدا، شیرو ددانی له‌ ددان قفل کردبوو و سه‌ره‌رای هه‌موو جه‌خار و ماندووتیه‌که‌ی هه‌ولێ ئه‌دا کاتی گه‌یشتن به‌ ره‌وه‌ند، پی نه‌له‌رزێ. چونکه هێشتا، نه‌ کاری ته‌واو ببوو و نه‌ رینگه‌ی به‌ کۆتایی گه‌یشتبوو. خووی خوڤسک و ئه‌زموونی سه‌ختی رۆژگار وای بۆ سه‌له‌ما‌بوو؛ ئه‌گه‌ر نه‌ته‌وی ژیان به‌ نیوه‌چلی به‌جی به‌یلا، که‌ وای بوو نابو مه‌یدان بۆ سستی له‌ بن نه‌هاتووی بی‌وازی چۆلبکه‌ی. ئه‌گه‌ر به‌ته‌وی نیوه‌چل و له‌ نیوه‌رێ به‌رنه‌بینه‌وه، ئه‌بی پیا‌له‌ی

٢٤٩٢
که‌ ئیسده‌ر
به‌رگه‌ه‌شته

رهنج تا دوا دلۆپ بنیّی به سهرهوه، یه کببین. گهراوهی ناو گهردهلوولی
مه‌رگ، چاره‌یه‌کی جگه له رۆیشتن نه‌زانیبوو و نه‌ئه‌دۆزییه‌وه.

رۆیشتن؛ هه‌رچه‌ند رۆیشتن به‌ره‌نجامی نییه.

بوون به‌ سفره‌ی بوگه‌نی دالّ و درنده، وه‌ک تهرم به‌ قه‌راخ رپّوه،
به‌و کاروانه‌وه له‌ نیگای ناته‌واوت‌دا رپّی ئه‌کا، نه‌ شی‌اوای رپّ و گیانی
گه‌رگرتوه‌وه و نه‌ په‌سه‌ندی سووت‌اوان. ئاسیمه‌سه‌ر ئازووتت، به‌له‌ز و
په‌ریشنان، وه‌ک به‌روسکه‌ به‌روسکایته‌وه له‌ قوولایی شین‌باوی شه‌ودا.
چاوانت به‌ چه‌په‌ساوی له‌ کالانه‌دا وشک کرد به‌ شوپین شوپیی په‌ماوی
خۆت‌دا، له‌ یار و نه‌یار. فِرکته‌ کرد و به‌ په‌و داته‌ غار و له‌ گه‌رده‌لوولی
سه‌رگه‌ردانی‌دا ماوه‌یه‌ک چه‌په‌سای تا گه‌یشتیته‌ ده‌رووی به‌خۆدا هاتنه‌وه
و ناباوه‌رپی. یالّی سه‌ره‌کش و سه‌رگه‌ردانت له‌ ناکات‌دا به‌ قه‌له‌نگه‌وه بوو.
به‌ناچاری سه‌رت دانه‌واند. له‌ ونبوونی خۆت‌دا بیره‌کردنه‌وه‌ت به‌په‌وا نه‌زانی،
به‌په‌وه‌ نه‌وین. ئه‌وین به‌لام؛ نه‌یناسیبوو. خۆبه‌ختکه‌ر، دلّی تۆ بوو له
له‌ سه‌ر بنچکه‌ ته‌نگزی پایزه‌دا ونچر ئه‌بوو. په‌نج و سووکایه‌تی، سه‌رت
دای له‌به‌رد. ئارام و رام، دلّیشاو و رووشکاو، هاتیه‌وه به‌خۆت‌دا و سه‌رت
نایه‌وه سه‌ر به‌په‌ی باوان به‌ر له‌وه‌ی به‌ته‌واوه‌تی به‌رووخ‌ی... به‌لام نیگا
نه‌خواز، ده‌ستان نه‌خواز، زمان نه‌خواز بوو! ناچار و سه‌رشکاو خۆت‌دا به
ده‌م باوه‌ و رپّی بیابانت گه‌رته‌به‌ر؛ ئه‌ی خۆلّ له‌ چاوه‌ په‌شه‌کانت‌دا! پیت له
به‌ر به‌رجه‌کوون به‌ ده‌نگی به‌رز گله‌بییت‌دا به‌ ده‌م باوه‌، به‌لکوو شه‌وت به
رقی غه‌ریباتی شه‌ق بکه‌یت و گیان له‌ دیواری ئه‌شکه‌نجه‌ ئازاد. به‌لام...
بلقیس جارێکی‌دی تۆی بوویه‌وه.

ئیسته ئه‌ی کوپیه، که ژبان و دژواری ئه‌زموونی بوونی خۆت به
توندی ئه‌کوئی به‌ سینه‌ی خاک‌دا، په‌رۆز بی گه‌شتی رپّت و ئافه‌رین
بو خۆراگریت! به‌ کلۆلّی، بوون به‌ سفره‌ی بوگه‌نی دالّ و درنده، به‌و
کاروانه‌ی له‌ نیگای ناته‌واوت‌دا رپّی ئه‌کا، نه‌ شی‌اوای گیانی ئاگراوی تۆیه،
شیرۆ. چونکه‌ کار کوّتایی نه‌هاتوه‌وه، هیشتا!

سپیدپه‌نا!

شه‌و خه‌ریکه‌ رابدری و با بکه‌وی. له‌ بیداران، به‌س سه‌گی په‌وه‌نده،

که تاریک و پوونی کازیه به وه پینی خوئی تیک نه شکینئی. پینشوازی شیرۆ و بلقیس. به لام ماندویتی، وزهی نهوهی بو نه هیشتوتنهوه تاکوو بلقیس دهستیکی میهره بانئ به سهر و یالی سهگی یه کچاوی که لمیشنی دا بهینئی. شوپن خهویک نه بوا ببیننهوه. ره شماليک و راخه ریک. له گاف و ده میکدا دایک و کچ راکشاو، همر کام له لایه که وه، بهر لهوهی رایه خیک له سهر په لاسی ناو ره شماليکه رابخری، له خوئی ناموئی دهنگی پان و ههی ههی شوان.

خاک و خوئی و زهنگولهی ملی پینشهنگی پان له پشت گردی لمهوه، بهر به بیان له گهل خوئیان نه هیتن و شوان نیوهی روخساری له ناسوگه، بالائی ماندویتی داوه به سهر داره دهسته که ی دا و پشتی نیگی له رهوی رانه که یه تا بگه نه سهر گردی لمین. پاش تاویک، شوان و سهگان به شانی رانه که دا، له شیوی گرده که به ره و خوار بوونهوه، له ناو توژ و خوئیکی دا که به دم سره وه نه رویشنت، تا له مهیدانی بیر مؤلیان بدا و به گه یشتنی بیریشانان رانیان پی بسپیئرئ؛ کاتی حهسانه وه. که به دریزایی شهو پهز به دم باوه خه پره بیان کردبوو و لیک نالابوون و سه براو به تاقی تنها دهر فتهی نهوهی نه کردبوو چاو لیک بنئ. نهوا به سهروقزی توژاوی و ماندوووه نه یویست خوئی بگه یه نیته ره شماليک و تهخت لیی بنوی. چونکه نه یزانی پاش دوشینی دواين شیرا، خودی سه براو نه بوا دار و توربینی هه لگري و پهز بیاته وه بو بیابان. چما که لمیشنی بهو نه خوششیه ی تووشی ببوو بو نهوه نه شهیا له گهل ران بینیرئ و خوئی دل ناسووده بکات:

«نم مهردارییهی نیمه ناخره که ی بوو بهچی؟ پیاوهکانی ره وهند، ههر هه موویان داریان فریداوه و تهنه گیان هه لگرتوه! بو شوانیک ناگرن له بهر دهستما بی؟ که لمیشنی بهو نه خوششیه وه خو ناتوانئ له گهل پهز بروات. منم و جووتیک سهگ و بیخهوی و بیخهوی! ناده میزاد بهرگه ی هه موو شتیک نه گری، مه گهر بیخهوی بهر دهوام. نه گهر له پینستی سهری ناده میزاد پیلاویک دروست بکری، تنها ریگه ی شهوانه نه توانئ بیسوینئ. شهو و بیخهوی، ریگه ی به شهو. منیش ناده میزادم

۲۴۹۴
که لیسدر
بهرگه هه شنه

ئاخر، كەسئىكەم ئەوئ لەگەلم بئ گولمەمەدى مامەگيان. شوانئىك،
 هاوكارىك، هاودارىك. گولمەمەد خوى رەنگە ئەمە ئەزانئ... ئەزانئ
 ئىترا!»

لە دوايىن گوتەكاندا، وشەكان لە ئەندىشەى سەبرخاندا پوووك
 ئەبوون. ئەبوون بە با. كآل ئەبوونەوه و بە هوئ ماندوئتتەوه، لەش و
 بىر لار ئەبوونەوه. تاشەبەردئىك، پالپشتى پشتى ماندوو. دار و تورئىن
 لە لايەك و شان و دەست و يآل و پئ لە سەر خاكى بەرەبەيان. خەوى
 ھەزار سآلە.

ھەراى ران، ژنەكانى لە رەشمالەكان ھىنايە دەرەوه.
 چەند بەرخ و كارى كۆرپە لە ناو كۆزەكە بە سەر و كوئى يەكدىدا
 ھەلئەگەران و مليان بو دۆزىنەوهى داىكيان رآئەكئشا. باعە باعە و بەعە
 بەعە. سەمەن مەردۆشەكە - تۆ بئى خوودئىك - ى كردبوو بە سەرى و
 لە پئشەوه ئەروئشت و بە دواىدا، زىوەر و ھەيشوئيش لەملاولاي پەرزىنى
 كۆزەكە، شان بە شان. ھەتاو، وردە وردە خوى دەرئەخا و تاوئىكى تر بال بە
 سەر درك و دائى بىاباندا ئەكئشى. رۆژ ئەيەوى دەس پئ بكا و، بەر لەوهى
 دەنگى كار و بەرخ لە ناو زايەلئەى رانەكەدا ھوشيان بشەلئەژئئ، ئەبئ
 بزن و مەرى شىرا بگيرئ و مەردۆش بەرئتە بن گوانيان. كارئىكى دژوار
 نىيە. بزن و مەرى شىرا ديارن. مل بو لاي كار و بەرخەكانيان رآئەكئشن
 و گوانيان پرە لە شىر و رئكردن و ھەستانيان جىاوازە. لنگاوانگ ئەرۆن و
 گوشاد ئەوھستن. ھەرچەند ھەرزى شىر و شك بوونە لە گوانەكاندا. كار،
 دژوار نىيە. بزن و مەرى شىرا ئاشكران. چاوكەش وا لە چنگى زىوەرەدا.
 لنگى كەپرئ بە دەست سەمەنەوه و بزەقەنئش كە دىسانەوه ئەيەوى
 ھەلئ، ھەيقو ئەيگريئتەوه.

دەنگى خوئشى چۆرەى دۆشئنى شىر لە ناو مەنجەل و مەردۆشى

مەسئىندا، شىرى خەست و قورسى پايزە، شىرى پىاوبەزئىن. شىراكان بە ٢٤٩٥
 ژمارە زۆر نىن و كارەكەيان زۆر ناخايەنى. مەنجەلئ گەورە، لەنيوہ زياتر پر
 بوو. شىر كەفى كر دوو. زىوەر و سەمەن دوو قولئى مەنجەلەكە ئەگرن
 و ئەيەنە لايەكەوه. بەس سەمەن بە تەنھا خوى دەرەقەتى ئەوه دئ

كە ئىدەر
 بەرگى ھەشتە

شیر بباتهوه بهرهو رهشمالهکان. نه رڼ دووره و نه سهمن بڼواز. تهوڼلې پان و روخساری چوار گوښه وای دهرئهخات تهپلې سهری بو دانانی تیانه و مهنجهل پهدراخت کراوه. ټیکسمپراوه، سهمن، چوارشانیه و کارامه. به هاوکاری زیوهر مهنجهلکه نهنی به سهریهوه و زیوهر تیانه بهتالهکان ههلهگرڼ. ههیفو چپوبهندی په رڼینهکازهکی لاپردووه. کار به قونهقون و بهخ به ههلاتن کهوتونهته رڼ. توڼکی نهرم. جی سمی شیرخوران ران شفق نهکا. سهر و کولهشاخ له بن گوانی دایکان. دهنگی بهعهبع نارام نهگرڼ، دهنگهکان دانهمرکی. ههتاو به ههموو لایهکدا بلاو بوتهوه. سهمن و زیوهر خهریکن مهنجهلکه له بن رهشمالهکه دابنڼ و ههیفو به دوی میردهکهی، دا، نهچې بو لای. تهوڼلې سهبرخان له ههتاوی بیهیزی پایزی دا نارقهی کردووه.

پیلووهکانی قورسه و ماندوو. ریشه تنک و نالوژهکی سهبرخان خوږ و جیچې تهلاشهی پیوهیه. ههچهند هاوین راپردووه، بهلام هیشتاش لیوی ترهکاوی سهبرخان خوښ نهبوتهوه و شوینی پیست ههلهخستنی سهر لووتی هیشتا ساف نهبووه. لووتی کابرا قنجه و وا پنهچې چهناگهی دهرپهپیوه بو پیشهوه. دوگمه یهخهی کراوتهوه و هیلی چهلهمه ی سینگی کشاوه و سپایی گهنهمرهنگی پیستی درهوشانهوهیهکی نهرمی ههیه. نارقه، تووکی تنکی سهر چهلهمه ی سینگی نهرم کردبوو. لیوهکانی وشک و بارگرتوو و له شهکهتی دا کرابوویهوه و بن ددانهکانی توژی نهرمه لمی لنیشتبوو. نهرمه چینهکانی قهراخ چاوی به ناشکرا خوږلای بوو و چاوهکانی ههیفو به حهپهساوی له سهر روخساری میردهکهی نهبلهق ببوو و نیگای له غهمیکی توژاوی دا خنکابوو:

– چیه پیاو؟!

وهلام نییه. ماندویتی، وا پنهچې سهبرخانی رهتاندوووه. بهلام ماندویتی ناتوانی شوانیکی کارامه، شارهزا پیاوکی بیابانی وهکوو سهبرخان وا لیبکات. نهخیر. وهپهزی کار و دژواری فرمان، تا به نهمرپو به سهبرخانهوه نهبنراوه. نهی چیهتی، سهبرخان؟

«نه خوښی... سه برخان!»

لیوه وشکه لاتووہکانی ئاویان ئهوی. ئاو، ئاوی بو بښن!

نه، کس له ناوه نییه. سهگهکانی ران بهرهو چالاهکان،
رؤیشتوون بهرهو سهرهوه و سهگی یهک چاوی رهوه ند لای رهشمالهکان
نووستووه. دووکه ل له کوانووه سی کوچکهکهی بهر رهشمالی
خانمهمهدهوه نهچوو به حهوادا. زیوهر و سهمن، نهبی منهجهلی
شیرهکیان نابیتهسهر. تهمووری لال دهست و روو نهشوراو له
رهشمالهکه هاتوته دهرهوه. گیز و ور وهکوو ههموو روظیک نهچی بو لای
ئهو جاشهکه رانهی به دهوری دایکهکانیاندا خولهیان دی. کهلمیشی له
ناو رهشمالهکهوه به نالاندنی پچرپچر و بهزان، داوی یارمهتی نهکات.
بلمیس له خهوی ماندویتی دا گوپی لی نییه، بهلام نهمی کهیان... شیرو؟!
هه یقو به ناباوهری له بهر دهریزانی خپوهتهکه، تاساوی بینینی
شیرو راوهستا. نهتوت زمانی له گو کهوتوووه و لیوهکانی بی نهفان
کهوتنه لهرزین، وهک بللی خهریک بوو له بیرى بیاتهوه بوچی هاتوووه.
پاشان لهو خاموشیه سهرسامه دا هاتهوه به خویدا، بهرهو ئاوهکه چوو،
ملی مهشکهکهی گرت و بهرزی کردهوه. بهلام بهر لهوهی ههنگاو بنیته
دهرهوه، شیرو چاوی کردهوه و به نیگایهکی په ریشان و -وهک- مهست
له کالاندا، به گیزئی نهخولایهوه، جاریکتر ناموزاکهی راگرت.

له کاتی وهستانه حه په ساوهکهی هه یقودا، شیرو له سهر
په لاسه که راست بوویهوه و دانیشت و به ماندویتی که زه بوون ئانیشکی
نایه سهر نهژنوی، په نهجهی لی که هه لپیکا و به نه رمی وهک بللی غه می
خوی له هه یقو بشارپتهوه، به بیانووی شه که تی سهری دانهواند و
هه نهی نایه سهر ئانیشکی و نیوروخی رهنگ په ریوی خوی خسته بهر
نیگای کچی مامی، بو نهوهی چهندهی پیخوشه له م که سه مه دگهره،
له م دهشته هیلاک و به خور قرچاوه بروانی. نهتوت به یه کجاری خوی به
غهریب نه زانی و میوانداری ههموو جوهره نیگایهک بوو، له ههر شیوه و
هی ههر که سپک بوايه.

هه یقو به لام دهره فتهی مانهوهی نه بوو و ئوقرهی وهستان. شووهکهی

۲۴۹۷

که لیدر

به رگی هه شته

=====

=====

=====

=====

=====

=====

=====

=====

=====

=====

له بهر خوږهکه، چاوه پروانی نهو، له سهر خاکهکه کهوتبوو و کچی خان ناپو، نهگهر وانش نه بوايه ئیتر پرسپاری نه بوو. نه له شپږو و نه له خوئی. چونکه نهوهی که نه بوايه بیزانی، به نیگایهک زانیبووی و گپرانهوهی نه ندیشته و بوچوونهکان پیویستی به همل و دهره تیکی تر هه بوو و کاتیکی تر؛ نهوسا که تیمارکردنی میرده کهی تهواو نه کرد. پاشان زهریکی له بن نهستونده کههکه هه لگرت، مهشکهی دا به شانی دا و له ره شماله کهه دهرکهوت و به ره مو لگهی ناژه له کان پیی هه لگرت.

سه گهکانی پان، هه فالهکانی سه برخان گه رابوونهوه و له مبه ر و نهوبه ریهوه له سهر کلک و لاق دانیشتبوون و پوولکه کهی چاوهکانیان له کالاندا داره تیکی نیگه رانیان هه بوو. هه یقو لای شووه که یهوه له سهر چوک دانیشته، دهویلی ملی مهشکهی کردهوه و زهرکی پرکرد. قولای پی دهویله کهی راکیشنا و دهستی له بن سهری سه برخان، ناوی برد بو لیوی پیاوه کهی.

– چیته سه براو؟!

دلۆپهی ناو له لاله غاوهی ده می پیاوه کهوه بو ناو ریشی باز ره قه یان بهست و تا بن چه ناگه یان ته پر کرد. هه یقو به قولی دراوی کراسه کهی لیو و ریشی میرده کهی وشک کردهوه و نارقهی له هه نیه ی سپری. سه برخان پیلوی هه لیئا، چاوه یاو کردووهکانی بریهه ژنه کهی و وتی:

– سه رمامه! بمبه بو په نایهک!

هه یقو توربینه کهی سه برخانی دا به پشتی دا، دار دهسته کهی ریکی موغهره ی پشتی چه قانده بنی توربینه کهه و دهستی برد بو دهست و قولی شووه کهی؛ که سه براو خوئی هه لیئا و شان به شانی ژنه کهی به ره ره شماله کان کشا.

له بهر دهریزانی دهرگای ره شمال، شپږو وهستابوو به به ژن کشاو و توژیک داته کاو، له نیگای سه برخان دا شه پو لیکي نه رمی هه بوو. به ژنیکی تاپوئاسای دابردا پر، به له رینه وهیه کی لهو بابه ته ی که به دم گپژه لوو کهوه له پانتایی دهشت دا خه م و چه م نه شه کپته وه. ههروه ها خپوته و دووکه ل و چوارپی و گرد و دهوه نه تاغ و درهختی دوور و په له

هه‌وری په‌راگه‌نده له بهر چاوی کابرای شوان‌دا کال ئه‌بوونه‌وه و به‌یه‌کا نه‌هاتن، له جیی خۆیان ئه‌ره‌مین و بو ناجی ئه‌ره‌وین. چاوه‌کانی وه‌ک بلیی خوار ببوون و پښکه و پښکه‌یان ئه‌کرد:

– بمخه‌وین!

هه‌یفۆ و شیرۆ، سه‌برخانیاں خه‌واند. به‌لام پاش ئه‌وه ئه‌بوایه چی بکه‌ن؟ به‌رامبه‌ر یه‌ک، به‌ بی چاره و وشه‌یه‌ک ما‌بوونه‌وه و نیگای دامایان لیک گری درابوو. مه‌گه‌ر بلقیس؛ دیسانه‌وه‌ش مه‌گه‌ر بلقیس! روومه‌تی ره‌ق و داته‌کاوی بلقیس له قوولایی ره‌شماله‌که‌دا، دژ و داگیراو خۆیای ئه‌کرد. ماندویتی و تووره‌یی به‌ مایه‌یه‌کی بیزاریه‌وه هیشتاش له قوولایی چاوه‌کانی‌دا نموودیکی به‌ هه‌رای هه‌بوو. وشک و ماندوو و مۆر، ئه‌توت له چالیکی ترسناکه‌وه خۆی کشاندۆته سه‌ر و له سه‌ر پی وه‌ستاوه. خه‌نجه‌ری تیژ به‌ ده‌سته زبر و گه‌وره‌که‌یه‌وه. وه‌ک بلیی ویستی خوینکردن و تاوانی هه‌یه. ده‌ماره‌ شینه‌کانی پشته‌ی ده‌ستی وه‌ها ده‌ره‌په‌ریبوو ئه‌توت ئاسایی نییه، به‌لکوو به‌ هۆی خوینی خۆفه‌وه هه‌لتۆقیون. چالی چه‌ناگه‌ و هیلی قوولای که‌وانی بن لیوی خواره‌وه‌ی و جی‌جیی روومه‌تی، هه‌ر هه‌مووی هی‌مای پاسان به‌ کاریکی دژواری ئه‌نوانده‌وه. له ئه‌نجامی پارانه‌وه‌ی هه‌یفۆدا، ده‌رمانی سه‌برخانی به‌ کولۆی هیل و باده‌م و پښه‌ی هه‌زیی دیاری کرد و وتی نه‌ساخیه‌که‌ی له‌رزوتایه و به‌هۆی بای ملۆزمی پایزه‌وه تووشی بووه. پاشان وتی یه‌کیان له‌گه‌لی بجی بو یارمه‌تیدان و خۆی پیش که‌وت. شیرۆ به‌ شک و گومانه‌وه سه‌بری دایکی ئه‌کرد و ئه‌بوویست تیبگات کاره‌که‌ چۆن جی‌به‌جی ئه‌کا و یان ناخۆ چ کاریکی به‌ ده‌سته‌وه‌یه؟

بلقیس لفه‌کی سه‌ره‌پۆشه‌که‌ی له به‌ر سینگیه‌وه دا به‌ شانی‌دا، قژه‌ ماش و برنجیه‌که‌ی که‌ که‌وتیویه ده‌ره‌وه، کرده‌وه به‌ ژبر سه‌ره‌پۆشه‌که‌یه‌وه. قۆلی کراسه‌که‌ی هه‌لکرد و ئامیری کاره‌که‌ی

٢٤٩٩

که‌ی‌ده‌ر

به‌رگی‌هه‌شته‌ه

– ناگری کوانوه‌که‌ خۆش بکه‌ شیرۆ. له بن ئه‌و داریه‌! چاوت

لټه تی؟!

شیرۆ هیشتاش له ناو دهریزانه کهدا راوه ستابوو. ترس و دوودلی له چاو و چۆکی دا. بلقیس بوخچه و ئامیره کانی دا به دهستی کچه که یهوه و گوران دی به سه ری دا:

– ئەمانهش له گه ل خۆت به ره! ته نگز، ئاگری ته نگز!

گێژ و دوودل، سه ری کی بیه که ی ناوقه دی ته پۆلکه که ی کرد و ئاوپرکیش له دایکی، شیرۆ رۆیشت تا فره مانی دایکی راپه رین. چونکه هه یفۆ به دوا ی داوده رمانی شووه که ی دا رۆیشتتوو و جگه له شیرۆ که سی لی نه بوو. بلقیس به لام نه ک به دوودلی، که دل و دهستی یه ک و یه کجی، لیپراوانه به ره و ره شماله که ی خۆی، ئەو شوینه ی که لمیشی له گیروگازی ئازاردا ئەتلا یه وه، هه نگاوی نا و یه کسه ر چوو ه سه ر سه ری پیاوه که ی و به هه مان رووتالی و مۆنیه وه فره مان ی دا:

– رابه! هه ر ئەمرۆ چاری ئەکه م!

که لمیشی له تاوی ئازار گرمۆله ببوو و، چاوه خر و به قوولا چوو ه که ی و کۆمه لی چرچ و لۆچی هه نیه و سیله ی چاو و گۆناکانی، له بن برۆ ئالۆسکا وه کانیه وه سه ری بلقیسی کرد. قۆلی هه لکرد و خه نه جری ناو دهستی ژنه که ی هه راسی کی ئاشکرای خسته نیگای پیره مێرد و له هه مان کات دا به پچرپچر پرسیا ری کرد که چی بووه و بۆچی؟

بلقیس به لام دهره تی نه دا، دانه ویه وه، دهستی دایه بن بالی که لمیشی و وا ی راشه کان، ناچاری کرد راست بیته وه. که لمیشی قه لّس و به دژواری، که وته جنیودانی زه مین و ئاسمان و شانی دا به شانی بلقیسه وه و دهستی گرت به خالا ییه وه، چه ماوه و به ناله نال له دهریزانی ره شماله که چوو ه دهره وه. گله یی پیره مێرد له وه بوو که بلقیس شه و به ته نها جیی هیشتوو ه و بینینی کوپه کانی له لا گرنگتر بووه. به دریزایی رینگه تا شوینی مه به ست به نک و ناله و نه فرین کردن زه مینه ی بیده نگیه که ی بلقیسی پر کرده وه. به دوا ی بلقیس و که لمیشی دا، ته موور که سه رنجی راکیشرا بوو، هیلی چیلکه داری به سه ر خاکه که دا، تا لای لیژنه و ئاگری داربیه که شوینیان که وت.

٢٥٠٠
که لیسدهر
به رگی هه شته

بیمبئی بۆ ناگرهکه، کهلمیشی قاچی له عهرز چهقاند و ئهبلهقی
 بینینی شپرو، نازاری خووی له بیر بردهوه و به دهردیکی نوپوه، راوهستا.
 بلقیس که چاوهروانی ئه و کاردانهوهیه بوو له لایهن کهلمیشیهوه، قوئی
 پیاوهکهی راکیشنا و به بی ئهوهی دهرفتهی هیچ کاردانهوه و قسهیهکی
 پی بدا وتی:

– تۆ ئیتر هیچ مهئی، غهم کهم نییه!

کهلمیشی گیرۆدهی نازار، پی کشاندهوه و ئاوری له ژنهکهی
 دایهوه و تاویک لیی راما و پاشان وتی:

– نامههویتهوه... نه!

بلقیس، جارپس و پهنه میاوی رق و نازار، به جوریک پیاوهکهی به
 ههروازی تهپۆلکهکهدا سهرخست که کابرا به سهروهه بهربووویهوه و له
 کاتی ههئسانهوهی دا، ههپهشهی لیکردن و وتی:

– ئهکوژم! بهم پرووناکیهی خوا قهسهه یان پهگی خۆم ئهبرم یان
 گهرووی یهکیکتان به قهپ ئهپچرم! لهوه زیاتر جیگهی زولم و زوری
 ئیوهم نییه!

کهلمیشی که به زهحمهت ئهیتوانی خووی به سهه لاقه
 ههراوهکانیهوه رابگهئ، بیزار و نائومید وتی:

– دیواری من کورته و تۆیش له دیواری من کورترت نه دۆزیوهتهوه.
 تۆیش... کوتر له زاری بیردا ئهگری. نهخۆشم... نهخۆشی ئهم دهردهم،
 بهلام... بهلام تیت ئهگهیهنم! رۆژیک به تۆیش پیشان ئهدهم! جارئ...
 جارئ تۆیش به دلی خۆت لیخوره!

بلقیس، به بی گویدانه ههپهشهی پیاوهکهی، ههمیش وهپهزی
 نک و نالهی بهردهوامی، به سینهکیشی تهپۆلکهکهدا سهه ری خست و
 گوراندى به سهه شپرودا که لای ناگرهکهوه دانیشتیبوو:

– ئه و پارچه ئاسنه بخهه ناو ناگرهکه، کچی!

کهلمیشی تا بگانه بن درهختهکه، دم به گلهی و شهپازۆ بوو:
 – ههموو پلارهکانتان ئهبی بهر من بکهوئ، ههموو تهوس و
 توانجتان! باشه... دوعا بکه بهرم. دوعا بکه بهرم! ئهگینا... تیت

ئەگە يەنەم!... بۆ نەتېرد بۆ لاي براكانى؟! بۆ نەتېرد بۆ لاي خانمەمەد؟
بۆ لاي گولمەمەد... بۆ لاي بەگمەمەد... يان بۆ لاي ئەويتريان... بۆ
لاي مامى؟

بلىقىس پىرەمىردى ئەبىرد بۆ لاي درەختەكە و خامۇش بوو، نەكا
هەلچوون و توورەيىيەكەى تووشى هەلەى بىكات لە كاتى كارەكەدا.
شىرۆش لە كاتىكا خۆى لە نىگاي باوكى ئەدزىيەو، سەروچاوى بە
ئاگرەكەو خەرىك كىردبوو و تەموورى تى ئەگەياند لە بەر باكە لايچى با
ئاگرەكە بىگرى. بلىقىس پىرەمىردى لە لاي بىيە كەم لق و گەلاكە پراگرت
و داواى لە شىرۆ كىرد بوخچە و گورىسەكەى بداتى.

– ئەتەوئى چىم لىبىكەى، ژنى؟!

بلىقىس لە بىنەوبەرى كارەكەدا، هەرچەند هەولئى ئەدا
توورەيىيەكەى خۆى بخواتەو، بەلام بە بى بەزەيى ئەهاتە بەرچاو. بە
قۆلئى هەلگراو، سەرىپۆشى بەلادا خىستوو و خەنجەرى بەر پىشتوئىيەو،
لە جەللادىكى تەواوتى ئەكرد. پاشان بە بى ئەوئى وەلامى نىگاي پىر
لە پارانەوئى پىاوەكەى بداتەو، لە كاتىكا كىراى لە سەر بوخچەكە
و پىشت بە قەدى درەختەكە دائەنا، دەستەكانى گرت و بەرزى كىردەو،
رەشمەيەكى بارىكى لە مەچەكى دەستى راستى كىرا هەلپىكا و لە
دەور قەدى درەختەكەى ئالاند و ئەوسەرى لە مەچەكى دەستى چەپى
گرى دا، بەجۆرىك كە شان و پانىيەى سەرى بە دارەكەو جوت بىي.

– چىم لى ئەكەى بلىقىس؟!

– نامەوئى بىكەم بە قورىانى، مەترسە پالەوان!

پاشان بلىقىس داواى لە شىرۆ كىرد چوار كورتان و دەستەكەىكى
تۆكەمە بەئىنى:

– ئەگەر جىازى وىشتر بوايە باشتر ئەبوو!

شىرۆ بەرەو رەشمالەكان رۆپىشت و بلىقىس كەوتە هەلكەندنى
خۆلئى نەرمى بن دارەكە، راست لە نىوان لنگى داچەقاوى كەلمىشى و
بە تەموورى وت لە ئاگرەكە دوور بكەوئىتەو و بە ئاماژە تىي گەياند بچى
پىشكانىك بەئىنى.

۲۵۰۲
كەلىسەدەر
بەزگەمەشەنە

— زوو! زووبه!

کهلمیشی داهیزراو و جارسی نازار، له بهرامبهر رهق بوونه بهردینه‌که‌ی بلقیس‌دا کوئی دابوو و بهس ئه‌ینالان و پچرپچر و بی مه‌به‌ست له بهر خو‌یه‌وه ئه‌یبو‌لان، به بی ئه‌وه‌ی له‌گه‌ل که‌سیکی تایبه‌تی بی. خه‌ریک بوو خو‌ی ئه‌دا به دهس چاره‌نووسه‌وه، به‌لام ئه‌م سازگاریه نه به واتای پی‌خو‌شبوون و ره‌زامه‌ندی بوو و بو تاو‌یکیش ریگه‌ی له ده‌ربرینی نه‌فره‌ت و جنیو و نازار نه‌ئه‌گرت.

پیشکانه‌که ته‌موور هی‌نای و ئه‌ستونده‌کی ره‌شمال به سه‌مه‌ن و به دواشیان‌دا زیوه‌ر و شیرو هه‌ر کامه‌یان کورتانیکی که‌ریان نابوو به شانوه و ئه‌هاتن. بلقیس بی‌له‌کانه‌که‌ی له ته‌موور وه‌رگرت و که‌وته هه‌لکه‌ندن و ده‌ردانی خاکه‌که.

— گۆپم بو هه‌لنه‌که‌نی... بلقیس؟! گۆپم...

زیوه‌ر و شیرو کورتانیان دا به عه‌رزدا و گه‌رانه‌وه بو هی‌نایی دوو کورتانی‌تر. سه‌مه‌ن بی‌له‌کانه‌که‌ی له ده‌ستی بلقیس وه‌رگرت و که‌وته کار. بلقیس ئامیره‌کانی به سه‌ر کرده‌وه، به‌ره‌و ئاگره‌که چوو و له هه‌مانکات‌دا به سه‌مه‌نی وت:

— ئه‌وه‌نده‌ی که من له ناو چاله‌که جیگه‌م بیته‌وه!

بیاله‌ی پون، لباد، پارچه‌به‌ک پلیته که بلقیس خو‌ی به په‌رو‌ی شو‌راو دروستی کردبوو، مه‌قاش و تاد... پارچه ئاسنه‌که‌ی نرابوو له ناو ئاگر بو کاتی خوین‌پریژی زور بوو، بو کاتی مه‌بادا!

زیوه‌ر و شیرو به دوو کورتانی‌تره‌وه هاتن و بلقیس هه‌لسا تا شی‌وازی کاره‌که‌ی ریک بخت:

— دوو کورتان له‌مبه‌ری چاله‌که، دوانیش له‌و به‌ره‌وه. بیخه‌نه

سه‌ریه‌ک و لیکیان به‌هستن. ئه‌بی زور توند بن له سه‌ر جیگه‌که‌یان!

زیوه‌ر و شیرو کورتانه‌کانیان به‌و جو‌ره دانا که بلقیس وتبووی:

— تو‌زیکیش ئاوی گه‌رم نه‌گه‌ر هه‌بوایه خراب نه‌بوو.

زیوه‌ر بو هی‌نایی کتری ئاو چوو به‌ره‌و بنه و شیرو بی‌له‌کانه‌که‌ی

له سه‌مه‌ن وه‌رگرت و که‌وته قوول‌ترکردنی چاله‌که. چال له ئه‌ژنوبه‌ک

زیاتر قوول ببوو و نه‌وهندهی نه‌مابوو ببی ناوقه‌دیک؛ بهو کارهی که شیرو
 به په‌له و به وردی نه‌نجامی نه‌دا. کتری ناوه‌که زیوه‌ر هیئای و له‌سه‌ر
 به‌رده‌کانی قه‌راخ ناگره‌که جیی بو کرده‌وه. بلقیس به‌سه‌مه‌نی وت
 سه‌ریکی ده‌سته‌که‌که بگری و خووی سه‌ره‌که‌ی تری گرت و دوو سه‌ره‌که‌ی
 نایه سه‌ر کورتانه‌کان، به شیوه‌یه‌ک که هاوته‌ریبی نه‌ژنوکانی که‌لمیشی
 بی. بلقیس دووسه‌ری ده‌سته‌که‌که‌ی له سه‌ر قوولایی کورتانه‌کان
 دامه‌زراند و تاقیکرده‌وه. پاشان به شیرووی وت له چاله‌که بیته‌ده‌روه و
 خووی له‌بری کچه‌که‌ی چووه ناو چاله‌که و به‌رز و نرمیه‌که‌ی هه‌لسه‌نگاند
 و هاته‌ده‌روه:

— ره‌شمه!

ره‌شمه درایه ده‌ستی بلقیس. بلقیس خه‌نجه‌ری له به‌ر پشتین
 ده‌ره‌ینا و په‌شمه‌که‌ی کرد به دوو کوته‌وه و به ژنه‌کانی وت:
 — رووتان بکه‌ن به‌ولادا!

ژنه‌کان چوونه لایه‌که‌وه و ته‌مووریشیان دایه پال خویان. بلقیس
 ده‌ستی برد بو به‌نه‌خوینه‌که‌ی که‌لمیشی و شه‌روالی له‌پیی داکنه‌د و
 پاشان له کاتی‌کا چارشییوکی نه‌دا به سه‌ر پییدا، مه‌چه‌که‌کانی گرت
 و به‌زی کرده‌وه و خه‌می نه‌ژنوی نایه سه‌ر ده‌سته‌که‌که و قاچه‌کانی،
 به‌گوپه‌ری پیویست، له لای نه‌ژنویه‌وه تا پوو‌زی به په‌شمه به‌ست به
 داره‌که‌وه. نه‌مسا، کۆمیه‌ی پیره‌می‌رد خو‌به‌خو له سه‌ر بوخچه‌که هه‌لگیرا
 و به‌حه‌واوه له به‌ر ده‌ست و نیگای بلقیس‌دا ئامادی نه‌شته‌رگه‌ری بوو:

— پیاله‌ی رۆنه‌که دانی با گه‌رم ببی، زیوه‌ر. ئیوه‌ش هه‌ر کامتان له
 سه‌ر سه‌ریکی داره‌که دابنیشن له سه‌ر کورتانه‌که و توند قاچه‌کانی
 رابگرن. نه‌م گوریسه‌ش ئالقه بکه‌ن له ناوقه‌دی و توند بیبه‌ستن به
 داره‌که‌وه، سه‌مه‌ن! له کوره‌که‌شت تی‌بگه‌به‌نه‌ شانیه‌کانی باوه‌گه‌وره‌ی

توند رابگری. جا...

خووشی له ناو چاله‌که‌دا دانه‌وییه‌وه، مه‌قاش و خه‌نجه‌ره‌که‌ی بو
 تاویک له سه‌ر ناگره‌که راکرت و گه‌رایه‌وه داره‌تی به‌که‌می. سه‌مه‌ن
 گوریسه‌که‌ی له ناوقه‌دی پیره‌می‌رد ئالقه کردبوو و دوو ده‌ور له قه‌د

٢٥٠٤
 که‌لیسه‌ده‌ر
 به‌رگه‌ه‌شته‌ه

درهخته‌کەى ئالاندىبوو و گرتى دابوو و ئەهات نا له سەر دەسته‌کەهه، له سەر کورتانه‌کە دابنیشى.

شیرۆ پینشتر له جیگه‌ى دیاریکراوى دانیشتبوو و زیوهر له نیوان ئاگره‌کە و بلقیس‌دا به چاو و چارى زیتە‌له‌وه ئاماده‌ى خزمهت بوو. که‌لمیشى به‌س توانى بلى:

– اشهد ان لاله‌ الاالله!

که بلقیس به زه‌بریک چارشىوى له سەر چۆکه‌کانى کابرا هم‌وادا و وه‌کوو قه‌ساویکی کارامه، کۆمیه‌ى پیره‌مىردى به ده‌مى مه‌قاشه‌که گرت و وامه‌زانه نه‌عه‌رته‌ى ترسناکی مروّقیک بیابانى چۆلى ئەدرى، پسپۆرانه و به خىراىی خه‌نجهرى تیزى خسته کار و له چاو‌ترووکانیک‌دا زیدهى کۆمیه‌ى پیاوه‌کەى برى، له لایه‌که‌وه داینا و له دواین نه‌ره‌ى درپندانه‌ى پیاوه‌که‌دا، خه‌نجهر و مه‌قاشى دانا، په‌نجه‌ى خویناوى له خاک وه‌ردا و سه‌یرى زیوهرى کرد. زیوهر پیا‌له‌ى رۆنه‌ قه‌چاوه‌کەى به مه‌قاشه‌که گرت و لای چاله‌که داینا و پلێته په‌رۆکه‌ى دا به ده‌ست بلقیسه‌وه. بلقیس پلێته‌کەى له رۆنى قه‌چاوى پیا‌له‌که‌دا خووساند و خسته‌ى سەر برینه‌که که ئەمجاره‌یان نه‌عه‌رته‌ى پیاوه‌که، زه‌نگ و زايه‌‌له‌یه‌ک‌ترى په‌یدا کرد:

– لبادى داخ، لبادى داخ!

زیوهر پارچه‌ لباده‌کەى گرت به سەر ئاگره‌که‌وه و بلقیس جاریک‌تر پلێته‌کەى له رۆن هه‌لکیشنا و خسته‌ى سەر برینه‌که و ئەمجاره‌یان که‌لمیشى خۆى له به‌ر ئازاره‌که پى رانه‌گیرا و ده‌مى ته‌نها به ناله‌یه‌کى خامۆش داچه‌قا:

– بیکه‌نه‌وه!

بلقیس ئەمه‌ى وت و خۆى له چاله‌که هاته ده‌روه‌ه و پیاوه‌که؛ ته‌رمى پیاوه‌کەى له کۆت و به‌ند ئازاد کرد و وتى:

– له‌ولاهه‌ بیکه‌وینن، به‌ روودا بیکه‌وینن!

که‌لمیشیان له سەر خاکه‌که خه‌واند و بلقیس وتى شان و قاچى بگرن. پاشان خۆى بوخچه‌کەى له بن دره‌خته‌که هه‌لگرت و خسته‌ى ژیر ناوکى پیاوه‌کەى، به شى‌وه‌یه‌ک که بتوانى به سەر شوینى کارکردنى‌دا

زال بڼ. کوته لباد هه لچزابوو و ناماده. بلقیس به لآم بهر له وه نه بوايه
 پڼگه ی پڼخو له - نهکا به رو نی هه لقرچاو بووبی به چزلیک و داخرابی- به
 په نجه ی تا قی بکاته وه و کو تیک پلیته بخاته ناوی، پاشان لباده گهرمه که
 بخاته سهر برینه که و شوپنه که ی ببه ستنی.

که لمیشی نهوا بیهو ش که وتبوو، به دهما درابوو به سهر خاکه که دا
 که بلقیس چارشنیوی دا به سهر پشت و لاقی دا، دهوری چارشنیوه که ی
 به ردچن کرد و له کاتیکا دهست و خه نجه ره که ی له بن لووله ی ناوی
 گهرمی کتربیه که دا رائه گرت وتی:

— با کاژیریک لیړه بخه وئ. جاری نه بی به قهد میوژیک تریاک له
 ناودا گهرم بکه ی و ناماده بڼ. کاتیکه هاته وه به خو ی دا بیخواته وه.

له خه وتن و خاموشی که لمیشی دا و به دوا ی دامرکاندنه وه ی نهو
 هه را و هوریا یه، نهوا زیوهر و سه من دهر فته ی نهو ه یان په یدا کردبوو
 سه یری شیرو بکه ن و بگه پڼ به دوا ی نهو کیماسی و کلؤلایانه ی نیشانه ی
 له سهر پوخسار و قز و بالی دانابوو. شیرو ش بو خو دزینه وه له چاو و
 نیگای براژنه کانی، به بی هو خو ی به تیمارداری باوکیه وه خه ریک کردبوو.
 کلاوه که ی که لمیشی که له سه ری دا که وتبوو، شیرو هه لیگرتبوویه وه
 و خه ریک بوو خو له که ی نه ته کاند و نه رویش ت تا شهروال و گیوه کانی
 باوکی له م لا و نهولا هه لگریته وه و له لایه وه دای بنی. که لمیشی
 هه روا به سکا که وتبوو. ته نها چرچه که وگه کانی پشت مل و قزه
 کورته زیوینه که ی پانیه ی سه ری له گهل سووچی برو و گو نای له بن
 چارشنیوه که وه به دهره وه بوو.

بلقیس بروا بهو کاره ی که کردبووی، به ره و په شماله کان نه رویش ت
 له کاتیکا داوینی کراسه که ی به دهو ر لاقه کانی دا شه که ی نه هات.
 ماوه ی کاره که ی بو ژنه کان به جی هیشته بوو و خو ی نه رویش ت نه وه ی له
 داودهرمان دهس نه که وت و به پیویستی نه زانی ناماده ی بکات: نارامگر و
 وزه به خش؛ ناوی تریاک و شورو یا یه کی چه ور.

زیوهر به دوا ی رویش تنی بلقیس دا، خو ی به کو کردنه وه ی په شمه
 و گوریسه وه خه ریک کردبوو و به ترسیکی شاراوه له نیگای دا، سه یری

۲۵۰۶
 که لیسدهر
 بهرگی هه شته

شیرۆی ئەکرد. بەلام سەمەن بە بێ پەرۆی کەس، شانی دابوو بە درەختەکەوه و جارجارە چاویکی لە شیرۆ ئەکرد و وا دیار بوو چاوه‌پروانی ئەواوبوونی کاری نەشتەرگەری و بردنەوهی دەستەک و کورتان و کەلوپەل بوو بۆ رەشمالەکان.

بەلام هەست و بۆچوونی شیرۆ لە چۆنیتی نیگای ژنەکان، ئەوه نەبوو کە لە راستیدا هەبوو. بەلکوو لە ئاویتمی نیگای ئەواندا خۆی زۆر سووک و ناپەسەند ئەبینی و لە خۆی رانەئەبینی بتوانی ئەوه زیاتر روو وەشیری و لە ئازاردانی ژنەکان پارێزراو بێ. بۆیه ئەبوا چاره‌یه‌ک بدۆزیتەوه. چاره‌یه‌کی به‌و جۆره‌ که ئەو پەردە‌ی زویرییه‌ بدپینێ و به‌ یه‌کجار رووبه‌رووی هه‌موو ئەو دیاردانه‌ بپیته‌وه که هه‌یه. پینگه‌یه‌ک و شیوازییک بۆ ئەوه‌ی خۆی روون بکاته‌وه و ئەو گومان و ئەندیشه‌ی که ئەوانی‌تر وه‌کوو قوژاخه‌یه‌ک به‌ دەوری‌دا تهنیوانه، بشکینێ. چونکه‌ جگه‌ له‌وه چاره‌ی‌تری نه‌بوو. بلقیسیش که ئەوه‌نده به‌ پاشکاوی و بێ‌به‌زیانه‌ له‌ ناو ژنەکاندا جیی هیشتبوو و پویشتبوو، پەنگه‌ چاره‌یه‌کی جگه‌ له‌وه‌ی پێ شک نه‌هاتبوو و ویستبووی گری ئەمکاره به‌ یه‌کجاری بکریته‌وه و یه‌ک لایی بپیته‌وه. که‌ وا بوو روو له‌ روو و نیگا له‌ نیگا!

شیرۆ که‌ له‌ لای باوکیه‌وه‌ چۆکی دادابوو، سه‌ری به‌رزکرده‌وه‌ و چاوی برییه‌ سه‌مەن که‌ هه‌روا شانی به‌ دره‌خته‌کەوه‌ بوو. سه‌مەن به‌ گۆنای گۆشتن و ته‌ویلی به‌رین و چاوی روونه‌وه، به‌ بێ ئەوه‌ی درێخی خۆی بشاریته‌وه‌ به‌ دل‌سۆزییه‌وه‌ به‌یه‌ک نیشته‌ سه‌ر لیوی و به‌ هاوده‌ردی وتی:

— باوه‌ر ناکه‌م شیرۆ، ئاوا خۆت پیر کردووه، قژت سپی تیکه‌وتوو!

شیرۆ جاریکی‌تر چارشێوه‌که‌ی رێک کرد، هه‌لسایه‌ سه‌رپێ و بیغه‌م وتی:

— ئینسان پیر ئەبی، که‌نی!

شیرۆ ئەوا وه‌ستابوو، به‌ بێ ئەوه‌ی بزانی بۆ و بۆ چ کاریک. هه‌ستی ئەکرد په‌نجه‌کانی پێی له‌ سه‌ر خاکیکی سست داناوه. به‌ژنی کشتا و داته‌کاوی له‌ به‌ره‌گه‌ی ئاوه‌له‌ی بیابان و ئاسماندا، به‌ تهنه‌ا خۆیای ئەکرد.

تەنیا و داتەکاو بە روخساری شینەهەلگەراو و پێستی بە ئێسکەووە لکاو، لووتی باریک و لێوی لێک چەسپاو و، ئەو نیگایەکی کە ئەویووست پەریشانی و سەرگەردانیەکی چارە بکات بە دۆزینەوێ نامانجیک بۆ سەیرکردن؛ ئەگەر تریبە دلی دەرفەتی ئەوێ پێ بدایەت. بەلام لەو بێدەنگیە سەمەندا و هەستی مارتاسای زیوەر کە بۆ کۆکردنەوێ ورتکە و پرتکە دائەنەوێهوە، کاریکی ئاسان نەبوو بۆ شیروۆ. بۆیە بە یارمەتی بۆ یارمەتیدان، ئەوێ مابوو خری کردەووە و وەک هەلاتنیکی ئاشکرا، بە لێژی تەپۆلکەکەدا خۆی بەردایەووە.

زیوەر چاوی لە شوپی شیروۆ، لە لای سەمەنەووە خەریکی سرتە

بوو:

— چاکە و خراپە لەم دنیاوەدا ون نابێ. خراپە بکە، خراپ ئەبینی!

سەمەن ئاوری لە زیوەر دایەووە و پرسی:

— خراپ بوو؟ شیروۆ کچیکی خراپ بوو؟!

زیوەر لە وەلامی پرسیارە ساکارەکی سەمەندا وتی:

— باشیش نەبوو!

تەموور هاتە پێشەووە بۆ داواکردنی شتیکی کە بەس دایکی تیێ ئەگەپشت. سەمەن دەستی بە قژە کال و نەشوراووەکی کورپەکی دا هیئا، لە ناو ئامیڕەکان، مەقاشەکی دا بە دەست کورپەکیهوە و لەگەلی بەرەو رەشمالەکان کەوتە ری. زیوەریش ئەستوندەکەکی هەلگرت و بە دواي سەمەندا بە لێژاییەکەدا بەر بوویەووە و وتی:

— جل و کورتان با هەر لێرە بن، ئەوسا کە پێویستمان بوو چوارپێکان

ئەهینین و لێرە کورتانیان ئەکەین.

لە رێگە، هەیفۆ ئەهات بە قاپیک دوشاوی تری و کەوچکی ماستخۆریهوە، بۆ ئەوێ بیکا بە دەم مامیەووە. زیوەر دلی رەزای نەبوو هەیفۆ لە تیمارکردنی پیرەمێرددا بە تەنها بەجی بەیئلی. بۆیە سەری دەستەکەکی خستە سەرشانی تەموور و خۆی لەگەل هەیفۆ بە هەورازەکەدا سەرکەوتەووە و لە سەمەن گەرا بچی بۆ یارمەتی بلقیس. چونکە زیوەر -لەو توورەیی و هەلچوونەیی بلقیسدا- وای بە باش

٢٥٠٨
کە ئێسەدەر
بەرگی هەشتەم

ئەزانى لە ئاخافتن لەگەڵى خۆ بپارێزى و ئەوەندەى پى ئەكرى خۆى لى
بشارتەوه.

بلقىس لە سەر چۆكىك بە سەر سەرى سەبرخانەوه دانىشتبوو،
دەستە گەورەكەى نابووئە سەر كەشكەى ئەژنۆى و چاوى بربووبوئە دەورى
چاوه ئاوساوهكانى كابرا و لىوى خواروئەى بە ددان ئەگەست. خامۆش
بوو و دوودلى و گومان لە ناسىنى نەخۆشكەى سەبرخان، ئازارى ئەدا.
سەبرخان لە گەرمای يادا ئەسووتا و بلقىس ئەبوايە ياهوكەى چارەسەر
بكات. كاسەى لە ئاوى جەوهنەكە پى كرد. چارۆكەيەكى كۆنى لە ئاوهكەدا
خووساند و خستىه سەر تەوئىلى نەخۆشكە و لە رەشمالەكە چوووه
دەرەوه بۆ تيماركردنى كەلميشى.

سەمەن پارچە نانكى بە سىرێزى دابوو بە دەست تەموورىهوه
و بىخەمى بيانوو گرتنى كورپەكەى بەرەو بلقىس ئەهات. هيسرەكەى
كەلميشى كلكى لە ناو گەلى ئەسوو و بۆ هەلپراندىنى خەرەنگيزىكى
ملۆزم ئەيلووشاند. بلقىس نە چوووه پيشتر و بە سەمەنى وت بپروا و بە
يارمەتى ژنەكانى تر پيرەميرد بهين بۆ بن رەشمالەكە:

— ئاگادار بە بە روودا بىخەوئين، بەجۆرىك كە قاچەكانى شوپروه
نەبى!

بەر لەوهى بلقىس بگەرپتەوه ناو خيوتهكە، سەمەن پرسى:

— بىدەين بە شاندا؟

بلقىس وتى بە شان نابى و ئازارى زۆرتەر ئەبى. سەمەن وتى:

— دوو دار بە گورىس گرى ئەدەين و پەلاسىك شتىك ئەدەين بە

سەر دارەكاندا و ئەبهينين.

بلقىس قەلسى نەزانىهكەى خۆى شپۆهكەى پى باش بوو و وتى:

— خویشم ديم!

دوو ئەستونەك، ئەو گورىسەى پيرەميرديان پى بەستبوو لەگەل ٢٥٠٩

پەلاسىكى گەورەى نيوداشت. سەمەن و بلقىس تەموورىان نارد بۆ

بەرگى هەشتەه

يارىکردن لەگەل گۆلە يەكچا و خويان بەرەو تەپۆلكە و كەلميشى

بوونەوه.

شیرۆ که سهری له رهشماله که هینایه دهرهوه، ههر دوو ژن به سینهکیشتی تهپۆلکه که دا سهرئه که وتن. شیرۆ نهک به دزیکهوه، به لکوهو به پارێزهوه وهک خووی پێگرتبوو، به رهو رهشماله که به رامبهه چوو و لهوێ لای سهری سهبرخانهوه له سهر چۆک دانیشنت و دهستی برد بو چارۆکه تهپه کهمی سهر تهوێلی کابرا له سهر برۆ باریک و رهشه کهمی لای بدات. سهبرخان به قورسی پیلووی هه لێنا و نیگای ماندووی به لیلایی پوخساری شیرۆدا گه راند و هه ولیدا چاوه کانی دانه خریتهوه. شیرۆ ئه وهندهی سهبر و توانا له سهبرخاندا شک ئه برد که نهک ههر بتوانی به بێ ههستکردن به نازار له گیانی خویدا، چاو له چاوی بکات، به لکوهو دلیا بوو ئهیتوانی داوای یارمهتی لهم خزمهی بکات، ههرچهنده له سهر جیگهش کهوتبێ.

سهبرخان به شهپۆلی نهرم و نارامی پیکه نیینیک له پوخساری ماندووی دا، دژواری ناخافتنی له شیرۆ ئاسان کردهوه. ئهوسا به دهنگیک که به هوێ یاو و وشکی گهروو و زمانیهوه گر ببوو و، به ئهزمونتر و خوش ئاوازتر ئههاته بهر گوێ، وتی:

— چاکت کرد گه راپتهوه، شیرۆ. زۆر چاکت کرد. جیێ تۆ ئیرهیه. له ناو باوانی خۆت دا، نهک له غه ربیی! ... رۆیشتنه کهت هه له بوو، شیرۆ. به خیر بیتهوه بو مالی خۆت!

قورسای پیلوهکان نیگای گرگرتووی سهبرخانی داپۆشی و له لیکنانی برژانگه کانی دا، دهنگیشتی دامردهوه و شیرۆ ناخراوی میهری خوشکانه، خامۆش و شهیدا له سهبرخان ورد بوویهوه. تهنا نهت بلقیس ئه وهنده ئاشکرا و دۆستانه شیرۆی وهرنه گرتبوو، یان ئه گهر وه ریشی گرتبوو، به زمان ده ری نه پر ببوو. لانیکهم به بیان و گوتهی بلقیس ئه وهنده دلسۆزانه و به بێ دردۆنگی و دلراوانی نه بوو. دهشتیکی به رین و ئاوه له، ئاسمانیکی بلیند و پر هه تاو له گوته و نیگای سهبرخاندا بوو و پینشکهشی شیرۆ کرابوو.

— مه هیله دهرم بکهن، سهبرخان. ئه مهوێ له ناو باوانی خۆم دا بمینمهوه. لیره رام بگره. کاریک بکه رام بگرن! ... براکانم، براکانم

٢٥١٠
که نیسه در
به رگی هه شته

سهبرخان. ئەوان زۆر رِق ئەستوورن، سهبرخان. رِق وشترین براكانم!
 ليوهكانى كابرأى شوان وهكوو تهختهى وشك ليك جووت بيوون
 و شيرۆ ههستى ئەكرد ههناسهى به هۆى ئەو خهفهخانهى تووشى
 بوو، خهريكه ئەگيرى. بۆيهش بوو دهستى برد بۆ لۆى سهريپۆشهكهى و
 گريكهى شل كردهوه و لهپر ههناسهيهكى قوولئى ههلكيشا. بهلام ئەمه
 بهس نهبوو. ئەبوايه ئەو ليوه وشكانهى سهبرخان تهر بكات. پيالهيەك
 ئاو. سهبرخان پيلووه ئارهقاوييهكانى ههليئا و ئاوى سهر ليوى به زمان
 چهشت و نهزۆر به جهختهوه وتى:

— بمينهوه... بمينهوه! رِق ئەستوورن با بين. ئادهميزاد خوۆ بۆ
 ههميشه ناتوانئ ئەو رقه له سينهىدا ههنگرى. به قيندا كهوتوون،
 تۆش بكهوه به قيندا. مهگهر تۆ خوشكى ئەو برايانه نيت؟! تۆش رِق
 ئەستوور به! خوۆ تۆيش لهوان كهمتر سهرهرق نيت!

شيرۆ به پيويسىتى ئەزانى ئەوهى دويشهوه به گفتم و كردارهوه له
 لايهن براكانيهوه پيى كرابوو بۆ سهبرخان بگيرپتهوه. بهلام ئەوهندهش
 وريا و بههۆش بوو لهوه تيبگات شوانهى نهخۆش و ماندوو سهرهراى
 ههموو دلسوۆزى و بهسهبر بوونى، تواناى وتوويزى نيهه. بۆيه چر و رازاوى
 وهكوو بليى دواين گوتهى لهگهه خۆى بي وتى:

— نازانم... هيچ نازانم؛ ئاى... ئاى...

چاوهكانى سهبرخان خهريك بوو جاريكىتر بيتهوه بهك و شيرۆش
 هۆى بۆ مانهوه نهئيهينى. لهو روهوه بۆ ههلاتن له سهركهردانيهكهى
 خۆى ههلسا و له رهشمالهالهكه چوهوه دهرهوه. چاوى برييه تهپۆلكهكه
 و ئەو چوار ژنهى دارتهرمهكهيان دروست كردبوو پيرهميديان له سهرى
 خهواندبوو، خستبوويانه سهر شانيان و ئەهاتن.

ران ناوبهناو مۆلى خواردبوو. تهموور له لابهكهوه دانيشتبوو و

نانهكهى لهگهه گۆله يهكچاو بهش ئەكرد. پاروو به پاروو. شيرۆ به لای
 تهمووردا تپهپرى و بهرهوپيرى كهسهكانى چوو، بهلكوو وهكوو يارمهتى
 دهستىك بداته بن دهستهبهركهه. راستيهكهى واى ليهاتبوو، شيرۆ له
 مال و رهوهند و ههوارگهى خۆى، ئەبوايه سههرلهنوئى خۆى به كاروبارهوه

گرځ بدانهوه، بۆ نهوهی هم له نیگای خوځی و هم له لای وپژدانی کهمتر خوځی به بیگانه بزانی. بیگانه و نهره، زیادی و سهربار، به ههستیکی خوځواردنهوه لهو بابتههی که خاکی خوا به دردوځیوهه پرځهت نهوات پپی لی بنپی. نهمه ئیتر لهو گهمه منالانهیهی سهردهمه به پوچ و گیانی مروف نهکرځ، له تهنگزهی ناچاری و لانهوازی دا.

شیرۆ سهری دهستهکهکهی له دهستی دایکی وهرگرت و نایه سهر شانی خوځی و بلقیس دهست نازاد پیشکهوت بۆ نهوهی جیگهیهک بۆ پیره میرد ناماده بکات؛ چونکه سهبراو له سهر جیگهی کهلمیشی خهوینرابوو.

کهلمیشی نهینالاند. به ناههنگی جوولانی لهش و قاچی ژنان، نووزه و خهمنالیهیکی خهفه و بهردهوام له بن ددانهکانی کابراوه نههاته دهرهوه. سهر و قاچی کابرا له دووسهری دهسته بهرکهکه له دهرهوه بوو و بهدهماکهوتوو، پهنجه نهستوو و کورتهکانی له دارهکه گیردابوو.

له بهر دهریزانی پهشمالیهکه، دهسته بهرهی نهخوشهکهیان داگرت و له سهرهخۆ بردیانه ژوورهوه. بلقیس لهلاوه جیگهیهکی بۆ میردهکهی ناماده کردبوو. ژنهکان به گهل، پیره میردیان به دهمدا له سهر دوشهکهکه راکشانند و کاتیکه بلقیس له کلاو و کلاشهکهی پرسی، شیرۆ چوووه دهرهوه تا نهوهی لهگهڵ خوځی هینابووی یان له سهر تهپۆلکهکه بهجی مابوو بهینیتهوه.

ئیتیر کاریک نه مابوو جگه له شوردن و خاوپنکردنهوه و راگهیشتن به کاری ران. سه مهن قه بهماخی نهگرت. زیوهر ته نووری دائه خست. بلقیس به رانهکه رانهگه بیشت و هه یقۆ نه مایهوه بۆ ناگاداری له میردهکهی له پهشمالی نهخوشان. بۆیه ههر کامه ریځی خوځی گرت و چوووه دهرهوه.

بلقیس خوځی نهیتوانی رانهکه بیات بۆ لهوه پاندن. نه مه دژوار نه بوو تا تاریکان. بهلام نهی نهتوانی بروای به شهو و ئیشکگری خوځی هه بی. بیابان هیمن نه بوو. ههرچه ند گه نه دزهکان ترس و پاریزیان له گولمه مه مه هه بوو، بهلام کهمیش نه بوون نهوانهی حه زیان نه کرد زه بریک له گولمه مه مه بوه شینن؛ که هه زار دۆست کهمه و دوژمنیک

زۆر!

بَلْقِيسَ كار و بهرخی جیا كرده‌وه و دانیه‌بهر بۆ ناو خه‌لان. زیوه‌ر و سه‌مه‌ن هاتن به یارمه‌تی‌هوه. پۆلی كار و بهرخیان له بهر داره‌كه‌ی بَلْقِيسَ رادا و كردیاننه ناو كۆزه‌كه. بَلْقِيسَ گه‌راپه‌وه بۆ لای پانه‌كه و وه‌ك بَلْقِيسَ كه‌وته سه‌رژمێر كردنی یه‌كه یه‌كه‌ی په‌زه‌كان. سه‌گه‌كانی ران هه‌ر كامه‌یان له سه‌ر ته‌پكۆیه‌ك دانیشتیبوون و ده‌میان داچه‌قاندبوو. رانه‌كه ئه‌بوا سه‌ره‌تا بیری بۆ سه‌ر ئاو و پاشان په‌وانه‌ی بیابان بكری. هه‌روه‌ها نانی شوان و نواله‌ی سه‌گه‌كان. ئاوه‌لی شوان ئه‌گه‌ر هه‌بوایه، لای ئیواره نانی شوان و نواله‌ی سه‌گه‌كانی ئه‌برد بۆ بیابان. به‌لام ئیسته ئه‌بوا نان و نواله‌ پیکه‌وه ئاماده بكرایه‌ت و بخرایه‌ته توریین. هه‌روه‌ها پێش ئه‌وه ئه‌بوایه به‌شی به‌یانی بخرایه‌ته به‌ر سه‌گه‌كان. كه‌ وا بوو سه‌ره‌تا نان و نواله. بَلْقِيسَ به‌ره‌و په‌شماله‌كان كشا، بۆ دروستكردنی نواله‌ له‌گه‌ڵ هه‌یثۆ و نانكردن له‌گه‌ڵ زیوه‌ر.

ژنه‌كان ده‌ستیان دای و بَلْقِيسَ جارێ‌كى‌تر نیگه‌رانی كاره‌كان. به‌ ناو په‌شماله‌كان‌دا كه‌وته هاتوچۆ. هه‌چ كارێ‌كى دیاریكراو نه‌بوو. ئه‌وه‌ی كه‌ هه‌بوو و به‌ ئاشكرا و نه‌ینى ئازاری ئه‌دان، دله‌راوكه‌ی ئه‌وه بوو كه‌ هه‌موان وا بی‌ریكه‌نه‌وه به‌مه‌اله‌ شپه‌زه‌ بووه و شه‌له‌ژاوه و ئه‌م دله‌راوكه‌یه له‌ هه‌مووان زیاتر یه‌خه‌ی بَلْقِيسَ گرتبوو.

هه‌لوه‌سته‌یه‌ك له‌ ناو په‌شماله‌كه‌. پیاوانی نه‌خۆش هه‌ر كام له‌ لایه‌كه‌وه كه‌وتبوون و پیلوه‌كانیان خامۆش بوو. كه‌لمه‌یشی به‌ رهودا كه‌وتبوو و ده‌سته‌كانی بۆ ژیر چه‌ناگه‌ی خسته‌بوویه بن بالنجه‌كه‌وه، ئه‌توت به‌ تۆران چاوی لێ‌ك ناوه. سه‌برخانیشتی به‌ بالیفه‌كه‌وه، چاوه‌كانی لێ‌ك نابوو و له‌ به‌ر خۆیه‌وه، وراوه‌ی ئه‌كرد. له‌ خوار پێی پیاوه‌كانه‌وه، هه‌یثۆ دانیشتیبوو. نه‌شاره‌زا و بی‌ده‌سه‌لات، خه‌ریکی شیلانی نواله‌ی سه‌گه‌كان بوو.

بَلْقِيسَ ئه‌بوایه له‌ ره‌وه‌ند بمی‌نێته‌وه. ئه‌مه‌ شتی‌ك بوو كه‌ هه‌م دایك و هه‌م ئه‌وانیتریش سه‌روم‌ر هه‌ستیان پێ ئه‌كرد. به‌لام ئه‌وه‌ش ئاشكرا بوو كه‌ ران به‌ بێ شوان كه‌وتبوو و ژنی جه‌وان -جا هه‌ر

٢٥١٣

كه‌ی‌ده‌ر

به‌رگی‌هه‌شته‌هه

هه‌رگی‌هه‌شته‌هه

هه‌رگی‌هه‌شته‌هه

هه‌رگی‌هه‌شته‌هه

هه‌رگی‌هه‌شته‌هه

هه‌رگی‌هه‌شته‌هه

هه‌رگی‌هه‌شته‌هه

هه‌رگی‌هه‌شته‌هه

هه‌رگی‌هه‌شته‌هه

هه‌رگی‌هه‌شته‌هه

كەس ھەيە- ناكړئ به تەنھا پەوانەي دەشت بكرئ. ھەرچەند بەجئ
ھېشتنيشيان لە پەوھند ماپەي دڤانگەرانی بوو. مەگەر بە ئەندېشە
و ئومئدي پياوھكانەو، ھەرچەند نەشتوانن لەجئ رابن. ئەنجامەكەي
كارئك ئەبوا بكرئ. جگە لەمە چارە نەبوو. ران خەريك بوو ئوقرەي لئ
ئەبرا بۆ ئاو و بيابان.

– ئەي لەم بزنانە!

شئيرۆ بوو كە بە ھاويشتني كلۆ، ساورينەكەي خان ئاپۆ و چەند
بزني تری لە دەوروبەري خيۆتەكان ئەتەران. بلقيس سەري ھينايە دەرەوہ
و دار بەدەست بە قوولاندنەوہ رايكيشا بە سەر عەرزەكەدا و رۆيشت بۆ
كوۆ كەردنەوہي راني پەپەوازە.

زيوهر لاي سوينەي ھەويرەكە دانيشتبوو و خەريك بوو گونكي
ئەگرت بۆ نانكردن. شئيرۆ بە بيانووي يارمەتيدان چوو بۆ لاي زيوهر و لاي
سوينەي ھەويرەكە دانيشت. زيوهر بە نەديوي دانا و خەريكی كاری خۆي
بوو. شئيرۆ گووي نەدايە پروتالايەكەي زيوهر، دەستی برد بۆ ناو سوينەكە
و گونكيك ھەويری ھەلگرت. لە ناو دەستی دا كەردیەوہ و لە بەردەمی
زيوهری راگرت. مۆن و وشك، زيوهر ھەويرەكەي لە سەر دەستی شئيرۆ
ھەلگرت، دای بە دەست دا، كەردیەوہ و خستیه سەر سيلەكە و بەر
لەوہي شئيرۆ دەست بۆ ھەويرەكە بياتەوہ خۆي گونكيكي ھەلگرت و
كەوتە كەردنەوہي. شئيرۆ لەوہ زياتر خۆي پئ نەگيرا و كەوتە گلەيي و
بناشت:

– ھەمووتان پالەم پيۆھ ئەنين، بۆچی؟ تۆ ئيتەر بۆ؟ خو من خراپەم

دەرھەق بە تۆ نەكردووە!

زيوهر بە بي كەمترین سوؤزئك لە گوتهی دا، وتی:

– منيش خوۆ خراپە لەگەل تۆ ناكەم!

– خراپە ئەكەي! ئەي خراپەكەردن چۆنە؟ چۆن؟ ناتەوئ بمبيني،

ناتواني بمبيني. پيٹ وايە من ئەوھندە چارەم رەش بووہ؟!

– چارەپەش نەبوويت؟ نە، چارەپەش نيت، بەلام بەو دەستەي كە

داوتە بەو دەستەش وەري ئەگريئەوہ!

٢٥١٤
كە ئيسدەر
بەزگە ھەشتە

– من چیم داوه به تو که ئیسته ئه‌بی بهو دهسته وه‌ری بگرمه‌وه؟!
 – بووکت به سهرم هینا، له‌وه زیاتر چیت بگردایه‌ت؟! تو مارالت دا
 به چاوی گولمه‌مه‌ددا، ئیتر چی مابوو بیکه‌ی؟
 – گریمان واش بووبی، به‌لام من خو شووم نییه تو بتهوئ قهره‌بووی
 بکه‌یته‌وه و تۆله‌م لی بسینی؟

– من قهره‌بووی چی بکه‌مه‌وه؟ من تۆله و قهره‌بووم پی ناکریته‌وه!
 – ئه‌ی ئه‌مه تۆله کردنه‌وه نییه؟ به‌م جوړه له‌گه‌لم نه‌جووئینه‌وه؟
 ئه‌وه ناوی تۆله نییه؟! تو خراب ئه‌که‌ی دهره‌ق به‌ من، زیوه‌ر!
 – من؟ من ئه‌و کاره ئه‌که‌م که براکانت له‌گه‌لیان کردوویت! ئه‌وان
 تۆیان ناوی. باوکت تۆی ناوی. مامت تۆی ناوی. هیچک‌ه‌س تۆی ناوی!
 بوویته‌ته هۆی ئابرووچوونیان. ناهیلن لیره‌ش بمینییه‌وه. خو‌ت ئه‌وه‌ت
 زانیوه. زۆر لیره‌ میوان بی، شه‌ویکه‌ یان دووان!
 – ئه‌مجۆره‌ میواندارییه‌شمان...

شیرۆ قسه‌که‌ی ته‌واو نه‌کرد، له‌ ته‌نیش‌ت زیوه‌ر هه‌لسا. نه‌ی
 ئه‌ویست له‌وه زیاتر رپگه‌ به‌و دوو‌پشکی نازاره‌ بدات که دیار بوو
 که‌سی‌تری ده‌سنه‌که‌وتبوو پی‌وه‌ی بدات. لیگه‌را به‌کی‌تری بدۆزیته‌وه.
 ئه‌وه‌ی که‌ کۆنه‌ برینی له‌ گیاندا‌یه، زۆر ئاسته‌مه‌ بتوانی میهر‌به‌خشی!
 شیرۆ خویشی نه‌ی ئه‌زانی به‌ره‌و کام لا ئه‌روات. په‌نگه‌ له‌ به‌ر
 ئه‌وه‌ی سه‌ری داخستبوو و نیگای له‌ خه‌وش و خال ئالابوو و گیرۆده‌ی
 ده‌روونی خو‌ی بوو و، هه‌ولئ ئه‌دا له‌ ناخی تۆز و دوومانی به‌یانی پۆژی
 خو‌یه‌وه‌ ده‌روویه‌ک به‌ره‌و رزگاری و رووناکی بدۆزیته‌وه. چونکه‌ نه‌ک هه‌ر
 به‌ قسه‌ی زیوه‌ر، به‌لکوو ئه‌ویش نه‌یوتایه‌ت، لی ئاشکرا بوو جی له‌ ناو
 باوان‌دا نییه و ئه‌بوا‌یه‌ پارچه‌ خاکی‌تری له‌ پانایی ئه‌و زه‌مین‌دا بدۆزیته‌وه
 بۆ ئه‌وه‌ی له‌ سه‌ری راوه‌ستی. بۆیه‌ش له‌ ناو خو‌ی‌دا بوو و حه‌په‌سانی

له‌پ‌ریشی له‌و رووه‌وه‌ بوو که‌ خو‌ی له‌ به‌رامبه‌ر پیاوئیک‌دا ئه‌بینی تازه
 که‌یشتوو؛ ئاشنا. دلاوه‌ر و شه‌یدا!

په‌رگه‌سه‌شته‌ه

شیرۆ پی‌ی سست کرد و هه‌ستی کرد ناتوانی جووله‌ بکات و ته‌زیک‌ی
 به‌تال به‌ هه‌موو له‌شی‌دا گه‌را. له‌ سه‌ر شانی بلقیسه‌وه، شه‌یدا سه‌یری

شیرۆی ئەکرد و دلاوهر خهريکی بهستنهوهی دهسکهوساری ماینهکهی مدد بوو به ئەستوندهکی رهشمالهکهوه و چاوی له بلقیس بوو که رهشماله بهتالهکهی پيشانی میوانهکان ئەدا؛ رهشمالی خانمحهمد. لهو نانهی زیوهر کردبووی و لهو قهیماخهی سهمن له سههر شیرهکه گرتبووی، بهو کتريیهی بلقیس نایهسههر، بهرچایی کوپی بوندار و دلاوهر ناماده بوو. بلقیس خهريکی میوانداری میوانهکان، ههرچهند غهواره نهبوون، نه شهيدا و نه دلاوهر. بهلام قوت بوونهوهيان لهم کاتهدا و لهم ناوهختهدا، گریهکی تازهی خستبوویه سههر زنجیرههی ئالوسکاوی بنهمالهکه و ئهوهندهی تر ئەندیشهی شیرۆشی ئهرووژاند. ههر بۆیهش بوو شیرۆ رووی لیدزبنهوه و رویشت بهلکوو خووی له سهمن نزیک بختهوه.

دلاوهر و شهيدا دانهوینهوه به سههر سفرهی نان ساجی و قهیماخدا. پاروویان ئەخست به دواي پاروودا بۆ دامرکاندنهوهی برسیتی، به بی ئهوهی دهرفتهی ئاوخواردنهوهی قاپ له سههر قاپ لهدهست بدن. بیگومان برینی ریگهی قهلاچیمهه ههتا لیپی تاغی و ههوارگه، سوار و پیاده، خیرا و لهسهرخۆ، ورگی برسی گههجهکانی خستبوویه قۆرهقۆر. بلقیس پیالهکانی پرکرد له چا و نایه بهردهستیان و بهر لهوهی پرسیاړیک لهوان بکات، ههولئ ئهوهی بوو شهلهژانهکهی خووی بشاریتهوه له پهروهازهبوونی رانهکه، که جاریکیتر به ناو رهشمالهکاندا بلاو بیوونهوه و چییان دهس بکهوتایهت، قهپیان پیائهکرد و ئەمهش قیژه و ههرای ژنهکانی بهرز کردبوویهوه.

– ئەهی کئ ئەم رانه ئەبا بۆ دهشت؟ کئ بریاره بیانبات؟
وهلامی سهمن، زیوهر دایهوه که خووی ئاگای له نان و ههویرکهه بوو و به نارهزامهندی پهزهکانی دهرئهکرد:

– ئەگهه لیم بگهڕین نانی شوانهکه بکهه، بهکێک ههر ئەبی بیانبات!

شیرۆ که کاریکی بۆ خووی دۆزیوویهوه بۆ ئهوهی خووی لهو سههرگهردانیه دهرباز بکات، داری به سههر عهزرهکهدا رانهکیشنا و به

قووله قوول به هه موو لایه کدا هه ئه هات، کلۆی تی ئه گرتن و خهریک بوو رانه کهی له ناو ره شماله کان دهرئه کرد. به لام به تاقی ته نها دهره قهت نه هه هات په زه کان کو بکاته وه و، وا دیار بوو په ز به فه رمانی بیگانه ناکهن. بویه هه لسه ووران و هه را و هوریاى شیرۆ په رمی سه ند به بی ئه وهی بتوانی سه روه بهر بدات.

– ئه ی شوانه که تان له کوپیه؟

بلقیس له وه لامدا وتی هه ر دوو شوان له سه ر جی که وتوون و پیاوه کانی تریش له ره وه ند نین و بریار وایه خو ی ران بیات بو سه رئاو و له وه رگه. دلاوه ر به نیگایه کی پرسینه ر سه یری شه یدای کرد. شه یدا ئیسته له بری ئه ربایى دلاوه ر – بوندار – ئه ژمیردرا و دلاوه ر له وى ئه پرسى. وه لامى شه یدا پروون بوو:

– یارمه تیان بده! خو ئیمه له گه ل گولمه مه ده خان مالمان جیا نییه!

دلاوه ر چالاک و کارامه، دار و توربینى هه لگرت و له دهرگاکه هه لاته دهره وه و به دارکوتان رانی له ده ورو به رى ره شماله کان کو کرده وه و به ره و ته پو لگه که بردى. له ناو تو ز و خو ئی پاش رانه که، ژنه کان وه ستابوون و هه ر کام له لایه که وه سه یری شوانیه که ی دلاوه ریان ئه کرد. سه مه ن له نزیک ئه وانیتروه، هه یفو له بن دهریزانى ره شماله که، نواله ی سه گه کان به ده ستیه وه و زیوه ر، لای ته نوور و لیژنه ی گه ونه که که نانی له سه ر هه لخسته بوو.

دلاوه ر. ناو و نیشانی دلاوه ر به ر له مه ش، هه ر له و یه که م رو ژانه ی هاتنى مارال بو دهر زیوه ر – ناوبه ناو – له ره وه ندی که له میشى دا برابوو. په یوه ندی بی به خت و بی ئه نجامی له گه ل بئه مالله ی عه بدوس، چه پس و کرده وى دلاوه ر، زوره بان و هه ولدانی کوشتن و هه لاتنیان له چه پس و پاشان جیا بوونه وه یان، گو ترابوو و گو ترابوو یه وه. بویه ش دلاوه ر نامو ی ٢٥١٧

که لیدەر
به رگی هه شته م

که له میشیه کان نه بوو. چ جابه هه ر کهس به گویره ی هه ست و ویستی خو ی، رواله ت و قه لافه تیکى دلاوه رى له ئه ندیشه ی خو ی دا نه خشان دبوو. ته نانه ت ئه توانری بگو ترى هه ر کهس سه باره ت به دلاوه ر بو چوون

و لیکدانهوهیهکی تایهت به خوئی ههبوو. کاردانهوه و دادوهیهکان نالیک بوون. ئیستهش ئهوه دلاوهر بوو که به بوونی خوئی له رهوهندی کهلمیشیهکان، تا چ راده رهنگ و روخساری خوئی له گومانی ئهم و ئهودا دهسکاری بکات و بگورئ!

بهرداوویژیکی بهمینی بو ریگهکه، دلاوهر گهراپهوه و چاوی له سهگهکانی ران، توربینهکهی به سههر دارهوه برد به حموادا و نه به دهنگیکی روون، ئهوهندهی که بیسری، وتی:
 — «ئهی با بخۆم؟!»

نان و نواله به دهستهوه، زیوهر و ههیفۆ بو لای چوون و به دواياندا شیرۆ جهوهنهی ئاو و زهرکی بو برد. چاوه خړ و مهراپهکهی دلاوهر له بن برۆ بهرزهکانیهوه له هاتنی ژنهکاندا چاوهچاوی بوو. ههیفۆ نوالهکانی خسته ناو توربینهکه و گهراپهوه، زیوهر نان ساجیهکانی دا به دلاوهر و به تهوسهوه پئی وت:

— لهخۆرا چاو مهگیڤه، ئهوهی تۆ به دوایدا ئهگهپئی لیڤه نییه!
 دلاوهر ناخودئاگا پرسى:
 — ئهی له کوپیه؟!

زیوهر نانهکهی دابوو و رویشتبوو. دلاوهر هاتهوه به خویدا و زانی نهیتوانیوه ههست و مهراقی خوئی بهشارینهوه، شهلهژابوو و به دواى زیوهردا وتبووی:

— من بو کەس ناگهپیم!
 شیرۆ زهرک و جهوهنهی لای توربینهکهی دلاوهر دانا و وتی:
 — لهگهڵ کپته؟ لهگهڵ خۆت قسه ئهکهی؟!
 دلاوهر بو ریگهکهستنی باری توربینهکه چۆکی دادا و وتی:
 — قسهه نهئهکرد من، شتیکم وت مهگهرا؟!
 شیرۆ که خوئی ئاگای له چاو و نیگای ئهوه ههبوو، چړ و به راشکاوی

وتی:
 — نهخهلهتی بوپری دهس بهخهپته ژيانی براکهمهوه! ئهگهرا شتی وات لی ببینم، ههر خۆم خههجهریک ئهچهقیتم به چالی سینهدا!

له میانه‌ی حه‌په‌سانی دلاوه‌ردا، شَیرو پشنتی تَیکرد و گه‌رایه‌وه:

– پَیم وتی بو نَه‌وهی باش بزانی!

شَیرو نَه‌گهر سه‌ری هه‌لَینایه‌ت و بو تاویک نهم خووه ناحمه‌زی
– سه‌یری عه‌رزکردن له کاتی رویشتن‌دا– له خووی دوور بگردایه‌ته‌وه،
نَه‌یتوانی ببینی که بلقیس و شه‌یدا له ره‌شمال‌ه‌که نَه‌هاتنه دهره‌وه.
نَه‌گهریش حمزی له‌و دیداره نه‌بویه‌ت نَه‌یتوانی لاب‌دات و له په‌نایه‌که‌وه
خووی ون بکات. به‌لام وای نه‌کردبوو و له نزیک ره‌شمال‌ه‌که‌ی خانمه‌مه‌د،
سه‌ری که هه‌لَینا بلقیس و شه‌یدای له‌به‌رده‌م خووی‌دا بینی. ده‌سه‌به‌جی
له نیگای شه‌یدا که ناو‌پته‌یه‌کی خوژگه و چاو‌حیزی بوو، پووی وه‌رگَی‌را و
به‌ره‌و دهریزانی ره‌شمال‌ه‌که‌ی بای دایه‌وه و به‌ بی‌ گویدانه نیگای دایکی له
ناو ره‌شمال‌ه‌که‌ی ون بوو. شه‌یدا به‌ره‌و ماینه‌که‌ی چوو و به‌ دوا‌ی گوته‌که‌ی
خووی‌دا له بلقیسی پرسى:

– پَیت وایه بیته‌وه، گو‌لمحه‌مه‌د خان؟

بلقیس نیگای به‌ شوپی رانه‌که‌وه که له سه‌ر گرده‌که‌ی بلا‌وبوو‌یه‌وه،
له وه‌لام‌دا وتى:

– راسته‌که‌ی نازانم! سه‌ر له کاری دهرناهی‌نم! چونه‌ که دوو که‌س
به‌ ماینی‌ک هاتوون؟ بو وشته‌که‌ت نه‌هینا نَه‌مجار؟

شه‌یدا که خه‌ریک بوو سه‌رجلی له پشنتی ماینه‌که‌ی دانه‌گرت، وتى:

– په‌که‌مان نَه‌گه‌پَته‌وه. جگه له‌وه‌ش باوکم وشته‌که‌ی دابه‌ستوه.

به‌ کاو و قوزاخه په‌رواری بکات.

سه‌رجله‌که‌ی له لایه‌که‌وه دانا و وتى:

– دلاوه‌ر نَه‌گه‌پَته‌وه!

باشان بو قه‌ره‌بوو‌کردنه‌وه‌ی ناخافتنی ساویلکانه‌ی، درِی‌ه‌ی دا:

– راسته‌که‌ی دیسانه‌وه ده‌نگووی نَه‌وه هه‌به سه‌ر و که‌له‌ی جیه‌ن

خان دهرکه‌وتو‌ته‌وه!

بلقیس که له بیری گو‌لمحه‌مه‌د و مارال و دلاوه‌ردا ناوچه‌وانی گرز

ببوو و نیگای هاتبو‌وه یه‌ک و تیژ ببوو، به‌ بی‌ گویدانه گوته‌که‌ی شه‌یدا،

پرسپاری کرد:

— بۆ ئەوت ھېنا بۆ ئېرە؟!

بە پرسىيارەكەى بَلْقِيس كە لە نووكى كۆرد ئەچوو، شەيدا لای يالى
ماينەكەوہ قنج وەستا و وتى:

— كى، دلاوەر؟!

— ئا، بەلى. بۆ ھېنات بۆ ئېرە؟!

— ھىچ... ھەروا...

— خۆت ويستت لەگەلت بى، يان باوكت ئەوى لەگەل خستى؟!

بۆ تاويك شەيدا ھەپەسا و پاشان ھەك پرسىيار وتى:

— باوكتەم؟ بۆچى ئاخەر؟!

بَلْقِيس پووى ھەرگىرا و ددانى لە كىرپوہ ھېنا:

— ھاوار لە كارەكانى شەيتان!

لەبەر چاوہ چاوہ پروان و ھەپەساوہكەى شەيدا، بَلْقِيس دوور
كەوتەوہ و وا پىئەچوو بە ئەنقەست خوئى لە ناو رەشمالەكەدا لەچاو
ون كرد.

شەيداي نانخورى بنەمالەى كەلمىشى، فېرپووى نان و قەيماخ
و مېھرەبانى بَلْقِيس ئەوجۆرە كردارى لە لايەن دايكى رەوہندەوہ زۆر
لەلا گران بوو. بۆيە وای لىھات ھەك چلوورە، شاخەيەك چلوورە، لە
شوئىنى خوئى وشك بى. ھەستى كرد لووتى ئەتۆزىتەوہ و نەى ئەزانى لە
كوئى و بۆچى وەستاوہ؟ تاويك ھەروا لە شوئىنى خوئى راما و پاشان لە
ناچارىدا بە دەوروبەرى خوئىدا خولايەوہ و نىگای سەرگەردانى بە دەشت
و دوومانى دەشتدا گەران. بىابان، چەند رەشمال، گولە يەكچاو، كورى
خانمەمەد، شوئى پان و... ئىتر ھىچ. شەيدا بۆ ساتىك ھەستى كرد
ئەمجارەيان لە لايەن كەلمىشىكەنەوہ بەخىريان نەھىتاوہ. دۆش دامە.
دانىشت، پالى دا بە جلى ماينەكەوہ، لار بوويەوہ و لە خاكەكە مۆر
بوويەوہ.

شېرۆ. بەس شېرۆ ئەيتوانى ئەم سارد و سىرپىيە قەرەبوو بكتاەوہ.
بەلام ئەويش بەو شىوہ تۆراوہى لە قەلاچىمەن دەرکەوتبوو، دەرڤەت
و دەرەتانى ئەو ئومىدەى بۆ شەيدا نەئەھىشتەوہ. شەوى ئەو شەوہ،

٢٥٢٠
كە نىسەدەر
بەرگە ھەشتەم

شیرۆ شەو و شەیدای پێکەوه بریبوو. پێی نابوو لە هەرچی هەبە و نییه. سەری خۆی هەلگرتبوو و رووی کردبوو بیا بانی ئەنگوستەچاو. بەم جۆرە بوو کە لە لای شیرۆ هیچ دەروویەکی رووناک سەبارەت بە شەیدای بوندارزادە بەدی نەئەکرا. چونکە ئەو شتە یەکە ئەیتوانی شیرۆ بکا بە دالەدی شەیدا، توانای کارتیکردن یان دلبەندیی ئەو بوو، کە هیچکام لەو دووانە ی بە پاکی و راستگۆیی لە خۆیدا بەدی نەئەکرد. نە بە راستی ئەویندار بوو و نە کەسایەتیەکی کارامە. میوەیەکی کال و کرچی بێ تام و بۆن. منالکارەیهکی نیوبەند و سەرسەری، هیچ شتێک نەئەبوو بە بەرەستی حەز و هەوەسی. لەو جۆرە کەسانە ی پێیان وایە جیهان سەرۆبەر بۆ بەدیھێنانی هەوەسەکانی ئەوانە، ئەگەر هەبە. تەنگجیھان؛ بەو پێشەش کال و کرچ و نەمەییو، لە کۆتایی دا پادەرھەوا و خۆنەگر، بەو جۆرە ی کە لە گێروگازی هەموو کار و کرداریکدا، دەست و پێی رەفتاری -منالانەیان- ون ئەکەن. بەو شیوە ی کە شەیدا لەم کاتەدا بوو.

خوێشی نە ی ئەزانی چۆن بپروانی تە شیرۆ و ئەگەر پێش هات چۆنی لەگەڵ بدوی. خۆزگە ی جەربەزە یەک تا لە بۆشبوونی خۆی، بێ ناسنامە یی سروسشی خۆی تیبگات. بەلام وانەبوو. جەربەزە و بویری لە گیانی بلح و یارەمەز، مایە و پوالتی خۆدەرخەری هەبە. جا بۆیە لە شەیدای بونداردا، کارامە یی رەوشت -یان جەربەزە- نە ی ئەتوانی بوونی هەبێ. بەلکوو لەبری جەربەزە و توانای رووبەرۆو بوونەو، تامەرزۆییەکی درۆیین و قاچاندن زۆر بەهێز و زۆردارتر بوو. چونکە ئەم جەوانە ساویلکەبە، کە سەپلی بۆر ببوو و لە دوورەو بەرچاو نەئەکەوت و گۆناکانی بە هۆی قەلەوی گەنجیتیهووە خەریک بوو پەرداخت ببێ، تەنانەت دەر فەتی بپکردنەو و گومانکردنیشی بە خۆی نەئەدا، چ بگات بەو ی بکەوێتە

تۆزینەو سەبارەت بە ژبانی خۆی. بۆیە ئەو ی کە لە بەیوەنددانەو ی خۆی ٢٥٢١
کە پیدەر
 بەرگی ٥٥ شتە ٥
 بوو. یەکیان ئەو ی کە دلسۆزی بلقیس بوو ژبانی و یەکیش ئەو ی کە
 مەگەر دیسانەو بە چاو و برۆ شیرۆ فریو بداتەو. لە کاتیکا خوێشی

بروای بهو درۆیه نهبوو به خوئی و بهوانی تری ئهگوت لهم کاته دا. هه لسا، له ئه ندى ئه شهى ئه وه دا که چۆن زمانه چهوره کهى بخاته گه پ. چ به بينى شىرو، چ به بينى بلقيس. به لام ئه وه لهى بو نه ره خسا. چونکه ته نوورهى توژ و دوومانى سى سوار که به ره وه ره وه نه هاتن، له بن ئه ستونده کى ره شماله که دا به ترس و در دۆنگيه وه پايگرت. بلقيس که ئه يوت توژى سمى ئه سپه کانى به بو ن هه ست پيگرووه، سه رى له ده ريزانى ره شماله که هينا به ده رى و بو ئه وهى بتوانى جوان سه ير بکات، هاته ده ره وه و به نابه دلى به ره و روويان چوو و وه ستا. ده سه به جى، به بى شار دنه وهى دله پراو کهى خوئى، شىرو ش هاته ده ره وه و چاوى برييه سواره کان و له يه ک کات دا زي وه ر و سه مه نيش گه يشتنه خه مى مه يدان ئاساى ره شماله کان، تا کى بن تازه گه يشتوان و بو چ کار يک؟
خانمه مه د.

له ناو گه يشتوو هه کان دا، خانمه مه د و عه بدۆس خوئى بوون و ئه وى دى تفه نگدار بوو له گه ليان. که بلقيس نه به ناو ئه يناسى و نه به روخسار. خانمه مه د ده سه که وسارى دا به ده ست تفه نگداره که وه و له پيش خالۆيه وه، به چاک و چۆنيه کى کورت، به ناو ژنه کان دا تپه پرى به ره وه ره شمالي مه زن. کابراى تفه نگدار که وه ته گه پرا ندنى ئه سپه کان و وشکر دنه وهى ئاره فه يان. عه بدۆس له ناو ژنه کان پرا گيرا به چاک و چۆنى و هه والپرسى. خانمه مه د به بينى شهيدا، توژيک له به رامبه رى دا وه ستا، روژباشى ليگرت و چوو ه ژووره وه:

— بو له وئ وه ستا وى؟! —

تا عه بدۆس له چاک و چۆنى ببينه وه، خانمه مه د لای سه رى باو کيه وه دانيشت بوو و سه يرى سه به رخانى ئه کرد که خه وت بوو. به ر له بلقيس، عه بدۆس و شهيدا هاتنه ژووره وه. عه بدۆس يه کرا ست چوو بو لای که لميشى و لای شانى پيره ميگرت دانيشت که هه روا به روودا خه وت بوو. شهيدا ش به ره وه سه به رخان هه لکشنا و له وئ لای ئه ستونده کى ناو خپوه ته که شوپن يکى بو دانيشتن دۆز يه وه. خانمه مه د نه ک به

٢٥٢٢
که ئيسدەر
به رگه شه منه

ره‌خنه به‌لام به تالی چاوی بریبه ناوچاوی دایکی و وتی:

– ناخره‌کھی کاری خوٚت کرد، ئه‌ری؟!

بلقیس به بی وه‌لامی کوره‌کھی لی پیرسی:

– به‌رچاییتان خواردوه؟

سه‌مه‌ن دهستی ته‌موور به دهستی‌هوه هاته ژووره‌وه و کوره‌کھی به‌ره و خانمه‌مه‌د برد. به‌لام بی‌هووده چاوه‌پوان بوو تا پیاوه‌کھی به پرووی خوٚش و پی‌که‌نینه‌وه مناله‌کھی بگریته باوه‌ش. خانمه‌مه‌د کوره‌کھی لای دهستی خوٚیه‌وه دانا و درٚژه‌ی قسه‌کھی به بلقیسی وت:

– به‌لایه‌کی وات به سهر هی‌ناوه به زیندویتی دهر‌باز بی؟!

بلقیس کتیری به‌تاله‌کھی دا به دهست سه‌مه‌نه‌وه و وتی:

– زیندوو و مردووی به دهست من نییه. من ئه‌و کاره‌ی له دهستم

هاتوه، کردم. تهن‌گذاره‌کشت دپاره برسیه؟

خانمه‌مه‌د له سهر دهست و چوک به‌ره و سه‌برخان چوو و وتی:

– ئه‌مانه ئه‌گهر تی‌ریش بن، ههر برسین. برؤ نانی بده‌ری با بیخوا!...

تؤ چونی سه‌برخان؟... گولمه‌مه‌د زوری لی ئه‌پرسیت! داوای کرد بچیت

بو قه‌لامه‌یدان چاوی پی‌ت بکه‌وی. به‌لام به‌و جوړه خوٚ...

سه‌برخان به قورسی چاوی هه‌لینا، لیوه بارگرتووه‌کانی به نهرمی

بزواند و وتی:

– ته‌مهنی درٚژ بی، گیانی سلآمته. به‌لام من... من... ئه‌وه‌تا...

یا... ئه‌ترسم سی‌به‌روم گرتی!

– توش له خوٚته‌وه ئه‌ندیشنه‌ی سه‌یر ئه‌کھی؟ به‌راست...

له‌پر، وه‌ک تازه هات‌بیته‌وه بیری، خانمه‌مه‌د پرسى:

– ئه‌ی رانه‌که چی؟ کی په‌زی بردووه بو ده‌شت؟!

بلقیس به نیگا شه‌یدای پی‌شان دا و وتی:

– هه‌قاله‌کھی شه‌یدا، پیاوی بوندار، دلاوه‌ر!

– دلاوه‌ر؟!

له پرسپاره‌کھی‌دا، خانمه‌مه‌د له شه‌یدا ورد بوویه‌وه. شه‌یدا به

نهرمی‌ه‌کی مهرایی که‌رانه، وای دهرخست که بوندار له ترسا، دلاوه‌ری

له گه ل خستوو و دسبجی روونی کردهوه که دلاور نه گه رپتهوه بو
قه لآچیمهن:

— چونکه لهوئ کار زوره. زه ماوهنی نه سلان له بهره، له بهر نهوه...
لهم کاته دا، شهیدا کات و شوینه که ی به له بار زانی تا بانگیشتنه که ی
بوندار له گولمه مه د خانی سهردار، براکان، خان ناپو و هموو نه
که سانه ی خوین پیمان خوش بی، بو خانمه مه دی که لمیشی دوپات
بکاته وه؛ سهره پای سهرنج نه دانی خانمه مه د خان:

— هه رچند قوربان به لووچ پیشتر هاتوته خزمتان، به لام باوکه
حزی نه کرد منیش بی و به لنتان لیوه ربگرم که... نه بی...

نه گه ر خانمه مه د قسه که ی پی نه بریا یه ت، کوری بوندار به گویره ی
نه وه ی که نه ی نه توانی سهری گوته که ی بهینته وه یه ک، یه کسه ر هوئ
گرنگی هاتنه که ی خوئ - ترس له جیهن خانی سهرچه دی - باس نه کرد.
به لام خانمه مه د رابوو و به ناوچه وانی گرزه وه چوو دهره وه و بلقیسی
له لای مهشکه ی ماسته که بینیه وه:

— نه م هموو که س و ناکه سه کی نه ییری بو ناو ره شماله کانی
نیمه؟!

بلقیس که تا نائیشک دهستی کردبوو به ناو مهشکه ی ماسته که دا،
سهرگه رمی کاری خوئ، وتی:

— منیش نه مه م له کوری بوندار پرسى!

— بو نه تگپرانه وه؟!

— له سهر سفره که م؟

— دلاور خوئ نییه، که سی نیمه نییه. نه و ویستبووی گولمه مه د

بکوژئ!

خانمه مه د له رقا به دهوری خوئ دا سوورا و ددانی له کیره وه هینا:

— نه ترسم بکوژم!

بلقیس ماستی له مهشکه که دهره ی ناوای کرده ناو قاپه که، ملی

هیزه که ی بهسته وه و به دم هه لسانه وه وتی:

— نه و دوژمنه ی به ره رووت دئ ترسی نییه، له وه بترسه که نابینی!

له دهرهوهی دهریزانی رهشمالهکهی سهبرخان، تفهنگدارهکه دانیشتبوو و خهریکی لهتکردن و خواردنی نان ساجی بوو. بلقیس چوو بو لای و خانمحمهد به دواى دا. بیمینى بو لای تفهنگدارهکه، خانمحمهد وتى:

– خالۆ عهبدووس لهمرۆوه لیڤه ئەمیینتهوه!

بلقیس وتى:

– زۆر چاکه، کاریشمان پێهتێ! باوکت پیموایی لهمهولا بتوانی یارمهتیمان بدات... تۆ خۆت پاروویهک ناخۆی؟

– ئیسته نا. نان بو ناوړیم بییچهوه.

– مهگهر ئهړۆی؟!

دهستهکانی تفهنگدار قاپی ماست و پۆنهکهی لهدهستی بلقیس فپراند و به دهمی پپهوه، داواى چای کرد:

– چاش... دایه. خوا خۆشت بکات بو ئیمه!

بلقیس له گهپانهوه دا، وتى:

– ناومه ته سهر، خواتان لی رازی بی ئیوهش!

خانمحمهد دایکی برده ناو رهشمالهکهی خۆی و لهکات دانیشتن دا وتى:

– ئیتر چ کاریکی ههیه ئەم کوپهی بوندار؟!

بلقیس وتى:

– ئەبێ دیسانهوه جیههناخی سهرحهدی پهپدای بوویتهوه. باوکی شهپدا ناروویهتی لیڤه له بن چاودیری ئیمه دا بێ. له راستیدا پهناى هیناوه لیڤه خۆی بشاریتهوه.

خانمحمهد به دواى رامانیکی کورت دا، به بێ ئهوهی گریی ناوچهوانی بکاتهوه پرسى:

– دویشتهو تا کوئ چوویت به دواى کچهکهت دا؟ خان ئاپۆ تا بهره بهیان

که لیدەر

به رگی هه شته

لێت گه رابوو.

– له خۆرا به دوام دا گه راوله. کهسیکه دایکی له مال دهرئهکات خۆ

ئیت کهسی به دوا دا نانیری!

— کەس تۆی دەرئەکرد. بۆ قسەى وا ئەکەى؟ ئیئمه ئەو کچەمان
دەرکرد!

بَلْقِيسَ كە لە سەپرکردنى كورەكەىدا ناوچاوى تىك نابوو، ساتىك
راما و پاشان وتى:

— ئەو كچە؟! كامە كچ؟!... ئەو كچە كچى منە! شىرۆ، خوشكى
تۆيه، خوشكى گولمحمەدە! بۆ ئەبى لە مالى خۆى دەرېكرى؟!
— مالى خۆى!!

بە دواى پرسىيارە ناتەواوەكەى خۆىدا، خانمحمەد خامۆش بوو و
سەرى داخست و پاش تاويك، هەر بەو جۆرەى كە بوو، بېدەنگىەكەى
شكاند و پرسى:

— ئىستە لە كويىه؟!!

دايكى دەسبەجى وەلامى داىهوه:

— لىرەيه!... لاى خۆم!

خانمحمەد زۆر لاى سەير نەبوو، چونكە داىكى خۆى ئەناسى و
دنيا بوو بەو شەوه كچەكەى لە بىاباندا بەرەللا نەكردوو. سەرەراى
ئەمەش ئەيوبيست ئەرخايەن بىي. بَلْقِيسَ ئەوا چاوى لە دەمى كورەكەى
بوو تا چى بلى و نارازايى خۆى بە چ شىۆهەك لە كاردانەوهى رقاوىدا
دەربىرېي. خانمحمەد بەلام سەرەراى توند و تىژى خۆى، ئەمجارەيان
هەلنەچوو، بەس بە دژوارى و راشكاوى وتى:

— جىي ئەو ئىرە نييه!

بَلْقِيسَ دەرفەتى بە مشتومر نەدا، هەلسا و وتى:

— كە وا بوو جىي منيش لىرە نييه!

گورجتر لەو، خانمحمەد هەلسا و ناخودئاگا پىي كوتا بە زەوىدا
و نەراندى:

— ئەوه ئەللى چى؟!!

بَلْقِيسَ ئاوپرى لە كورەكەى داىهوه و بە دەم رۆيشتنەوه بە تۆراوى
وتى:

— من هيج نالىم. ئيوه ئەللىن! بەس ئيوه ئەللىن، ئيوه بوون بە

٢٥٢٦
كە ئىسەدەر
بەرگە هەشتەم

سەردار!

خانمەمەد بە دوای دایكىدا رۆيشت، ددانەكانى لە كېرەوھە ھيئا و توورە و رق ئەستوور - بەلام نەك بەو جۆرەي تەنگدارەكە تېيگات - ئەيوت:

- ئيمە خۆمان گرفتارىمان كەم نيبە، وايه؟ ئيمە خۆمان سەرتيئشەمان كەم نيبە. دوزمنەكانمان كەم پيلانمان بۆ ساز ناكەن! ئەمانە بەس نيبە بۆمان؟ ئەمانە، ئەم گير و گرفتانه، ئەم بەزمانەي بە سەرماني ئەھيئن! ئەو تا گولمەمەديان بانگ كردووھ بۆ مەشھەد. لە بەرپۆھبەريتي گشتيەوھ بانگيان كردووھ. ئەويش منى راسپاردووھ بچم بۆ ئەوئ. خەريكن دەورمان ئەتەنن، داھە! وەك پشيلە كە ئەيانەوئ لە سووچيكا گيري لئ بەيئن!... ئەيانەوئ لە ناومان بەرن. بووين بە شاخ و ئەچين بە چاوياندا. تئ ئەگەي؟! كارەكە ئيتەر لە دزي و كوشتن و تۆمەت تپەريوھ. بە ياخييووي دزي حكوومەتمان دائەنيئن. ئيمە ئيتەر بەرامبەر بە حكوومەت راوھستاووين، دژايەتيمان لەگەل چوار ئاغەي گەنخۆر نيبە. گويت لە منە؟!!

لەبەر دەرگاي رەشمالەكە كە شيرۆ خۆي داشاردبوو، بلفيس خاوي كردهوھ و لە وەلامى خانمەمەددا، وتى:

- بۆيە ھەر ھەمووتان كارەكانى دنياتان بەجئ ھيشتووھ و لە قاچ و قولى خوشكەكەتان ئالون؟!!

شيرۆ ئەوا ھاتبوويە دەرەوھ و وا ديار بوو ئەيوبيست كارەكە بەك لايى بكاتوھ. لاي شاناي دايكى وەستابوو و ھەموو تواناي خۆي بەكار ھيئابوو بۆ ئەوھي بويرئ نيگاي لە نيگاي خانمەمەد گري بدات. خانمەمەد تووش ببوو و بە نيگايەك كە ئەتوت ئارەقەي كردووھ، خيسەي لە خوشكەكەي ئەكرد. بلفيس ترپەي ليداني دلئ كچەكەي ئەبيست و بۆ

چاوترووكانيكيش لە كورەكەي خافل نەبوو. بەلام خانمەمەد نەيتواني
بۆ ماوھەكەي دريژ بە سەر خۆي دا زال ببئ. لە كاتيكا بە قولپي توورەبيەوھ،
وەك ژيژك، چاوي لە شيرۆ برېبوو، لەپر پەلاماري دا:

- دروو لە چاوم ئەچەقيني، كاولي!

٢٥٢٧

كە پيدەر

بەرگە ھەشتەم

=====

=====

=====

=====

=====

=====

=====

=====

=====

له گه ل شيرۆ، بلقيسيس كئشايه وه ناو ره شماله كه و له ئاستانه ي ده رگا كه دا به رام بهر خانمحه مه د كه وه كو وه لۆيه كي په لاماردهر بو نچيري داهاتبته وه، وه ستا. خانمحه مه د دهره تي هيرشي دووباره ي په يدا نه كرد، چونكه بلقيس به راشكاوييه كي نامۆوه خه نجه ري له بهر پشتين دهره ينا و به وپه ري جه ربه زه وه له چاوه كاني خانمحه مه د مؤر بوويه وه و وتي:

– ئه گه ر نه توانم ده س له كوره كه م بهرز بكه مه وه، خو ئه توانم خوم هه لدرم!

شيت بوون مه گه ر چيبه؟ ليره دا له سه ر خانمحه مه د بوو ناوه زي بيته وه بهر و بكشيتته وه. كه خويشي، سه ره راي ئه وه هه موو توو په ييه، شيري له مه مكي ئه وه دا يكه خوارده وه و خويني له گياني ئه م دا يكه يه. هه رچه ند پياو ئه بي سه ره بي، به لام نه ك سه ره له به رام بهر دا يكي دا. بويه سه رشو پي نيه كئشانه وه له به رام بهر به ژني كا كه گه وه ري هه موو سه ره وه كاني سه رزه مينه؛ كو لدان نيه سه ر داخستن له به رام بهر نيگايه كا كه ري به ره وه هه تاوي ئه وينه و؛ به زين نيه دابه زين له به رام بهر توانايه كا كه هيز و وزه ي هه موو پياواني جيه انه. جا با گرزي چه له نكي رق به بروي كو ئي دا يكه وه، نه ژاكي و هه ر به مين ئه وه دفره و بروا پيروزه، با هه ر خودايي بكات، چونكه گه وره ترين شانازيه مرؤف دا يكي ئاوه اي هه بي. ته نانه ت ئه گه ر پيوست بي له ته مه ني خوت بگريته وه و بيخه يته سه ر ته مه ني ئه و:

– من ئه چم بو مه شه د، دا به. خالو عه بدؤس ليره لاتان ئه مينبته وه! من بو مالاوايي هاتبووم بو ئيره!

هي لي ته پ و دووماني پاش ئه سپه كان، له پر، يال و بالي سواره كاني له چاوي بلقيس ون كرد و دا يك كه خو ي له دهره وه ي ره وه ند به ته نها بينيه وه، ده ستي نا به سه ر چالي سيني گي و به ده نكي كي كپ و وشك له گه رووي دا وتي:

– دامه ده س تو كوره كه م، خوايه گيان!
عه بدؤس كه له ره شماله كه ي كه لميشي هاتبوويه دهره وه، ئه وا

٢٥٢٨
كه ئيسدهر
به رگه هه شته

بهره و خوشککه‌ی نه‌چوو. داته‌کاو و توژیک دانووشتاو، به چاوانی بریک به قوولآچوو و، قژی زیوینی له بن کلاوه‌ککه‌یه‌وه هاتبوویه دهره‌وه. شاقه‌له‌کانی که‌وا سه‌لته‌ککه‌ی له چوکی ئه‌دا و رانه‌وه‌شا و ری رویشتنه‌ککه‌ی هیشتاش شیوازی پی هه‌لگرتنی شوانان بوو و، چاوه‌کانی له نیگای بلقیس‌دا، له شینی توخه‌وه، که‌وگی نه‌کرده‌وه؛ داره‌تیکی مارال کاتی غم یا نه‌خووشی.

بلقیسیش خهریک بوو سه‌ری له کارکردن سووک بی و هه‌ستی نه‌کرد پیویستی به ئاخافتن و وتووژ له‌گه‌ل براکه‌ی هه‌یه له‌پاش سالانیکی دریزی دووری. چونکه نه‌وه‌نده له دل‌دا کو ببوو‌یه‌وه له چاک و خرابی روژگار، پیویستی به‌وه هه‌بوو تاویک له بن په‌شماله‌که‌دا پیکه‌وه دابنیشن بو خواردنه‌وه‌ی چایه‌ک و دهرده‌دلیکی دوور و دریز، له‌گه‌ل سه‌یرکردنی سه‌ر و قژی برای به تی‌ری.

– کتریه‌که بنیره سه‌ر با بکوئی، شیرۆ!

دانیشن. عه‌بدو‌س شاقه‌لی که‌واکه‌ی له ژیر پیی نازاد کرد. نیوه جگه‌ره‌یه‌کی داگیراند و به کاوه‌خو که‌وته دوو:

– ده‌ی بلّی بزانه‌م... باسی خو‌ت بکه!

بلقیس ده‌ستی نایه سه‌ر پشتی ده‌ستی و وتی:

– نه‌وه‌تانئ بو خو‌ت نه‌ییینی، ئیتر چی بلّیم؟ روژگار ئه‌م بزوینی.

عه‌بدو‌س دووکه‌لی جگه‌ره‌ککه‌ی له لووتیه‌وه دایه دهره‌وه و وتی:

– کاری کوره‌کانت گرتوو‌یه‌تی، چاوی بیس کو‌یر بی!

بلقیس به نه‌فسووس و مایه‌یه‌کی ته‌وساوی بزه‌یه‌کی کرد و له وه‌لام‌دا وتی:

– هه‌ر له‌مه‌ی نه‌ترسم، له‌مه‌ی که‌ کاره‌که‌یان گرتوو‌یه‌تی. به‌خت

و مه‌ترسی دوو بالی شاه‌ویه‌کن کاکه‌گیان! مه‌ترسی به سه‌ر سه‌ری

کوره‌کانمه‌وه باله‌فرییه‌تی. له‌مه‌ نه‌ترسم و هیچیشم له ده‌س نایه‌ت.

– باسی بوورینم گوئی لی بوو.

– چاو و دلّم به‌رابی نادا، عه‌بدو‌س. نه‌ترسم!

– ترسی نه‌وه‌ی که‌ حکوومه‌ت ناجوام‌یریان له‌گه‌ل بکات؟

— چاوه نوآرپیه کی تریشنت ههیه له پیاوی دیوان؟
 عهبدوئس له سه رخۆ سیگار هه کی کیشنا و وتی:
 — نه، تا بووه هه روا بووه. مرؤف نابئ پشنت به پیاوی دهولت
 بههستی. نه!... پشنتی به کی و کوپیه گولمه مهه؟!
 بلقیسیش درپخ له گوتهی دا، وتی:
 — خۆزگه خۆپیشی ئهیزانی پشنتی به کی و کوپیه! دهستیکی به
 دهستی جووتیارانه وهیه و دهستیکیشی به ستراره به ئاغه کانه وه. رپگه
 به جووتیار ئه دا به دلئ خۆیان بازوون و لهو لاشه وه له سه سفره ی
 ئاغه وات دائه نیشی. ئاغه کان زیز ئه کات و جووتیار ئه ترسینی. دوودل،
 دوودل! سه رم سوورماوه له کاری گولمه مهه!

عهبدوئس پرسی:

— ئاخه هه کی چی؟ یاوه ره کانی چ رپگه به کیان خستۆته پیش پای؟

به ته وسه وه بلقیس پیکه نی و وتی:

— جووتیار و رهشایی چاوی له گولمه مهه ده رپگه یان بو دابنی!
 جووتیار گولمه مهه دیان خۆش ئه وهی، براگیان... به لام ئاغه وات... ئه وان
 به گومانی من نایانه وئ سهری گولمه مهه به سه وزی بینن. له سه ر
 زهوی به سه وزی نایانه وئ. به لام وا خۆیان پیشان ئه دن هاونمه کن. وای
 ده ئه خه ن لایه نگرین و به کات و سات رپگه ی پی پیشان ئه دن! تا توانیان
 گولمه مهه دیان پروتانه وه و لییان خوارد و ئیسته ش ده وریان داوه و
 ئه یانه وئ بوورینی بو وه رپگرن. په یام به دوا ی په یام بوئ ئه نین، پاره به ینه
 با بوورینت بو وه رپگرن. دیسانه وه ش ئه یانه وئ بیدۆشن، دیسانه وه ش...
 ئای عهبدوئس. چیت بو بلیم؟! پاره ی گولمه مهه له لای ئالاجاقی و سی
 مه ن بار و چوار پارچه که لوپه ل و فه رش و رایه خیش که هه یه تی وا له
 هه ماره کانی ئالاجاقی دا و کلپه که شنی لای بونداره. ئه وه تانی ئالاجاقیش
 وای پیشان ئه دا سوود و چاکه ی گولمه مهه له وه دایه پاکانه بکات.
 له هه زار رپوه لی هه لپچاوه دیسانه وه پاره به ینه با بوورینت بو
 وه رپگرم!... له مه شهه دپشه وه په یام که یشتوه. نازانم چی پرووی داوه
 له پر هه موویان که وتونه ته پاراستنی گیانی کوره هه کی من!?

٢٥٣٠
 که ئیسه در
 بهرگه هه شهه

عەبدۆس دەسبەجۆ و بۆ دوودۆلى وتى:

– ترس؛ ترس! گۆلمحەمەدى تۆ تۆقاندوونى، خوشكى. ئەيانەوئى سەرى دانەوئىن و ناوبانگى بخەوئىن. خوئىناوى بۆ پياو مەترسىيەكى قەبەيە! مەترسى بۆ خوئى و دركى چاوى دوژمنەكانىيەتى. بەو قسانەى كە كردت وا پئەچى گۆلمحەمەد خەرىكە دۆست و دوژمنى خوئى جيا ئەكاتەوه؛ دۆست و دوژمنى خوئى ئەناسى. جووتيار چاويان لەوه، ناغەواتيش چاوى بينىنى ئەويان نىيە! بۆيەشە ئەيانەوئى سەرەتا گۆلمحەمەد رابكيشتن بۆ ريزى خوئى، بەلام ئەگەر ئەيانتوانى ئەوسا... دياره رېگەيەكىر ئەگرە بەر!

بَلْقِيسَ رَوانِيه براكهى كە قسەكەى خوئى بە ناروونى كۆتايى پئ هينابوو و وتى:

– ئەگەر ئەتوانن گۆلمحەمەد رابكيشتن بۆ جەرگەى خوئى، ئەوسا دياره خپ سەرى ئەبپن و لە سەر سىنەى داى ئەنن، ئەرى؟! شيرۆ چا و پيالەى هينا و لە بەردەميان داينا. عەبدۆس قنچكە سىگارەكەى لە ناو خوئەكە كۆژاندەوه و بە بۆ نىگاكردنى چاوهكانى بَلْقِيسَ وتى:

– ئەو رۆژە نەيەت، خوشكى... نەيەت ئەو رۆژە! شيرۆ بۆ تىكردنى چا دانىشت و بَلْقِيسَ نىگاي لە سەر خاكەكە، وتى:

– ئەگەر ئەو رۆژەش بگات، بەرخى نير بۆ سەربرپنە براگيان! من چاوم لەوه نىيە كورەكانم تاسەر بمىن، عەبدۆس. من... من هەر كاميانم بە قەد هەر دوو چاوم خوئى ئەوئى، بەلام چاويشم لەوه نىيە تا سەر بمىن. دەردم ئەوهيە كە كورەكانم بە زەللىلى سەر بپن، يان ئەوهى كە لە پىشتەوه خەنجەريان لىبدرى. ئەوه حەجمانم لە بەر ئەبپرى. لەو ناپياو و ناجواميرانە ئەترسم كە زۆر نموونەيانم بينو، يان بىستوومە. لە ناپياوى ئەترسم.

۲۵۳۱

كە لىدەر

بەرگى ھەشتەم

چاوهكانى داىك فرمىسكى تيزا و نەيتوانى و نەيوپىست رى ئە دابارىنى ئەسرىن و گريانە خامۆشەكەى خوئى بگرى. چونكە نزيكى و

هاوده‌می، هاودلی و خوئی بوون له‌گه‌ل براکه‌ی دهره‌تی ئه‌وه‌ی ئه‌دایه‌ که بلقیس بو تاویک گیانی گیرۆده‌ی خو‌ی دهرباز بکات. له‌و بیده‌نگیه‌ خه‌مناکه‌ی که که‌وتبوویه‌وه، به‌ دهم سهرینه‌وه‌ی نهمی چاوه‌کانی به‌ لوی سهرپوشه‌که‌ی، بی ئه‌فان و وه‌ک له‌گه‌ل خو‌ی بی، وتی:

– ئه‌ی له‌و گه‌نجانه‌! له‌و گه‌نجانه‌ی من بارم هینا... له‌و گه‌نجانه‌! عه‌بدو‌س وتی:

– له‌ خۆتوه‌ه ئه‌ندیشه‌ی نابه‌جی مه‌که، چاکه‌ت بخۆره‌وه‌! بلقیس پیاڵه‌که‌ی نایه‌ به‌رده‌ستی براکه‌ی و وتی:

– کورپه‌کانم ئیسته‌ له‌ کوپن؟ گولمه‌مه‌د ئه‌مرو له‌ کوپیه‌؟ تو هه‌یج ناگات له‌ کاری هه‌یه‌؟

عه‌بدو‌س یه‌ک دوو ده‌نک میوژی خسته‌ دهمی و وتی:

– گیرۆده‌ی فهرته‌نه‌که‌ی نه‌جه‌ف سه‌نگردیه‌. ئه‌وه‌نده‌ی ناگام لیبی رۆپشت، ئه‌و فهرته‌نه‌یه‌ بخه‌وین.

بلقیس نه‌فرینی کرد:

– خیر نه‌بینی ئه‌م نه‌جه‌ف سه‌نگردیه‌ که به‌ لا له‌و چاوانه‌ی ئه‌باری. زیوه‌ر نان ساجیه‌کانی له‌ سه‌ر ده‌ست هینایه‌ ژوره‌وه‌ و له‌ سه‌ر باول و جیوبانه‌که‌ داینا. سه‌یبه‌ره‌که‌ی کورپی بوندار که له‌ دهره‌وه‌ی دهریزانه‌که‌ به‌ ده‌ور ئه‌ستونده‌کی ره‌شماله‌که‌دا سه‌رگه‌ردان بوو، بلقیسی ناچار کرد بانگی بکاته‌ ژوره‌وه‌ بو چا خوارده‌وه‌. شه‌یدا هاته‌ ژوره‌وه‌ و دانیشته‌. زیوه‌ر وه‌ک میرووله‌ له‌ ره‌شماله‌که‌ خزایه‌ دهره‌وه‌ و رۆپشت بو ئاماده‌کردنی که‌لوپه‌لی چیشته‌ لینان. بلقیس پیاڵه‌یه‌ک چای نایه‌ به‌رده‌ستی شه‌یدا و بو ئه‌وه‌ی گه‌ردی غه‌ریبی له‌ دل و روخساری جه‌وان رامالی، وتی:

– دلته‌نگ مه‌به‌ دایکه‌که‌م، دلته‌نگ مه‌به‌!

شه‌یدا له‌ بن نیگای پرسینه‌ری عه‌بدو‌س‌دا ده‌ستی بو پیاڵه‌که‌ برد

و وتی:

– هه‌میشه‌ که لیره‌ ئه‌مامه‌وه‌، کاریکم هه‌بوو، سه‌رم گه‌رم بوو. به‌لام ئه‌مجاره‌یان بیکارم، به‌ره‌ه‌لام، نازانم بوچی لیره‌م! له‌حنه‌ت له‌م

ترسه!

عەبدۆس ئاشنا بە ئەنگیزەى شەيدا و بوونى بەردەوامى تارمايى
جيهەن خانى سەرحەدى لە بېر و ويژدانىدا، بەراست و گالته وتى:
– ئەوه خۆ خۆفى نيهه! پېكهوه ئەچين بۆ ران، من و تۆ. كار ئەوهنده
زۆره، لېنتمان زياده!

شەيدا چاكەى خواردهوه و وتى:

– دلاوهر پېويسته بگهريتهوه بۆ قهلاچيمەن. كاروبارى زەماوەن...
خۆ پېشتر وتم! بەلام من؟! لەحنەتى خوا لەم...
– دلاوهر؟!... ئەو ليرە چى ئەكا؟!!

عەبدۆس لەگهڵ پرسيارهكەى خۆى، چاوى برپيه خوشكهكەى.
بلقيس سەرى راوهشانند و وتى:

– لەگهڵ كورپى بوندار هاتووه. ئەگهريتهوه بۆ قهلاچيمەن!...
شېرۆ، يارمەتى خالۆت بكه نان و ئاو بۆ خۆى بنېته يەك!

عەبدۆس ئامۆى كار و پيشەى خۆى - بە بى گوتنى وشەيهكى تر-
بۆ تەيارکردنى ئاو و نان و نواله، رابوو و رۆيشت تا خۆى ئاماده بكات.
شېرۆش بە دواى خالۆ عەبدۆسدا چووه دەرەوه. بلقيس پيالەكەى
شەيداي پر كردهوه، نايه بەردەستى و پرسى:

– چ ترسيكت لە جيهەن خان هەيه تۆ؟

– لىئى ئەترسم داده. جارېك سەرشۆرانه فراندميان. بەلام من
توانيم هەلېم. دلنيام ئەگەر ئەمجاره بكهومه بەر پليان، بە زيندوويى
لە قهلاى بازخان ناگهريتمهوه. قين وشترين ئەمانه، داده. ئەترسم. نازانم
بۆچى منيان بۆ قوربانى ئەمكاره دەسنيشان كردهوه؟! نازانم! راستهكەت
ئەوى پەنام بۆ ئيوه هيناوه. ئاخىر... جيهەن خان ديسانەوه لەو دەوروبەرە
پەيدا بۆتەوه. گوايه چاوپېكهوتنى هەيه لەگهڵ گولمەحمەد لە چاخانەى

هيممەت ئاوا يان سولتاناوا. ئيوه ئاگانان لى نيهه؟!!

بلقيس بە وشكى وتى:

– لەتۆ زياترى لى نازانم!

لە ناو دەريزانى رەشمالەكە، عەبدۆس ئەبينرا دېت بۆ لايان. تورپين

٢٥٣٣

كە ئیدەر

بەرگى ٥٥ شتە ٥

به پشتيهوه و دار به دهستيهوه. شهيدا بهر لهوهى كابراى شوان بگاته
بهر رهشمالهكه پرسى:

– ئيسته من چى بكم داده بلقيس؟ نامهوى جگه له خوت كهس
بزانى كه من لهترسى جيههه خان هاتووم بو ئيره، مهگهر گولمههمهه.
جا ئيسته چى بكم؟!

بلقيس پياله بهتالهمكاني كو كردهوه و چاوى له بالاي پراوهستاوى
عهبدوس له ناو دهريزانهكه، به شهيداي وت:

– لهگه ل براكم برؤ! برؤ بو لاي ران!
شهيدا ههلسا و بلقيسيس. شهيدا داره دهستی له بلقيس
وهرگرت و بيستی:

توريين و شتومهكيش له دلاوه وهريگره. نهو خو نامينيتهوه، وايه؟
– وايه! دلاوه ئهبي بگهرينهوه بو قهلاچيمهه.

بلقيس تا دهرهوهى رهشمالهكه لهگه ل شهيدا چوو و به زمانى نيگا
دايه دهست براكهى. عهبدوس ههقالي خو پيدا كردبوو و ديار بوو له
ئهنديشهى خويدا خهريك بوو ههلي ئهسهنگاند. شهيدا له بهر چاوى
عهبدوسدا پاژنهى گيوهكاني ههكيشا و بهرهو تيرهكهى خو چوو. شال
و جل و پوزهبانهى لي دهرهينا و تورييني كرد به سهه دارهكهوه، دارى نا
به شانيهوه و بهرهو عهبدوس كشنا تا لهگه لى بي به هاوړي.
– دهستی عهلي لهگه لتان بي.

به دوعاي بلقيس پياوهكان كهوتنه ري. سيبهرهكانيان بهرهو روژئاوا.

دلاوهر گهراپهوه، سيبهري بهرهو روژههلات.
ئيواره داهاتبوو. دلاوهر بهس دارهدهستىكى پي بوو. توريين و
شتهكاني تارى بهجى هيشتبوو بو شهيدا. زور ماندوو نهبوو، كاتيك
كهيشنت. يهكسهرهش چوو بو رهشمالهكهى سهبرخان و كهلميشنى
لي كهوتبوو.

سهبرخان به هوش بوو و هاتبويهوه به خويدا و وا ديار بوو ياوى
له ههش دهركدوهه. كهلميشنى بهلام ههروا به دهما خهوتبوو و بهس

٢٥٣٤
كه ليسدهر
بههركه ههشتمه

چاویکی دیار بوو که به خواری نه پروانی. هه یقو هینتاش له سووچی ره شماله که دانیشتیوو، وا پئنه چوو خهریکی دروستکردنی دهرمانی گیایی بوو.

کاتی هاتنه وهی دلاوهر، ژنه کان له ره وهند دهرکه وتبوون. رهنگه بو پکردنی جه وه نهی ناو، چوو بوون بو سهر بیره که. یان بو هینانی دار و چیلکهی وشک. یان... ههرچی چۆن بی، دلاوهر له هاتنه وهی دا نهیانی بینی. یانیش رهنگه بوون و نه وهستی پی نهئکرد. چونکه نهگهر بوايه تن، نهئشیا بلقیس نه بینری. بویهش بوو دلاوهر راسته وخو بو نه وه شماله چوو که نه یزانی پیاوه کان له وی خه وینراون.

شه که تی و یاوی پروو کینه ره شوینه واری خو له سهر روخساری هیدی و نارامی سه برخان دانا بوو. روخساری پیاوه که داته کابوو و کشاوتر نه هاته پینش چاو. پالی دابوو به جیوبانه که وه، باسکی نابوو سهر چوکی، سهری دانه واندبوو بو بهر سینگ و په نجه کشاوه کانی داشو رابووون. شاننه کانی دهر په ریبوو و ملی بهرزی به ناو شاننه کانی دا روچوو بوو. هاتن و دانیشتنی دلاوهری به چاک و چۆنیه کی نارام وهرگرتبوو و دواي نه وه بیده نگ بیوو. وهک بلئی دلی له دهر وون و بیر له لای خو به تی.

دلاوهر به بی زمانی ناخافتن و ناتوانا له شار دنه وهی ههستی بیگانه بوونی، دانیشتیوو و هه وئی نه دا به لکوو خو له شه ری نیگی نه و تاقه چاوهی که لمیشی ئاسووده بکات. نه و کارهی که پی نه چوو بوئی نالوی. که لمیشی نیوهی راستی روومه تی له سهر سه رینه که خه واندبوو و بته وی نه ته وی چاوی چه پی به خواری نه پروانیه نیوروخ به خو برژوای دلاوهر؛ به راده که که کابری شوان ههستی نه کرد نیوهی چه پی روخساری گری گرتوو. چارهش نه بوو. دلاوهر لیره بوو، پی خوش بی و پی ناخوش بی. له وه دا بوو تووشی په شیمانی بی و ته نانه ت بشه له ژئ.

دلاوهر له ره وهندی که لمیشی بوو و به ریکه وت له بهر تیرژی تیپه ری نیگی رووتی که لمیشی دا دانیشتیوو.

چارهی دامایی دلاوهر، رهنگه گو رانی هه وای قورسی ناو ره شماله که بوو که نه و تییدا گریکی له بهر برابوو. نه وه وایهش به راوه شانندی

سهريک که رۆژباش ئەکا و دێته ژوورهوه ئەگۆرا، يان دهستیک که پيالە چايەک بنیته بهرهستی. له ئەجامدا و به مسوگهري پرگاربوونی ئەیتوانی له گوتەیهکدا بێت که دلاوهر خۆی دهري بپرێ، ئەگهر بیتوانیبا. ئەو کاره بهلام نهئەگونجا. تەنانت هەر ئەوهندهی که لهمهوه بهر وشه ی لا بوو و دهسهلاتی به سهريدا ئەشکا، ئەو چوار وشهش له میشکی تهرابوو. گریمان بهاتایهتوهه بیریشی، بهلام کامه وشه و به کامه بارهوه؟ باری کامه کار؟ کامه دیدار؟ باسی چ بابەتی، چ رووداوێک، چ کارهساتیک؟

رانهکهی بردبوو بۆ سهرنائو و پاشان دابویه بهر بهرهو بیابان، لهوهپاندبووی، نان و شیرینی خواردبوو و باریک چالووکی دابوو به سهر پشنتی کهرهکهدا. شهيدا و عهبدووس گهیشتهبوون. جهوهنه و سفره و توریینی دابوو به شهيدا و خۆی گهپنرابووویهوه بۆ ناو پهشمالەهکان و ئەبوايه بهرهو قهلاچیمهه بیتهوه. دلاوهر وای کردبوو و کوپی بوندار وتبووی:

«خوات لهگهڵ!»

«پهيامیک... کاریک؟!»

«به باوکم بلێ کاتی زهماوهنهکهی ئەسلان ئەمهوی له قهلاچیمهه

بم!»

«به سهر چاو... لای ئیوهه خووش!»

«خوات لهگهڵ!»

ئیت چي؟ هیچ. عهبدووس به بیانوی کوکردنهوهی پهزهکان، چاوی له چاوی دلاوهر دزیبویهوه و چوو بوو به دواي کاری خۆی دا. وامهزانه پیشتەر دهزگیرانی کچهکهشی بووبی. وامهزانه رۆژانی لینج و مۆری زیندان، کاته سڤ و چهقیوهکانی ئەودیه دیواره نسرمهکانیان پیکهوه تپهپاندبی و، وامهزانه ئەو ژيانه دوور و درێژهی بهر لهمهیان پیکهوه ههبووبی.

ئه! عهبدووس ئەوهندهی که دهڕهکهوت بی پهیمان و بی بهزهیی نهبوو. بهلام مسوگهه شتیکی رووی دابوو که بروا پیکردنی له لای دلاوهر زۆر دژوار بوو. دیاروو عهبدووس ئەیهوی له بن باری پهیههندییهکی

٢٥٣٦
که ئیسدهر
بهزگی ههشتمه

دیرین خوئی بدزیتهوه و روژگاری گورگ و بیابان و بهفر، روژگاری درک و ههتاو و کەشەنگ له بیر بکات. دلاوه‌ر بینبووی عەبدووس تى ئەکووشى هەندى له ئالقمەکانى پەيوەندى بپچرینى. هەول ئەدا ئەو رشتانەى ژيانى عەبدووس و دلاوه‌رى ليک گرى دابوو، بشاريتەوه و له بن خاک بينيژى. دلاوه‌ر تيگەيشنبوو عەبدووس ئەيهوئى ريگه به دەربرینی سوژ و بهزه‌یى خوئی بگرئ. بهلام نهى ئەتوانى برۆا بهمه بکات، دلاوه‌ر. چونکه دلاوه‌ر نهى ئەويست به خوئی بسەلمينئى له بهستينئى ئەم ژيانەدا هەندى شت ون بوون و هەندى شتىتر دۆزراونەتەوه. نهى ئەويست برۆا بهوه بکات کەسانیک گەنجيتيان دۆزیه‌تەوه و کەسانیکى دى گەنجيتيان ون کردوه.

دژواری کارى دلاوه‌ر دۆزینەوهى دووباره‌ى خوئی بوو له ئازاوه و هه‌را و هوریاى ئەم لافاوه‌دا. دژواری کار، به‌ده‌سته‌یه‌ئانەوه‌ى خوئی و شوپینى خوئی و سروشتى پەيوەندیه‌کانى خوئی بوو له ناو هاوکیشه‌که‌دا. دژواری تيگەيشتن و برۆای ئەوه‌ى که ئەو له تەوه‌رى ژيان وه‌لا نراوه و، هه‌ر کەسى‌تریش بوايه‌ت له‌برى ئەو، هه‌ر ئەو چاره‌نووسه‌ى ئەبوو. له‌وه بگه‌رئى که عەبدووس به‌و سانایيه‌ توانیبوو له‌گه‌ل ژيان و زه‌مانه بگونجئ. چونکه عەبدووس يه‌کيک بوو و، دلاوه‌ر يه‌کيکى دى. عەبدووس بئى تيره و باوان نه‌بوو، به‌و جوهرى که دلاوه‌ر بوو. که دلاوه‌ر سامان و باوانى له پەيوەند و تيگەلبوون له‌گه‌ل عەبدووس و هاوسه‌رئتى مارال‌دا ئەدۆزیه‌وه و دەس ئەکەوت. سامان و باوانیک که تان و پۆى له ناو کەلميشيه‌کان‌دا بوو، به‌ نرخى بيگانە کهوتن و بئى کەسى دلاوه‌ر.

— به‌ دواى چى‌دا ئەگه‌رى تۆ، دلاوه‌ر؟

له‌گه‌ل پرسياره‌که‌ى کەلميشى که ده‌نگيکى کپى هه‌بوو، هه‌يشۆ پيالە و کترى چای له‌به‌رده‌ست دلاوه‌ردا دانا و خوئی چوو هه‌روهه. دلاوه‌ر که هه‌ر له‌م کاته کورته‌دا ئەم پرسياره‌ نه‌کراوه‌ى هه‌زار جار له‌ زمانى ٢٥٣٧ که‌پيدەر خاموشى کەلميشى بيستبوو، نه‌يتوانى له‌وه زياتر بئى خوڤ و بيگانە به‌مينتەوه. بۆيه له وه‌لام‌دا، رووى کرده کەلميشى و نيگای له نيگای پيره‌ميرد گيراند. کەلميشى که پئى ئەچوو هاڻوى ياوى له تهنه‌ا

٢٥٣٧

که‌پيدەر

به‌رگه‌سه‌شته‌ه

چاوه که یه وه ته نووره ئەکیشتی، دەسبەجی و بە جه خته وه لی پیرسیه وه:
 — به دواى چى دا ئەگه پى تو، دلاوه؟ ها، به دواى چى دا؟!
 دلاوه وتى:

— به دواى رانه که دا رۆیشتبووم، مامه که لمیشى!
 که لمیشى ئانیشتکه کانی برده بن سینهى، چه ناگهى خسته سهر
 مشتەکانى، هه موو روخسارى کرده دلاوه و به بی هه وڵدان بو کردنه وهى
 پیلوو هه وتوو هه کانی، له کابرای شوان مۆر بوویه وه و وتى:
 — ئەمیر ئەرسه لانیشت ئەگه ر چوار کراس زیاترى بدراندایهت،
 نه ئەچوو به دهور و خولى قه لای بهرده باران دا بگه پى!
 لهو داره ته دا خووى پى رانه گیرا، هه نیهى نایه سهر سه رینه که و
 وتى:

— ئەى... یى! ئاده میزادى شیرى خاو خواردوو!
 دهنگه که ئەتوت له کوته یه کی دیرین بهرز ئەبیته وه. دلاوه وشیارى
 گوتى پیره میرد سه یرى سه برخانى کرد. ئەتوت داواى یارمه تی لی ئەکات.
 سه برخان ئارام و میهره بان ئەماژهى به دلاوه کرد چاکه ی بخواته وه.
 چارپس و بی ئوقره ی بوون و نیگای که لمیشى و، له بیده نیگه کی
 ئاره قریژدا، دلاوه دوو پیاله چای داخى نا به سه ره وه و ئیتر رانه وه ستا.
 چۆکی راست کرده وه و له ره شماله که که ئەچوو ده ره وه له گه ل خووى
 و مه به ستى، ئەوى تر وتى:

— لوچی ئاو بدهم به و ماینه، کاتى رۆیشتن!
 بیره که لای سه ره وه ی ره وه ند بوو و دوڵچه و گوریسیشتى ئەبوا
 لی.

— بو کووى ئەرۆی؟! —

سه برخان بوو له بهر ده ریزانى ره شماله که دا وه ستابوو، به چاوى
 به قوولا چوو، پىشتى ئالۆسکاو، چۆخه به شانیه وه و شالیك له دهور
 ملیدا. دلاوه پى سست کرد و بن له غاوى ماینه که ی توند راگرت.
 چاوه کانی سه برخان له قوولایى کالانه دا پرته پرتیان بوو و داواى وه لامیان
 ئەکرد. دلاوه وتى:

— ماینهکه ئه بهم بۆ سه رئاو!

سه براو به رهو دلاوه ر چوو و وتی:

— نهکا له پر بدا له سه رت و به بی ناگا برۆی!

له نیگای پرسای دلاوه ردا، سه برخان لێی نزیك بوویه وه و به کپی وتی:

— قسه کانی پیره میرد کارت تی نهکا! بوغزی ههیه، هه ر له خۆیه وه

قسه ناکا. هه روا رووشکی نه!

دلاوه ر دهسکه وساری دا به شانیدا، سه ری راوه شاندا و وتی:

— نا... نا... خۆ منال نیم!

خۆر له پشت شانی دلاوه ره وه خه ریک بوو دائه چوو. ئه سپ و دلاوه ر سیبه ریکی بلیند و کشاو له به رده میان دا بوو و پێیان له سیبه ری خۆیان ئه نا. ژنانی ره وه ند به ره و روویان ئه هاتن به دوا ی چوار پێکان دا. مه ر دۆشی پر له ئاو به سه ریانه وه و جه وه نه به شان و بن باخه لێانه وه. ئیواره به ته وی لێانه وه بوو و رووناکی خۆر به ناوقه دی مه ر دۆشه کانه وه تاودانه وه یه کی دره وشاوه ی هه بوو.

ئهو دیمه نه، هه ندی شتی ئه هینایه وه بی ری دلاوه ر. ژنان، ژنانی ره وه ند.

ژنان، مه ر دۆش به سه ر، له ران دوور ئه که وه نه وه. ژنان، ژنانی ره وه ند.

ژنان، دانیشتووی خوار ئاوه که، جلی پیاوان ئه شو ن.

ژنان، ژنانی ره وه ند. به لام ئه ی کوانی، مارال له کوپیه؟

مارال نییه، مارال له گه ل و له ناو ژنه کان دا نییه!

له کاتی تپه رین له به رامبه ر دلاوه ر، بلقیس سه ری وه رگپرا و وتی:

— بۆ ماینه که ی تۆش ئاومان هیناوه!

دلاوه ر له تپه رین دا وتی:

— خۆم ئه به م بۆ سه ر بی ره که، دایه. ئیوه بۆ ئه زیه تان...

هه ست به تینویتی و چه زی ئاو په لکی لووتی ماینه که که وته

له رزین. قه راخ بی ره که، ته ر و قو ر به ئاو، به رامه ی خاکی و رووژانبوو و

نیشتیای ماینه که ی زیاتر ئه کرد و تا دلاوه ر دۆلچه ی ئاوه که هه لکی شتی

ماين نهى نه توانى لمؤزى له خاكه تهرهكه دوور بكاتهوه.
 دلاوهر دۆلچهكهى نايه بهر قهپؤزى ماینهكه و خوئى شلپيک ناوى
 هه لگرت و دای به دهموچاوى دا. تامى سوپړى ناوهكهى له سهر سمیلهوه
 له بن ددانى دا ههست پيكرد و زانى له خوړا نييه ماینهكهى ماهدهروپيش
 راهاتووى ناوى زه لال و پهوانى بهرمالى بوندار، خهريكه سهر له سهر
 دۆلچهكه لائهبابا. هه رچهند ديار بوو به ناچار لمؤز له ناوهكه ئەدا بو
 دامرکاندنهوهى تينوئيتى.

پهيجورى سهيرکردنى ناوخواردنهوهى ماینهكه، دلاوهر لای دۆلچهكه
 هه لئرووشكا و دهستهكانى وهك چه لپيا نايه سهر كه شكهى نه ژنؤى
 و لهو نه نديشهيه دا بوو خوژگه رابوه ستايهت تا خهوش و خوئى ناو
 دۆلچهكه بنيشى. بهو جوړهى كه ژنهكان مه نجه ل و سوينه پر له ناو
 ئەكه و دای نهين خهوش و خوئى بنيشى. به لام ئەوا درهنگ بيوو
 و ئەسپهكه به هه موو ئەو شتانهى له ناو ناوهكه دا مه لهى ئەكرد،
 تينوئيتى به كروژهى خوئى دائه مراندنهوه.

به دوور لهو نه نديشهيه كتوپر و تاوگيرانه، ئەوى دلاوهرى گيرؤده
 كردبوو و لوولى دابوو، دوو حهز و دوو گريك بوو. دوو وزهى نهيار و دژ.
 روپيشتن بو قه لچيمه ن، يان دیدارى مارال؟ چه زيكى ملؤزم بو بينينى مارال
 راي ئە كيشا. خوليايهكى ئالؤز ناوئيهى ترس و دردؤنگى. كي شهريك بو
 ده رخستنى ههستى سوو كيوون و ده ردمه ندى خوئى. ئەركيک كه بو خوئى
 ديارى كردبوو. ئەركى ديتنى مارال، ئيتر له لای بيوو به ئەركيکى ميمل.
 ئەرك و تاسه بهك ناوئيهى به دگومانى و بى پروايى. ئەركى گه رانهوه
 بو قه لچيمه نيش ناوئيهى حهز و ناحهزى دلاوهر بوو. حهزى به رهنجامى
 ترسى مانهوه له ناو كه لميشيه كان. ناحهز و نارازى له راپه راندنى ئەرك
 و روپيشتن له ناو كه لميشيه كان و نه ديتنى مارال.

بو قه لچيمه ن ئەكرا - نيو روژ زووتر يان درهنگتر - برواتهوه. ئەمه
 كاريك بوو كه ئەبوا بيكا. به لام مانهوه و چاوه پروانى و، مانهوه بو بينين
 سات به سات له دلاوهردا سستتر و خاوتر ئەبوو. به دواى ئەو پلار و
 نهوسهى كه لميشى تىي گرتبوو، به دگومانى و نابه دلى دلاوهر به خوئى و

مانه‌وی زۆر پهره‌ی سه‌ندبوو. كه‌وابی ئه‌و شته‌ی دلاوه‌ری خسته‌بووه سه‌ر تیخی دردۆنگی ترس له بوندار نه‌بوو. ترسی دلاوه‌ر زیاتر له‌و دواكه‌وته‌ی خۆی بوو و هه‌ستی به‌وه ئه‌كرد دیداری ماراڵ لپی قه‌ده‌خه‌ كراوه و بیه‌كردنه‌وه له دیداری ماراڵ تاوانیكه‌ بۆی هه‌یه سه‌زایه‌کی قورسی هه‌بی. پێشتر دلاوه‌ر وای بریار دا‌بوو كه‌ ده‌زگیرانی خۆی، یه‌كه‌مین و په‌نگه‌ دوایین ژن كه‌ خۆشی ویستوه‌وه، به‌ هه‌ر كلۆجیك بووه یه‌كجار و به‌ یه‌ك نیگا ببینی. به‌لام ئیسته‌ تئ ئه‌گه‌یشت كه‌ بیر له‌وه نه‌كردۆته‌وه ببینی ماراڵ، په‌نگه‌ گوتاریشی به‌ دواوه ئه‌بی و ئه‌و نه‌ی ئه‌زانی ئه‌بوایه چی بلێ و ئه‌گه‌ر ئه‌و دیداره‌ش ده‌س بدات، باسی چی له‌گه‌ڵ بكات؟

بیانوو؛ ئه‌مانه هه‌موو به‌لام بیانوو بوون له‌و كاته‌دا كه‌ دوودلی وای لێكردوه بكشیتته‌وه و دلی شه‌وقی تۆزی نائومی‌دی و به‌دگومانی چ‌رپشی كردوه و ترس، باری به‌دگومانی و دردۆنگی چه‌ند چه‌ندان په‌ره پێ ئه‌دا. چه‌نده‌ها جار ئاده‌میزاد كیلگه‌ی پێشیل‌كراوی په‌یمانی بی ئه‌نجام، ئه‌ په‌یمانانه‌ی زۆر جار له‌ خۆی‌دا و له‌گه‌ڵ خۆی‌دا ئه‌یه‌ستی و به‌ناچاری ئه‌و په‌یمانانه‌ ئه‌شكینی له‌ پیناوی رێكه‌وتنیکی نوێ‌دا. چه‌نده‌ها رۆژ و كاژێر و ساتی خافلان كه‌ مرۆف له‌گه‌ڵ خۆی ئه‌ژی و هیه‌ج غه‌می نییه ئه‌گه‌ر درۆیه‌ك به‌ درۆیه‌كی‌تر نوێ ئه‌كاته‌وه؛ دلی به‌وه خۆشه‌ كه‌ نیگایه‌كی‌تر نایینی.

ساكار خۆیا ئه‌كا ئه‌م خۆ ته‌فره‌دانه. دژواری كار به‌لام له‌ویدا‌یه كه‌ ئاده‌میزاد ناتوانی خۆی رازی بكات. ناتوانی یان نایه‌وێ نیگای شایه‌تی خۆی له‌ سه‌ر خۆی به‌ هیه‌ج بگری و گوێی نه‌دات. كاره‌كه‌ ئه‌وسا ئاسته‌م ئه‌بی كه‌ ئه‌و كه‌سه‌ بیه‌ه‌وێ -به‌ به‌لینی بیگفتی خۆی به‌ خۆی- به‌ په‌یمانی به‌سه‌تراوی ناو ده‌روونی خۆی پێبه‌ند بی. له‌م كاته‌دا چ‌ جایه چه‌نده‌ها سه‌ر بی سه‌ر ئه‌بی!

دژواری کاری دلاوه‌ریش له‌م بابته‌ بوو. دلاوه‌ر باسی په‌یماننه‌کی ٢٥٤١
 خۆی له‌گه‌ڵ كه‌س نه‌كردبوو. ئه‌گه‌ریش نیوه‌كاره‌ بگه‌رایه‌ته‌وه هیه‌ك‌ه‌س
 سه‌ركۆنه‌ی نه‌ئه‌كرد. به‌لام ئه‌گه‌ر وای ب‌كردایه‌ت له‌ خۆشی مسۆگه‌ر
 ئه‌بوو كه‌ جگه‌ له‌ نۆكه‌ری و گه‌ده‌گی به‌ راستی شیاوی هیه‌چی‌تر نه‌بووه.

كه‌ لێ‌ده‌ر
 به‌رگی‌هه‌شته‌ه

که ئەو جوړه رەفتاره نەى ئەتوانى کارتېکردنى سووتېنەر و کوشنەدى له سەر دلاوەر نەبى. نە مەگەر ئەوجوړه نيشانانە کارسازى سازان و پەرداخکردن، يان کاولکەر و پرووخېنەرن؟ ئەى له کوو و چ کات و لەکام تەنگزەدايه که پياو به باوهرى خوئى ئەگات؟ برۆا بەخو بوون و دلنپايى، ئەو زەمينهيه که مروف ئەتوانى له سەرى بوەستى. له برۆاى پەريشنانى خوئىدا، له پەيمانى شكاوئىدا، چۆن رى دەرئەکات؟

رووى کردە رۆژاوا. خوئى له لەشى زەوى ئەساوى و پاشماوئى هەتاو دابووى له گەردە نزمە تۆزاوئيهکانى پايزى دەمەو ئيواره، پەلەپەلى بوو و دەومنى گەون و چالووک له تاريک و روونى نامۆدا بەرجەستە خوئيان ئەکرد. چوارپيکان و رەشمالهکان له سيبەرى ليلى ئيوارەدا ئەنیشتن و هاتوچوئى جارجارەى ژنان، خوئى گەيشتووى شەوى پيوه بوو. ماندوو و گرمۆله، دلاوەر بە دەنگى سمکوئى ئەسپان لەجى رابوو و لای گوئى قوتبووئەکانى ماينەکه وەستا بە سەيرکردنى ئەو پۆله سواری بە نشيوئى گەردەکهدا ئەهاتنە خواری بەرەو رەشمالهکانى پەوهندى کەلميشى.

له بەرەگەى تاريک و روونى بيايانى تۆزاوئىدا، ديار نەبوو ئەم سوارانە پياوى حکوومەتن، ريوارى راگوزارن، يان پياوانى خودى پەوهندن، هەرچەند دلاوەر ئالقەى چاوەکانى تەنگ کردبوو و تاويک له بينينيان خافل نەبوو. بەلام ئاخەرەکەشى هيجى دەسنەکەوت، تا ئەو کاتەى سوارەکان خاويان کردوو و له هەمان کاتدا گەيشتنە هاوتەريئى بېرەکه. لای دلاوەر مسوگەر بوو ئەو ئەسپانەى که بەو جوړه له ئارەقەدا خووساون، هيج نەشارەزايەکيش نايان هئىن بۆ سەرئاو؛ که نەشيان هئنا.

سوارەکان ئەوا بە بەر بېرەکهدا تپنەپەرين. بە نيگا و سەرنجىكى لەسەرخۆ، کورت و له سيلهوه روائيانە ماين و پياو. بەس نيگای گولمەمەد له سەر دلاوەر چەقى و ئەوسا که توانى خوئى له چاوانى گولمەمەد دەرباز بکات، توانى مارال ببينى بە سواری قەرەوه، که تپەپربوو و دلاوەر ئەيتوانى منالیک ببينى بە چارشيو دابەستراوو بە پشنتى مارالدا. لەوانى تر، دلاوەر کەسى نەناسى و نەشنى ويست بيناسى.

٢٥٤٢
کە ئيسدەر
بەرگە هەشتەم

چونکه هه‌لسه‌نگاندنی سمت و لاقی قهره بو ئه‌و حه‌ز و تاسه‌یه‌کی له‌وه زیاتری هه‌بوو که خۆی به‌ کار و قه‌لافه‌تی ئه‌وانی‌تره‌وه خه‌ریک بکات. مه‌گه‌ر سه‌رنجدانی ناخودئاگای پیاویک که له‌ ناو تفه‌نگداره‌کاندا جیاواز بوو. پیاویکی ده‌ست و قوڵ به‌ستراو، به‌ سه‌ر پشته‌ی ئه‌سه‌پکی رووته‌وه. به‌ بێ کلاو و -ره‌نگه‌- پێخاوس. به‌ کراسیک به‌ ره‌نگی با که زیاتر سپی ئه‌کرده‌وه. به‌لام ئه‌و شته‌ی ئه‌گه‌ر نه‌ نیگا، که بیری دلاوه‌ری به‌ خۆیه‌وه خه‌ریک کردبوو، نه‌ قه‌لافه‌تی گه‌راوه‌که و نه‌ ته‌نانه‌ت به‌ژنی به‌ سامی سه‌ردار به‌ سه‌ر پشته‌ی بادیه‌وه، به‌لکوو ئه‌و مناله‌ بوو که به‌ چارشێو به‌ستراوو به‌ پشته‌ی ماراله‌وه. دوا‌ی ئه‌وه‌ش شه‌ودیز بوو که به‌و جوړه‌ هاتبوو به‌ خۆیدا و له‌و جوانووه چه‌مووشه‌ تیز و بێ ئوقره‌یه‌وه ببوو به‌و ئه‌سه‌په‌ پوخت و هێوره. چه‌نده‌ خێرا تی ئه‌هه‌رێ ژوژگار!

له‌ وه‌ردی دوومانی نال و سمی ئه‌سه‌په‌کاندا، چاوی له‌ پشته‌ی سواره‌کان، دلاوه‌ر شان به‌ شانی ماینه‌که وڤ و کاس پاوه‌ستابوو. له‌و به‌ری سواره‌کان، په‌شماله‌کان بوون که وه‌ک بلی ئه‌هاتن به‌په‌ریانه‌وه و له‌ پشت په‌شماله‌کانیشه‌وه خۆر بوو که ئیتر نه‌بوو، مه‌گه‌ر نیشانه‌یه‌کی نامۆ له‌ ناو توژیکی سپیدا، وه‌ک چاوی نه‌خۆش و سوورایی سروشته‌ی خۆر له‌ په‌له‌په‌له‌ی هه‌وره‌ بلاوه‌کاندا ره‌نگ و نیشانیکی هه‌بوو و ئاسمانیش له‌ سینه‌ی کۆتریک ئه‌چوو جی‌جی خۆیناوی بووی.

دلاوه‌ر چی ئه‌کرد؟

له‌ که‌مانی گۆره‌پانی په‌وه‌نددا، سواره‌کان ئه‌بهران له‌ ئه‌سه‌په‌کان دائه‌به‌زن و هه‌ر کامه‌یان به‌ کاریکه‌وه. زیاتریش هه‌ر که‌سه و به‌ گه‌رانی یه‌ک یان دوو ئه‌سه‌په‌وه خه‌ریک بوو بو ئه‌وه‌ی ئاره‌قه‌یان نه‌مه‌ وشک ببێته‌وه. سێ سوار به‌ سێ لادا داژووتن بو ئه‌وه‌ی له‌ سه‌ر یالی سێ گرد بین به‌ کیشک. ئیتر هاتوچۆی ئه‌م و ئه‌و بوو به‌ملا و ئه‌ولادا. به‌ژنه‌کان لیل بوون له‌ ئیواره‌کات و له‌ لیلی ئیواره‌دا. ئیواره‌ ته‌نگ ئه‌بێته‌وه و لیل ئه‌بێ و په‌ش و تاریک، په‌شته‌ر و تاریکتر، به‌و شێوه‌یه‌ی که شه‌و خه‌ریکه به‌ر له‌ شه‌وانیتر دابی.

ئه‌وا په‌رده‌ی شه‌و، شه‌وره‌ی شه‌وه‌زه‌نگه. کابرای بیگانه، جیا بوویه‌وه.

جیا و تهره. شهو زیاتر تهره ی نهکات، بیگانه تر. کوپره په یوه نندیه کانی دلاوه ریش ورده ورده نه بی به بن په شای شوه ووه و هر لویه کی شوه ده سټیکه و نه نری به سینه ی کابرای شوان دا و دووری نه خاته وه. چی نه بوا بکات، دلاوه ر؟

نه به خورتی و دلیری، وهک بللی له ترسان و به هه لاتن سواری ماینه که بوو و له غاوی شل کرد. روون بوو که دلاوه ر نیدی نه له گولمحه مه د هه لدی و نه له مارال و نه له په ونندی که لمیشی؛ که نهو له خو ی هه لئه هات. به لام راستیه که ی نهو بوو که خو ی نه بوو، مه گهر قالینگه یه کی نالوسکاوی بینراو و بیسراو و نه ندیشه و دردونگی و گومانه کانی بوو له برگه یه کی ژانی خو ی دا. کومایه کی لیک نالوسکاو به پانا و قوولاییه که وه که گوه ره که ی جگه له نه ندیشه ی بینینی مارال و گومانی روو په روو بوونه وه له گه ل گولمحه مه د هیچی تر نه بوو. شتی که خریک بوو له سنووری بی سنووری نه ندیشه - بهس نه ندیشه - دا بمینیته وه.

نه ی دلاوه ر بو هاتبوو؟

نه ی دلاوه ر پشستی له چی کردبوو و هه لئه هات؟!

وهستا، وهها له غاوی کی شایه وه بو نه وه ی بوهستی، که سینه ی ماینه که ده رپه ری، سه روملی شکایه وه و له سه ر سمی پاشه وه ی هه لسا و بهر له وه ی سمت و کلکی خاک بگری، دلاوه ر له غاوه که ی بهر دا و خه میک له گهر دنی ماینه که دا، به ره و په ونه د وه ری گیرا. شه وانگه ی په ونه د، سپه ری دا بوو به گری ناگر. له و رووه وه که له ناو مهیدانه که و له بهر که وانی په شمهاله کان دا، خه رمانیکی ناگر بهر پاکرا بوو و وا دیار بوو له دوو بهری ناگره که وه دوو سوار به ره و دلاوه ر هاتبوون بو بردنی:

— سه ردار تو ی نه وئی!

به دل و نابه دل، پیاوه کان و - ناوبه ناو ژنه کان - له خه رمانی ناگره که کووه ببوون. دلاوه ر که هاتبوو یه نزیکه وه، گولمحه مه د به بهر زکردنه وه ی ده ست دایه دواوه و خو ی هر به و جوړه ی که بوو، نه په روانیه ناگره که. نه توت ناتوانی چاو و دلی له دلی سووری ناگره که بکاته وه. یانیش نه ی

۲۵۴۴
که لیسده ر
به رگی هه شته

ئەو بوست. چاۋ و دۆلى نوقمى ئاگر.

لەو بەرى ئاگرەكە و رېك رووبەرووى گولمەمەد، نەجەف ئەرباب
 ۋەستىنرابوو لە نيوان دوو تەفەنگىدا؛ توغروول و عەليخان چەخمەخ. قوۆلى
 نەجەف ئەرباب ھەروا بەستىرابوو. پېنى پەتى بوون، يەخەى كراسەكەى
 دادرابوو و بەرى دەستېك لە سىنگى سىپى ئەكردەوہ. پرچە زەردەكەى
 خوۆلاوى و پەرىشان بوو و گوۆناى سوورى لە بەر گېرى ئاگرەكەدا ئەرخەوانى
 بوو و چاۋە شىنەكانى لە داخ و رقا ئەبرىسكانەوہ.

لەمبەر و ئەوبەر، ژنەكان ۋەستابوون لە پەنا شانى پياۋەكانەوہ.
 مەگەر مارال و ھەروەھا شىرۆ كە نەبوون، يان بوون و نەئەبينان. لە
 تارىكى دەريزانى رەشمالەكە و شان بە شانى سەبرخان، ستارى پىنەچى
 ۋەستابوو و لە ناو چاكەتەكەىدا خوۆى كۆمەوہ كەردبوو و مۆر ببويەوہ
 لە بەزمەكە.

مارال ئەوا ئەھات تا لە لاى شووہەكەى راوہەستى؛ پشت و شانى ئازاد
 لە بارى منالەكەى. پىئەچوو منالەكەى لە بن رەشمالەكە خەواندى.
 دلاۋەر ئەگەر توانا و جەربەزەى ھەبوایە، ئەيتوانى بىروائىتە بەژن و چاۋ
 و پوخسارى مارال. بەلام ئەتوت لە قائبە سەھۆلىكدا، ھەرچەند بە
 لاى ئاگرەوہ، دارىژراۋە و وزەى بزووتنى نىيە. لەبرى دلاۋەر، زيۋەر بوو كە
 لە پشت شانى بەگمەمەددا غوۆزى كەردبوو و نىگەى پر لە ئارەزووى
 بىرپيوويە بالائى بتون و پوخسارى مارال كە لە بەر يارى بلىسەكاندا
 تارىك و روونىيەكى دلخوازى ۋەرئەگرت و چاۋەكانى لە بىرىسكانەوہى
 بلىزەكەدا بە ھەزار رەنگى ھاوسنوور ئەدەرەوشايەوہ؛ ھەرچەند لە نىگەى
 گولمەمەددا ئاگر بوو، نەك وازى ئاگر لە چاۋەكانى مارالدا.

تەموور نىزىكتر لەوانىدى لاى خەرمانى ئاگرەكەوہ ۋەستابوو و لقە
 نىوسووتەكانى چالووكى بە نووكى دارەكەى ھەئەدايەوہ ناو ئاگرەكە و
 جارجارە لاى گوۆلە يەكچاۋەوہ ھەئەترووشكا و پرووى لە ھالاوى ئاگرەكە
 ۋەرئەگىپرا و پىلووہەكانى لە دووكەلى لوول خواردوو دائەخست و دىسانەوہ
 دارەكەى لە ئاگرەكە رۆ ئەكردەو.

پياۋىك، كوۆلىكىتر تەنگزە و چالووكى ھىنا و خستىە سەر

۲۵۴۵

كە ئىدەر

بەرگى ھەشتەم

خهرمانی گرهه‌مشخه‌لانی ناگره‌که و خوئی کشایه‌وه. گر بلیسه‌ی سه‌ند و وه‌ستاوان، هر کامه و هه‌نگاو - نیوهه‌نگاو پک کشانه‌وه. مه‌گهر ته‌موور که به‌س سه‌ر و شانی کشانده‌وه، به‌و راده‌یه‌ی که ده‌سته‌کانی چه‌قانده‌ عمرزه‌که و کردنی به‌ کوئه‌که. جگه له‌و گوئه‌مه‌مه‌د بوو نیگای چه‌قاندبوویه ناگره‌که و وامه‌زانه ئه‌وه ئاوی چاوه‌کانی ئه‌وه که به‌ گنجه‌کانی روومه‌تی‌دا جوگه‌له‌یان به‌ستووه. ماندویتی و بیده‌نگی و، ئه‌م راوه‌ستانه دریزخایه‌نه‌ی له‌ به‌ر په‌لکه‌ره‌نگینه‌ی لوولی بلیزه و ناگردا ئه‌توایه‌وه و چوکی که‌شه‌نگی پیاوه‌کان که خهریک بوون سست ئه‌بوون و ئه‌گهر ریگه‌یان پّ بدرایه‌ت دانه‌نیشتن و نهرمه نهرمه له‌ سه‌ر خاکه نهرمه‌که لیی رانه‌کشان.

مارال ده‌ستی برد بو بازووی گوئه‌مه‌مه‌د. گوئه‌مه‌مه‌د سه‌ری هه‌لیئا، پوانیه چاوه‌کانی مارال و ناخودئاگا وتی:
- هه‌زم لییه‌تی، زورم هه‌ز له‌ ناگره، زور!

پاشان رووی کرده ئه‌وانیتر و وتی:

- بو هه‌موو بیده‌نگن؟! بو ده‌متان ناچوولتی؟ شتی‌ک بخوئن، کاریک بکه‌ن! چا... چا لی‌بنین! ئاجیل... شیو، شیو بخوئن. جگه‌ره بکیشن. مه‌ریک بدن به‌ عه‌رزا! چاوه‌ری چین؟ خو نه‌مردوون!... بین دیسان گه‌ون و چالووکی! ته‌نگز و کاویر بهینن! چ ناگریکه! ده‌ک گیانم گیان! چگوره‌که‌ت کوکی بکه به‌گمه‌مه‌د! کوکی که به‌گه‌که‌م!

ئه‌توت له‌پر گیانیکی نوئی له‌ ناو خوین و ده‌ماری پیاو و ژندا ژیايه‌وه. ئالقه‌ی ده‌وری ناگره‌که شه‌له‌ژا و هه‌ر که‌س ده‌ستی دایه کاریک. ئه‌وه‌نده‌ی نه‌برد کترییه ره‌شه‌کان کران به‌ داروه به‌ سه‌ر ناگردا. خوین له‌ گه‌رووی په‌روار فیچقه‌ی کرد، جاجم و نه‌مه‌د له‌ به‌ر رووناکی ناگره‌کادا راخرا و له‌ دامرکانه‌وه‌ی قرچه‌قرچی ده‌وه‌نه‌کان‌دا، به‌گمه‌مه‌د چگوره به‌ده‌ست هات بو لای براکه‌ی و له‌ گوئی‌دا وتی:

- کی‌شکه‌کان ماندوون، ئه‌ترسم خه‌ویان لی بکه‌وئی!

گوئه‌مه‌مه‌د به‌ پیکه‌نینیکی شیرینه‌وه به‌ براکه‌ی وت:

- ئه‌وه‌ی ماندوو نیه، کییه؟ په‌کیانم پيشان بده!

٢٥٤٦
که‌لیسه‌ده‌ر
به‌رگی هه‌شتمه

بهگمحه مه‌د چاوی گپرا وتی:

— سهریان لی نه‌دهم و هر نیسته نه‌گه‌ریمه‌وه!

— خوٚت نه‌زانی!... غار ده!

بهگمحه مه‌د چگووره‌که‌ی دایه ده‌ست براکه‌ی، لوخه‌ندانی توند کرد و به‌ره‌وه نه‌سپه‌که‌ی تاوی دا. له ری برنه‌وه‌که‌ی له زیوه‌ر وه‌رگرت، خوٚی هه‌لدایه سهر نه‌سپ و له چاوترووکانی‌کدا تاریکی قووتی دا. گولمحه‌مه‌د پیکه‌نینیکی نهرم و خوٚشک له سهر لیوانی سه‌یری شوٚپی بهگمحه‌مه‌دی کرد و له به‌ر خوٚیه‌وه وتی:

— ده‌ک مهرگت نه‌بینم برا!... چه‌ندهم حز نه‌کرد خان‌ناپوٚش لی‌ره

بوايهت نه‌مشه‌وه. شیرین زمان و به‌زمگپره خان‌ناپوٚ!

ویستی وشه‌که‌ی — به‌گومانی خوٚی — به‌سه‌یرکردنی چاوه‌کانی مارال کوٚتایی پی بهیٚنی. له‌پر دلاوه‌ر که‌وته به‌رچاوی. وه‌ک بلی پی پووی قسه‌که‌ی له‌و بی. گولمحه‌مه‌د نیگای له سهر دلاوه‌ر چه‌قی. بو ساتیک نه‌توت له بی‌ری چوٚته‌وه که تاویک به‌ر له‌مه خوٚی تفه‌نگداری به‌ دواي دلاوه‌ردا ناردووه. هه‌روه‌ها وامه‌زانه له‌کاتی لادان به‌ لای بی‌ره‌که‌دا به‌ نیگایه‌کی تیپه‌ر دلاوه‌ری ناسی‌بوویه‌وه و به‌ هه‌ستی بوونی نه‌وه — ناخودناگا — تووشی هه‌زانیکی نهیٚنی بیوو؛ هه‌رچه‌ند وه‌ک درکیک بی له‌ بوگی نه‌ژنوٚی وشتره‌که‌ی‌دا.

بوٚیه له‌ به‌ر نه‌وه‌ی له‌ دلاوه‌ر لابدا، به‌ گالته‌یه‌کی نه‌زور ره‌وان وتی:

— دیسانه‌وه‌ش پی‌ک گه‌بیشترین!

به‌ بی نه‌وه‌ی چاوه‌روانی وه‌لامیک له‌ دلاوه‌ر بکات، درٚژه‌ی دا:

— کیو به‌ کیو ناگات، به‌لام مروٚف به‌ مروٚف نه‌گات!

سه‌یری دلاوه‌ری نه‌کرد تا کاردانه‌وه‌ی گوته‌که‌ی خوٚی له‌ چاوه‌کانی

نه‌ودا بیٚنی و کوٚتایی پی‌هیٚنا:

— لی‌ره به‌... راه‌سته با بزانی!

روٚبیشت و چوو به‌ره‌وه نه‌وه ره‌شماله‌ی باوکی له‌وٚی خه‌وٚنیرابوو. له

سه‌ر ری، له‌ به‌رامبه‌ر بالای داهیزراوی سه‌برخان‌دا که‌ شان به‌ شان

ستار وه‌ستابوو، هه‌لوه‌سته‌یه‌کی کرد و به‌ هه‌مان خوٚشی و شادیه‌وه،

كهوته گالته كردن:

— بۆ وا خۆتان كۆمهوه كردووه، ئيوه؟!... تۆ سهبرخان، ئەلپى
بهدهماخ نیت؟!... نهخۆشى؟!!

— ئیسته باشترم. وابزانم یاوهكهم شكاهه!
گولمههمهه قوولی چۆخهكهى شوانى خزمى به میهرهوه گووشى
و وتی:

— شهرمهندهى زهمهتهكانى تۆم، سهبرخان. ئەزانم، نرخت
ئەزانم. خالۆ عهبدۆس دانهیم لهگهڵت بى. بارت تۆزىك سووك ئەبى.
ئىستهش ئەو چووه بۆ لای رانهكه، وايه؟
سهبرخان وتی:

— خالۆ عهبدۆس... وابزانم كورپى بوندار.
— شهيدات مهبهسته دياره؟
— بهلێ شهيدا!

— ئەى تۆ بۆ لیڕه غهم دایگرتووی، ستار؟ پاروویهك بخۆ و له
لایهكهوه خۆت بده به عهززا با ماندویتی بهسهینهوه! زۆر کوتراوی
ئەزانم!

ستار به بى وهلام كهوته دواى گولمههمهه و بهر لهوهى گول سهر
بكا به رهشمالهكهدا، وتی:

— ئاگرهكه... گولمههمهه خان؟!
گولمههمهه ئاورپى له ستار دایهوه و به شادیهوه وتی:
— خۆشه، ستار. جوانه، له خۆریش جوانتره!... نییه؟!
ستار وتی:

— زۆر... بهلام...

— بهلام تۆ ئەخاتهوه بیری چیرۆكىكى ناخۆش، وايه؟ چیرۆكى

بوژدنى؟

— نىگه رانم ئەكات، گولمههمهه خان!
— منیش ههر ئەمه ئەلیم! بهلام ئەبى راپیى ئیتر. ههرجى چۆن
بى... وشتر دزین خو به كۆمهكۆم ناكړی! ورده ورده ئەبى ببى به پیاوی

مهیدانی جهنگ! چاره‌یه‌کی تریشنت نییه؟!... جگه له‌وه‌ش، بوژدنی
پیاویکی پیاوانه نه‌بوو. دزیش نه‌توانی ریز و ئابروویه‌کی بو خوی هه‌بی.
نه‌و شیایو نه‌وه‌ش نه‌بوو. سه‌گیکی گه‌نخۆر بوو، راسته‌که‌ی چه‌قه‌ل
بوو.

– مه‌به‌ستی من شتیکی دی بوو، خان!

– ده پیم بلی! با بزانه‌م نه‌لیی چی؟

خیرا و به شیویه‌ک که ته‌وسیکی تیا‌بی، گولمه‌مه‌د سه‌ری برده
برده‌می ستاره‌وه و به نه‌سپایی وتی:

– ئا، بلی با بییسم!

ستار نه‌یتوانی له مایه‌ی رفته‌اره‌که‌ی گولمه‌مه‌دی سه‌ردار
تیبگات. هه‌روه‌ها نه‌یتوانی شه‌وقی ده‌سه‌لات و دفره هه‌ژاوه‌که‌ی ناخی
هه‌ست پی بکات سه‌ره‌رای نه‌وه‌ش به شینه‌یی و له سه‌ره‌خۆ وتی:

– ئاگره‌که، سه‌ردار! ئاگره‌که زۆر بلیند و سه‌ره‌که‌شه. په‌ت به

دوژمن پیشان نادا؟

گولمه‌مه‌د به پیکه‌نینیکی جه‌وانسه‌رانه و هه‌ستیکی وشیار،
له وه‌لامدا وتی:

– چه‌زم له ئاگره، شه‌یدای ئاگره‌م!

رانه‌وه‌ستا و به توژیکی کشانای قاچی، پیی نایه ناو په‌شماله‌که.
ستار بو ساتیک خوی به ته‌نها بینی. گه‌رایه‌وه و سه‌برخانی له
نزیکی خویه‌وه بینی، به بزه‌یه‌کی خامۆش به سه‌ر لیویه‌وه. ستار نه‌ی
نه‌زانی چ هه‌لو‌یستیکی هه‌بی له به‌رامبه‌ر پیکه‌نینه‌که‌ی سه‌برخاندا،
هه‌رچه‌ند واتا شاراوه‌که‌ی نه‌زانی. سه‌برخان هاته به‌ره‌وه و له لای ستار
و به ئاقاری نیگای نه‌ودا وتی:

– ئاده‌میزاد... ئای... ئاده‌میزاد!

ستار چاوی بری‌بوویه کلپه و بلیسه‌ی ئاگره‌که، وتی:

– جوانه، به راستی جوانه! مرۆف تا کاتی مردنیشی هینشتا ناتوانی

له سه‌مه‌ره بوونی دیارده‌کان، هه‌رچه‌ند به رواله‌ت ساده‌ش بن، تیبگات!

ئاگر نه‌لیم سه‌برخان، یه‌کجار جوانه، وانیه‌؟!!

سهبرخان وتی:

— زۆر... به راستی زۆر!... نازانم بۆ حەزم لەو هەیه پۆل پۆل به دەور
ئەم ئاگرەدا هەلپەرن؟! بیری زەماوەن کەوتوو مەتەوه. نازانم بۆ?... دلم
پێوهیه ئەمشەو شەوی گوڤەندی بەگمە مەد بوایه. یانیش... زەماوەنی
شیرۆ! ئەمشەو ئەم ئاگرە، بووک و زاوای کەمە و دەنگی دەهۆل و زورنا!
به خۆشه‌ویستیەکی باریانە و خزمانەوه، ستار پوانیە سهبرخان

و وتی:

— چ حەزێکی گەش و پیرۆزت هەیه، سهبرخان. چ زه‌وقیکی خۆشت
هەیه!

کاردانەوه‌ی گوته‌ی ستار، گرزینەوه‌یه‌کی شیرین بوو به هەموو
پوخساری مات و چاوه به قوول‌چوو‌ه‌کانی سهبرخانەوه. پاشان له
بێدەنگیە‌کدا که ئا‌خافتنی ئەویست، وتی:

— گەشی خۆشه! شادی خۆشه، وهستا ستار! شەوق خۆشه،
دڵخۆشبوون و سەرخۆشبوون بەهرەن. هەر له سەرەتاوه شەوق و
خۆشیمان کەم بووه ئێمە. له سەرەتاوه!... جار‌جاره منیش شەمشالەم
لی ئەدا. زوو، زۆر زوو فیری شەمشال لیدان بووم. نه‌ی! بەلام نه‌لوا که
تاقه جارێکی ده‌نگی شەوق و خۆشی له زمانی ئەو بلویره بیه‌م. نه‌کرا
وه‌بوو! پازی ئەو کارەشەم نه‌زانی. نه‌زمانی که نه‌زمانی! بەلام چ‌گور...
ده‌نگی چ‌گور، ده‌نگی تره. ئاده‌میزاد ئەبزوینی. رای ئەشه‌کیینی.
ئەب‌خاته سەر شەوق! جا بەگمە مەدی ئێمە ئەگەر شاد و له سەر
که‌یف بی، ئەم چ‌گورە‌ی، -بی‌پیر- مروڤ ئەخاته سه‌ما. هەندی جار
که ده‌نگی چ‌گورە‌که‌ی ئەبیسەم باوه‌ر بکه ئەگەر له به‌ر شوورە‌ی نه‌بی،
حه‌ز ئەکەم رابەم و وه‌کوو لوولیکی سەرخۆش بکه‌ومه هەله‌که‌سه‌ما و
هەلپە‌رکی! بەلام ئەم بلویره... ئەم بلویره مال‌کاوله ئەنالیننی و به‌س
ئەنالیننی!... تۆچی وهستا ستار؟ تۆ تا ئیسته به‌و جو‌ره هەلچووی...?

ی‌او، وابزانم دیسانه‌وه گەرم داگیرساوم. پلم بگره وهستا ستار:

ستار به‌ندی مه‌چه‌کی ده‌ستی کابرای شوانی گرت که بۆی رادیرابوو.
دلی په‌نجە‌ی خسته سەر ده‌ماره‌که و باسکی ده‌ستی خسته ناوده‌ستی

٢٥٥٠
که‌یسه‌ده‌ر
به‌رگی هەشتمه

و تینی گهرمای له‌شی پیاوه‌که‌ی هه‌ست پیکرد و وتی:

– پی‌ئه‌چی، گهرمه.

– خووم پی ئەزانم ئەوکاته‌ی که یاووم بو دئ. تووزیکیش ته‌زم پیادئ...
بوره وه‌ستا ستار، داوای لی‌بوردن! برۆمه بن لی‌فه‌که. ئەوه‌نده‌ت نه‌زانی
له‌رز دای‌گرتهم.

له بی‌ده‌نگی هاودلئ ستاردا، سه‌برخان شاقه‌له‌کانی چۆخه
کۆنه‌که‌ی کۆ کرده‌وه و نه‌رم و ئارام، وه‌ک سی‌به‌ریکی نامۆ و لی‌ل خزایه
ناو ره‌شماله‌که و ستاری لای ئەستونده‌کی خیه‌ته‌که به‌جئ هی‌شت.
ستار تاویک له‌وئ وه‌ستا و پاشان به‌و نیازمی کاریک بکات، به‌ره‌و
مه‌یدانی ئاگره‌که چوو. تیکه‌لئ پیاوه‌کان بوو که مه‌پیکیان که‌ول کردبوو
و کردبوویان به‌ داره‌وه و به‌ سه‌ر بلێزه‌ی ئاگره‌که‌دا ئەیان سوو‌پاند و له
بینه و به‌ره‌ی گوشت برژاندن‌دا، روخساریان به‌ ها‌لۆی ئاگره‌که سوور
داگه‌رابوو و دایسابوو و ئاره‌قه‌ی کردبوو.

له تاریک و روونی مه‌یدانی ئاگره‌که، هه‌ر که‌سه و به‌ کاریکه‌وه
خه‌ریک بوو، بو ئاماده‌ کردنی چا و نان و چیشتی شیوان. پاخستنی زی‌لۆ
و سفره و ده‌ستاو‌ده‌ست کردنی نان ساجی. ریز کردنی پیاله و ده‌مکردنی
چا و هی‌نانی ده‌وری و باییه و سینی. هی‌نانی گه‌وره‌ترین سینی بو ئەوه‌ی
مه‌ره‌که‌ی به‌ ساخی له‌ سه‌ر دابنن. نه‌جه‌ف ئەربابی سه‌نگردی به‌ شانی
به‌ستراو، یه‌خه‌ی دادراو و پرچی په‌ریشنان و پیی په‌تیه‌وه، له نیوان دوو
تفه‌نگچی‌دا، له به‌ر ئاگره‌که راگیرابوو و هه‌رچه‌ند هه‌ولئ ئەدا نه‌یخاته
خۆی، به‌لام دیار بوو شه‌که‌تی و کوترانی ریکه‌ زیده له سووکایه‌تی و
بی‌ریزی خه‌ریک بوو له پیی ئەخست. ستار به‌ نزیک بوونه‌وه له مه‌یدانی
ئاگره‌که هه‌ستی کرد نه‌جه‌ف ئەرباب خستوو یه‌تیه بن نیگای خۆی و
چاوی لی‌ خافل ناکات. ستاریش بو ئەوه‌ی خۆی به‌ کاریکه‌وه خه‌ریک
بکات ده‌سکی داره‌که‌ی له تفه‌نگداره‌که وه‌رگرت و له‌گه‌ل ئەوه‌ی تر که‌وته

٢٥٥١

که‌پیدەر

به‌رگی‌هه‌شته‌هه

– هۆی... وه‌ستای پینه‌دۆز!

به دهنگی نارهزای نهجهف ئهرياب، ستار كه شانى دابوويه كاركردن،
سهري بهرزكردهوه و روانيه نهجهف ئهرياب. نهجهف ئهرياب به بى ترس
له كيشكهكان وتى:

– ئهئى بۆ نامكوژن؟!... ئهم ئاغهى تۆ تا كهئى ئهيهوئى به چاوهروانى
رامبگري؟

ستار ههروا ئارام بوو. نهجهف دريژهئى دا:
– ئهئو كارهى كه ئهيهوئى ئهئجامى بدا ئاغهكهت، ههري ئيسته بۆ
نايكات؟!

– تا ئيسته ديوته يان بيستووته پياو، ميوان له سهري سفرهكهئى
خوى بكوژئى؟

دهنگ، دهنگى گولمههمهه بوو. ستار و نهجهف بهرهو دهنگهكه
وهرگهپان و نهجهف به بى ئهوهئى له هاتنى كتوپپرى گولمههمهه
داچلهكابئى، به تهوسهوه وتى:

– ميوان؟! واته من لي ره ميوانم؟!
گولمههمهه له تاريك و روونى شهوهوه هاته بهر رووناكيهكه و
وتى:

– گومانته لهوه ههيه؟
نهجهف نهك به كرئوشهوه، وتى:

– له پياوهئى تۆدا... نا! بهلام له ميوان بوونى خوئدا، ئهري! ئهئى
تۆ له كوئى بينبوته يان بيستووته شانى ميوان شهتهك بدن و چهندين
فرسهق به سهري ئهسپى رووتهوه بيگهريئن؟! ئيستهش لانيكههم بلي با
قوميك ئاوم بهئى قوزهلقورتى بكهه مهريش بهر لهوهئى سهري بپرن
تۆزيك ئاو ئهكهن به گهرووى دا!

ئاويان هيئا و گولمههمهه فهرماني دا دهست و قۆلئى نهجهف
بكهنهوه. نهجهف ماندوئيتى له دهست و بازووى داتهكاند و قاپى ئاوهكهئى
نا به سهروهوه. قاپهكهئى دايهوه و به چاوه خري و شينهكانيهوه له
گولمههمهه مۆر بوويهوه. گولمههمهه وهك بليئى وهلامى نيگاكهئى
نهجهفى دايهوه:

٢٥٥٢
كه ئيسدور
بهزگه شهتهه

— خۆزگە تۇپش بەر لە خنکاندنی ئە دوو جووتیارە ھەژارە بە
 دووکەڵ، قومیک ئاوت بکردایەت بە گەروویاندا، ناکەسی ناچیزە!
 نەجەف بە بی شەرم و پەشیمانی، بە ھەمان درێ وتی:
 بوون و نەبوونی دوو جووتیاری سەک برسی ھەر ئەوەندە لە لای
 من نرخى ھەبە کە ئەو دوو جەندەرەمە لە لای تۆ! چۆنە کە ئەو جۆرە
 ئادەمیزادانە لە لای تۆ بە قەد کاریکیش نرخیان نییە؟!
 گۆلمحەمەد وەلامی نەدایەو. نەجەف وتی:
 — ئەمەوئ دانیشم. ناتوانم خۆم بە سەر پێوہ رابگرم!
 دوو تاتە بەردیان ھینایە بەرەوہ و نەجەف ئەرباب، بە قاچی
 بەستراوہوہ لە سەر بەردەکە دانیشت و وتی:
 — من شاتمانی خۆم ھیناوە. جا تۆش خۆت ئەزانی. ئەتەوئ بکوژە
 ... ناتەوئ بکوژی، مامەلە ئەکەین. خویئى ھەر جووتیار بە سەد تەمەن.
 خۆ زۆرتەر نییە؟ باشە، بادوو سەد تەمەن بی!
 گۆلمحەمەد توورەبیەکەى خۆی وەرگێرا بو گالتە و وتی:
 — ئەگەر بتەوئ بەو جۆرە ھەلەخەرجى بکەى، میراتەکەى
 خوالیخۆشبوو حاجى عەبدولعەلى ئەدەى بەبادا! ئەوہى با ھیناویەتى
 مەیدە بە دەم باوہ، نەجەف ئەرباب!
 — مەگەر تۆ جگە لەوہ شتیکى تریشت ئەوئ؟!
 جاریکى دیش گۆلمحەمەد بزە گرتى و وتی:
 — خۆت ئەبیریت و خۆشت ئەیدووریت، زۆر چاکە! بەلام تۆ...
 ئەرباب، منت لەگەل کى لى تیکچووہ؟ لەگەل بوژدنى؟! ... کە تۆ
 جووتیرەکانت بکوژی و منیش پارەى خوین بایبەکەیان وەر بگرم و ئیتر
 تەواو؟! ... نەخیر کورپى حاجى عەبدولعەلى، ئەو جۆرە دادگەرییە شیاوی
 ھى وەک تۆیە. من ... نە خوینبايى خەلکت لیوہرئەگرم و نە ئەشتکوژم!
 — ئەى چیم لى ئەکەى؟

گۆلمحەمەد بە لای ناگرەکەدا دوو سى ھەنگاو ھات و چوو و پاشان
 وتی:
 — ئەتەم بۆ زەماوہن!

– ئەمبەى بۆ زەماوەن؟!

گولمحمەدنىڭاي لە چاۋەكانى نەجەف ئەرباب چەقاند و وتى:
– نا، بۆ زەماوەن! زەماوەنى كورپى بوندار، لەگەل خۆم! مەگەر تۆ
بانگ نەكراوى بۆ زەماوەنى كورپى بوندار، لە قەلاچىمەن؟
– تۆ لە كوئوھ ئەزانى؟!

– من ھەموو شتىكى ئەم مەلبەندە ئەزانم!
زىوەر چەند نان ساجى لە سەر سىنىھەكە دانا و سىنىھەكەى پال
پىوھ نا بۆ لای ستار و كابراى تەنگدار، كە خەرىكى برزاندنى مەپەكە
بوون. گولمحمەد وتى شىوى نەجەف ئەرباب زووتر ئامادە بكەن و پرووى
كرد نەجەف ئەرباب و وتى:

– ھىنى ۋەك تۆ لە زەماوەنى كورپى بوندار زۆر ئەبن، زۆربەى خان و
بەگەكانى ئەم ناوچەيەى بانگ كردوۋە، بوندار!

نەجەف ئەرباب ۋەلامىكى پروونى بۆ تەشەرە دوو چىزەكەى
گولمحمەد نەدۆزىيەۋە، بەلام بە ھەمان چاۋدراۋىش كە چاۋى لە
چاۋى گولمحمەد گىراندىبوو، نەمايەۋە. سەرى داخست و نىڭاي لە
خاكەكە مۆر كەردوۋە و چوۋە ناو خۆيەۋە. پەنگە لە پرووھە كە بۆ ساتىك
توانى خۆى بەو بىچم و قەبارەۋە لە نىۋان كۆمەلەكە لە دەۋلەمەندان و
ئاغە و ناسراۋەكانى مەلبەندەكەدا بىنى و گومانى ئەم سووكايەتى و
سەرشۆرپىيە، خۆى پروانگەيەكى غەمبار بوو بۆ نەجەف ئەربابى مىراتگرى
حاجى عەبدولعەلى سەنگردى. ديار بوو كە حاجى سولتاناخوردىش، بەو
جۆرەى كە لىي ئەۋەشايەۋە، لە ترسى كەلمىشپەكان لەيلىشى لەگەل
خۆى بىردى بۆ زەماوەنەكەى قەلاچىمەن؛ ئەو چاۋانەى كە نەجەف ئەرباب
حەزى نەئەكرد لەو دارەتەدا ئەو بىيىنى.

زايەلەى دەنگى تەلەكانى چگوررەكە بە يارى نىنۆكەكانى
گولمحمەد، نەجەف ئەربابى ھىنايەۋە بە خۆىدا. ھەر لەم كاتەشدا
بەگمحمەد گەيشت و لە ئەسپەكەى دابەزى، دەسكەوسارى ئەسپەكەى
دا بە دەست محەمەدپەزەى گولخانم و خۆى ھات بۆ لای كاكى و وتى
پاش شىۋىكردن كىشكەكان ئەگۆرئى. گولمحمەد چگوررەكەى دا بە

۲۰۰۴
كەلىسەدەر
بەزگەشەتە

براکه‌ی و نه‌ج‌ه‌ف ئه‌رباب به بئ گوێدانه هاتنی به‌گمحه‌مه‌د، وتی:
 – تۆ گوێلمحه‌مه‌د... به تاوانی پیاو کوشتن نییه که ئه‌ته‌وئ سووک

و سه‌رشۆرم بکه‌ی!

گوێ و به‌گ نیگایان دا به نه‌ج‌ه‌ف و نه‌ج‌ه‌ف درێژه‌ی دا:

– ده‌ردیک‌تر خستوو‌تیه‌ته سه‌ر ئه‌و ئه‌ندیشه‌یه!

– چ ده‌ردیک ئه‌رباب؟

نه‌ج‌ه‌ف خاچ روانیه به‌گمحه‌مه‌د و وتی:

– له‌یلئ! کچی حاجی سوێلتانخورد! له‌یلئ ده‌زگیرانی منه، به‌لام تۆ

ئه‌ته‌وئ به سه‌د زۆر له منی بسینئ و ببه‌یته بن خێوه‌تی براکه‌ت. کار

و بیر و ئه‌ندیشه‌ت هه‌مووی ئه‌مه‌یه.

گوێلمحه‌مه‌د به بزه‌یه‌کی نه‌رم سه‌یری براکه‌ی کرد و له وه‌لامی

نه‌ج‌ه‌ف دا وتی:

– وشیارئ! به‌لام... هیچ بیرت له‌وه نه‌کردۆته‌وه که من بۆ

وه‌رگرتنی کچی خورسوفی پێویستم به‌وه نییه ئه‌و جووره کارانه بکه‌م. چ

پێویستم به‌و کارانه‌یه؟ حاجی سوێلتانخورد کچه‌که‌ی ئه‌دا به برای من،

ئه‌بئ بیدا! ئه‌گه‌ر نه‌یدا؟ ئاگر له سه‌ر و مائئ به‌رئه‌ده‌م. مه‌گه‌ر ئه‌وه‌ی

حاجی خورسوفی هه‌ماره‌کانی دانه‌وێله‌ی خوێ خوش نه‌وئ! من که

دێنیام هه‌ماره‌کانی له کچه‌که‌ی زیاتر خوش نه‌وئ. ئێسته‌ش هه‌ز ئه‌که‌م

به‌ر گوێم بکه‌وئ که کچه‌ پئ نادا، بۆ ئه‌وه‌ی ئاگر به‌رده‌مه‌ دار و نه‌داری.

نه‌ج‌ه‌ف ئه‌رباب، غه‌میک ئاشکرا له دێئا، گه‌ڕۆده و هه‌میش

ناچار و، زیاتر له‌وه‌ی له هێرش بکات، دێسووتان له گوته‌ی دا بوو، وتی:

– خو تۆ دێئا ناسووتئ! دياره ئیتر، دێئا بۆ دارایی خه‌لکی ناسووتئ!

تالان ئه‌که‌ی، ئه‌سووتینئ و کاو له‌که‌ی!

گوێلمحه‌مه‌د به‌لام له به‌ر ئه‌وه‌ی به‌گمحه‌مه‌د له‌په‌ر هه‌لنه‌چئ،

ئه‌وه‌ی ناردبوو بۆ کۆکردنه‌وه‌ی تفه‌نگداره‌کان بۆ نان خواردن و خوێشئ بۆ ۲۰۰۰

کات کوشتن که‌وته پیاسه‌ کردن به قه‌راخ ئاگره‌که‌دا. له گوێلمحه‌مه‌د

به‌رگی هه‌شته‌هه‌

شاراوه نه‌بوو که نه‌ج‌ه‌ف ئه‌رباب هه‌وێ ئه‌دا له ناو تفه‌نگداره‌کان و له

به‌ر چاوی که‌سوکاری تووشئ رقیکی نابه‌جی بکات و ئه‌گه‌ر بۆی بکری

وا توورپه ی بکات دهست بدانه کرداریکی شیتانهی نهشیاو. بهجوریک که گولمحهمدی سهردار به هوئی بهربهفهشی و کهم جیقهلدانیپوه پهلاماری نهویکه به ناو میوان بوو، بدات و کردهویهکی بیماپه و سووکانه لهخو پیشان بدات که لانیکه له بیرى شاراهوی کهسانی دا بشکی و له بهرچاو بکهوئی. بهیهک واتا، نهجهف خانى سهنگردى که هیچ دهسهلاتیکى به دهستهوه نهماوو و نهى نهتوانى چقلیکیش له پیى خهنیمهکهى بچهقینى، وای بریار دابوو که خوئی به زولم لیکراو پیشان بدا و نهوندهی بوئی بکری، پوالهته دزیوهکانی پیای دهشتهکی و دیاردهی سهگ و مهر له کردهوهکانی نهودا بهرجهسته بکاتهوه.

نهو نامانجه و نهو پهفتار و شیوازه له لایمن نهجهف نهربابهوه، یهکیان له بهر نهوه بوو که کورپی حاجی عهبدولعهلی سهنگردی له دژوارترین تهنگزهشدا نهی نهتوانی خوئی به سهرکز و زهلیل پیشان بدات. سووک و کزولله له بهر چاوی نهوانهی که له دهوری گولمحهمدی کهلمیشی خر بیوونهوه و ههرچی چون بی سهنگرد و نهجهف نهربابیان نهناسی. له لایهکی تریشهوه نهی نهتوانی سوود و زیانی زورانیک و، دؤراندن و قازانجی ململانییهک له ناخی خویدا له بهرچاو نهگری. لهو رووهوه که کهسایهتی و پلهی ههر کهسیک بوچوون و ناسکی خوئی ههیه. نهجهف نهربابیش بهگوپرهی ههست و پلهی کومه لایهتی خوئی بردنهوهی نهو شیوازهی ناسیوو و زانیوو. جهختکردن له سهر قیرسیچمهیی و پی چهقاندنی خوئی، وهک دلیکی بیدهسه لات، له بهرامبهر وروژاندن و -تهنانهت- به کهمگرتنی خهنیم، وهکوو دهسهلاتیکى زالم و بی بهزهیی. که وا بوو بهگوپرهی رایه لهکانی ههست و بوچوونی نهجهف نهرباب، نهو جوړه پهفتاره دوو لایهنی سوودبهختی ههبوو. یهکیان نهوهی که له بهر چاو و نیگای دهوروبهر قسهی له کهس نهخواردبوویهوه و سههرپرای نهو ههموو سووکایهتیهی پی کراوه، له بهر چاوی نهو و نهو نههکهوت. جگه لهوهش به نرخى نهوهی دؤراندبووی -نهو گرفتاری و سووکایهتیه- خهریک بوو گولمحهمدی سهرداری تووشی کردهویهکی سههرپویانه نهکرد که بیخاته ههلوئیستی دوراندنهوه. نهجهف، سههرپای

۲۰۰۶
که لیسدهر
بهرگی ههشتمه

ئەوئەى كە ھېشتا لە تافى لاوتىدا بوو و پىي نەنابووئە تەمەنى پوختى و تەكووزى، بەلام بە پەرورده و ئەزموون ئەوئەندە خەلكى ھەلسەنگاندبوو و ناسىبوو كە بزانى لەو بەرامبەركىيەدا نەجەف سەنگردى لەگەل گولمەمەدى سەردار -كاتىكە نەجەف گىراو و بەندى گولمەمەدە- ئەفسانە دروست ئەكرى و زمان بە زمان سەرانسەرى ولات ئەگەرى، چ لە زىانى نەجەفدا و تەنانەت پاش مەرگىشى.

بەلام ئەم ھەموو كە لە قوولايى دەروونى نەجەف ئەربابدا سەرى ھەلدابوو و بەو جۆرە كەوتبووئە ھەولدان، بناغەى لە ناسىنەو و پاراستنى خوئى، پلە و پاىەى خوئى، من و بوونى خوئىدا ھەبوو. بەراورد كردن و ھاوتا كردنى سروسشت و ھەلوپىستى خوئى لەگەل گولمەمەدى كەلمىشى، لە بركەيەكى ھەستىارى بوون و نەبوونى زىاندا. مەملانىي نەجەف ئەرباب لەگەل گولمەمەدى كەلمىشى، ھەرچەند ئەمپرو و ئىستە ناوى بە پاشگرى سەردار، لە سەرانسەرى ناوچە و مەلئەندەكەدا لە سەر زمانانە. بەرەنگار بوونەوئەى گولمەمەدى سەردار، ئەو كەسەى كە نەجەفى بە يەخسىرى گرتوو و نەجەف لە قوولايى ناخىدا وەك ئاوينە بپرواى بوو ھەبوو كە لىي ئەترسى.

گولمەمەد لە بەرامبەر دانىشتووئەى نەجەفدا خاوى كردەو و لە درىزەى وتوويزەكەدا وتى:

– لارى ئەگرىت و ئەندىشەى خا و ھەلگرتووئەى!... نەخىر، لە بەر كچى حاجى سولتانخورد نىبە كە بەملا و ئەولادا ئەتگىرم. ناچار تەكەم باوەر بكەى، بەلام ئەمەوئەى بزانى كە خەرىكى سزا ئەدرىي. تۆلەى ئەو دوو پىاوئەى كە بە درىزايى تەمەنىان كارىان بو تۆ و باوكت كردبوو و، تۆ ئەوانت لە ناو كادىندا بە كادوو خنكاند!.. ئەتوانى بىرى لى بكەيتەو؟ ئەتوانى بىر لەو بەكەيتەو كە ئەو جۆرە مەرگە لە سەگمەرگىش خراپترە؟

نەجەف ئەرباب بە پىكەنىنىكى نەرم، سەمىلە زەردەكەى بزواند و لە وەلامدا وتى:

– يەكەم ئەوئەى كە من ئەوانەم نەخنكاندوو. دووئەمىش ئەوئەى

که، ئەگەر بە راستی پیاوه‌کانی تۆ هه‌ماره‌که‌ی میان نه‌سووتانیدی، مسوگەر فانۆسه‌که‌ی خۆیان قَلب بۆته‌وه و کادینه‌که‌ی گر تیبهرداوه. سییه‌میش...

نه‌جەف سه‌ری به‌رز راگرت، روانیه‌ چاوی گوڵمه‌مه‌د و درێژه‌ی دا: ... تۆ مه‌گەر پێغه‌مبه‌ری که که‌وتوویته‌ته‌ ری و غه‌می ئۆمه‌ت ئەخۆی؟!... یان دادپرسی ئه‌و خه‌لکه‌ی؟ دیاره‌ دادگایه‌کیشت بۆ خۆت داناوه؟ ئه‌ری؟ ئه‌ویش له‌ به‌ر ئه‌و دوو جووتیاره‌ بۆ چا و پوه‌ی که‌ وه‌کوو پشکه‌ل و ته‌رسه‌قول له‌م ولاته‌ پزاون. چه‌ن سه‌د ره‌ش و پووت و ورگ به‌ مزت ئه‌وی له‌ پوژیکدا بۆت کۆ بکه‌مه‌وه؟

ستار که‌ تۆزیک بوو ده‌ستی له‌کار هه‌لگرتبوو و مه‌ره‌ به‌رژاوه‌که‌ی خستبوویه‌ سه‌ر سینه‌که‌ و گووی له‌ وتووێژه‌که‌ راگرتبوو، به‌گوێره‌ی توندی گوته‌که‌ی نه‌جەف ئه‌رباب و داره‌تی پوخسار و چاوه‌کانی، هه‌ستی کرد دزیوترین په‌نگه‌کانی ئه‌م سه‌ره‌مه‌ینه‌، ئه‌م په‌نگه‌ شینانه‌ی چاوه‌کانی نه‌جەف سه‌نگردیه‌!

گوڵمه‌مه‌د جارێکی‌تر پوه‌ی له‌ نه‌جەف وه‌رگیرابوو و وا دیار بوو ئه‌پروا سه‌یری سه‌فره‌ بکا. به‌لام ستار هه‌نگاوێک دوورتر له‌ ده‌وری ناگره‌که‌ دانیشتیوو و به‌ بۆ ئه‌وه‌ی سه‌رنجی رابکێشی، گیرۆده‌ی جه‌ربه‌زه‌ و بویری راشکاوی ئه‌و ئاغه‌ جه‌وانه‌ بیوو که‌ خه‌ریک بوو ئه‌گه‌یشته‌ لاساری. راشکاوی و نه‌ترسی تا ئه‌و راده‌یه‌ی که‌ خه‌ریک بوو داوه‌ری و بۆچوونه‌کانی ستار سه‌باره‌ت به‌و جووره‌ که‌سانه‌ سست بکات. چونکه‌ ئه‌وه‌ی که‌ تا ئه‌مپو، ستاری پینه‌چی له‌ وره‌ و کرداری خاوه‌ن زه‌ویوزار تیگه‌یشتبوو، تیکه‌له‌یه‌ک بوو له‌ دلره‌قی و درۆ و دوورپوه‌یی، مه‌رایێ کردن و خوێپه‌تی. درنده‌ و بۆ به‌زه‌یی ئه‌وسا که‌ ده‌سه‌لاتیان هه‌به‌ و تیخیان ئه‌بیرێ؛ درۆن و دوورپوو ئه‌وسا که‌ ده‌سه‌لاتیان له‌نگه‌ و، مه‌رایێ و بیسه‌یی له‌وکاته‌دا که‌ تووشی بیده‌سه‌لاتی و داماوێ هاتوون. به‌لام ئه‌وه‌ی که‌ لیره‌ له‌ نه‌جەفدا به‌ په‌سه‌ندی ئه‌زانی ئه‌وه‌ بوو که‌ له‌ بوون و ناسنامه‌ی خۆی هه‌رچه‌ند له‌وپه‌ری بێشهرمی‌دا- داکۆکی ئه‌کات. سووکایه‌تی به‌ خۆی ره‌وا نابینی و دوورپوه‌یی ناکا و له‌وپه‌ری ره‌به‌نی و داماویدا، به‌رده‌وامه‌ له‌

٢٥٥٨
که‌ ئیسده‌ر
به‌رگی هه‌شتمه‌

راگرتن و -ته‌نانهت- په‌ره‌پېدانی بوټرپه‌که‌ی. به بئ ترس و سله‌مینه‌وه له‌وه‌ی که په‌نگه‌ روو بدات. دهرپړینی نه‌و خوو و په‌وشته‌ش نه‌ه‌کرا به په‌کجاری گړئ بدرئ به جه‌وانی نه‌جه‌فه‌وه. به‌لکوو له پشنت نه‌م نموود و شانونه‌دا، نه‌بوا بو هاندەر و نه‌نگیزه‌په‌کی‌تر بگه‌رایه‌ت. نه‌مه راستیه‌کی ناشکرا بوو. هه‌رچند نه‌و جوړه وره‌په له دوژمن‌دا جیگه‌ی ستایشه، به‌لام له نه‌فره‌تی ستاری که‌م نه‌ه‌کرده‌وه. به‌لکوو زانیاریه‌کی زیاتری له نالیه‌کانی‌تری نه‌فره‌تی نه‌و زیاد نه‌کرد. هر له‌م رووه‌وه، هه‌رچند په‌نگه‌ دپندانه بوو، به‌لام نوټ‌کردنه‌وه‌ی نه‌و بو‌چوونه‌ی خو‌ی پئ ناخو‌ش نه‌بوو که خوژگه‌ بتوانئ گه‌رووی نه‌م گیانه‌وه‌ره بالقه نه‌وه‌نده بگوو‌شئ تا چاوه‌کانی که له په‌نگی دزیوت‌ترین په‌نگه‌کانی دنیا بوو، وه‌کوو پښنه له کالانه‌ی چاوه‌کانیه‌وه فیچقه بکه‌نه دهره‌وه.

– شیو ناماده بکه‌ن!

له ده‌نگی گولم‌حمه‌ده‌دا که خه‌لکه‌که‌ی بو ناماده‌کردنی سفره و شیو بانگ نه‌کرد، نه‌جه‌ف نه‌ریاب جارټکی‌تر – و نه‌مجاره‌یان زه‌لا‌ل‌تر- که‌وته ناره‌زایی دهرپړین:

– تو منت له ده‌ست پیاوه‌کانی حکوومه‌ت دهره‌پنا. منت دزی. دادگا نه‌بواپه برپاری کی‌شسه‌ی ئیمه‌ بدات، نه تو! نه‌گه‌ر تاوانیک کراوه، من و تو هه‌ردوو‌کمان تاوانبارین. نه‌ک به‌ته‌نهما من، من و تو نه‌بوا هه‌ردوو‌کمان بپراپه‌تین بو دادگا، بو بهر می‌زی لی‌کو‌لینه‌وه و روونمان بگرداپه‌ته‌وه. جه‌نده‌رمه‌کان نه‌بواپه هر دوو‌کمان بده‌نه ده‌س دادپرس. به‌لام تو... خویشنت هم تاوانباری و هم دادپرسی! نه‌مکاره‌شت تاوانه، وه‌کوو کاره‌کانی‌ترت! مه‌گه‌ر نه‌وه‌ی که تو بو خو‌ت ول‌اتی‌کی‌تر و حکوومه‌تی‌کی‌ترت دامه‌زاندبئ. که وا دیاره کردووشته!

گولم‌حمه‌ده له‌و به‌ری ناگره‌که‌وه، به‌ره‌و نه‌جه‌ف چوو و نزیکي

ستار، خاموش پراوه‌ستا. ستار له بهر نیگای گولم‌حمه‌ده هه‌لسا و له ۲۵۵۹
که‌پیدەر

په‌رگی‌ه‌شته‌ه

– خرابی چیه نه‌گه‌ر جووتیاریش دادگاپه‌کیان بو خو‌یان هه‌بئ؟!

نه‌جه‌ف نیگای پر له نه‌فره‌تی برپیه ستار و به ته‌وسیکه‌وه وتی:

– که وای تۆ رپساکهت داناوه؟!
ستار به پیکه نینکی نارامه وه وتی:
– من رپساکهیم دانه ناوه، به لام نه گهر سهردار فرمان بدات من
جی به جیی نه کم!

نه جف له سهر قاچه لیك به ستراره کانی راست بوویه وه و به
دیوترین شیوه دابه زیه سهر ستار:

– که واته تۆ نه تهوئ من بکوژی؟! تۆی پینه دۆزی قن رووت؟!
ستاریش به هه مان خوراگری، به لام به بی پیکه نین، وتی:
– نه گهر پیویست بی، مسوگهر!

نه جف به رپیکه وه که راستی کرد بوویه وه، دانیشته وه و به
که شته نگیه وه وتی:

– نه تناسم! باش نه تناسم، چاک چاک! نه زانم چکاره ی تۆ. بهس
نه وهش بزانه له مه ولا ئیتر رپگه ناده م قوتووی فیله بازیه کهت بده ی به
شانتدا و به خشکه یی له گوشه و قه راخی نه م مه له بنده دا بخولیته وه
و خه لک بورووژینی، پیسی چه په ل! ئیسته تی نه گه م که گو له مه مه دی
که لمیشی بو کوئ راکیشراوه، ئیسته تی نه گه م! به لام... به لام نه گهر
من بکوژیم پینه دۆز، نه وه بزانه که تۆش به ساخی بوئ دهرناجیت! نه م
قسه یه له گویتدا بی!

ستار سهیری گو له مه مه دی کرد. نه ی نه ویست ده مه قه ری نیوان
نه و نه جف له وه زیاتر په ره بسینی. جوانیش نه بوو به زماندریژ
بکه وپته پیش چاو. له م خاله ساکار و ههروه ها زور ئالۆزه تیگه یشتبوو
که له نیوان دوو که سردا، چه ندهش لیك نزیک بن، په چاوکردنی سنوو
و پله و پایه له خاله پیویسته کانیه تی. به تاییهت که هه ر کام له م
دوو که سه، په گ و په گه یه که له پیکه ها تووی یه که نه دام بن. یه کیان
کابرایه کی خیله کی، پیاویک بوو به خووی بنه ماله و تیره و خیل و هوژ
و نه و بتریان... که وا بوو له بوونی گو له مه مه ددا ستار نه نه بووا نه وه نده
بویر خوئ پیشان بدات که به ده مدریژ بناسری. له م رووه وه به باشی
نه زانی وه لامی نه جف له زمانی گو له مه مه ده وه بیسی.

٢٥٦٠
که ئیسده ر
به رگه شه شه

— نان ئەخۆين!

گولمحمەد چاۋەرپى كاردانەۋەيەكى دىكەي لە لاين نەجەف
ئەربابەۋە نەكرد. بەرەو سەفرەكە كىنا و وتى:

— شىۋى بۆ بىين!

جىگەيان بۆ گولمحمەد و ستار دانابوو. دوو پياو بە لاي يەكەۋە
دانىشتن بۆ نان خواردن. نەرمە باي كۆتايى پايز ناگرەكەي ئەگەشانەۋە،
بەلام گەرەكەي كەمى كىردبوو. نىكەي بىست پياو لە دەورى سەفرە
مەرەكەيان داپلوسى. تەك و تەرايەكيش بەشى خۆي ھەلگرتبوو و
كىشاۋويەۋە. بلقيس نان و گوشت و ماستى بردبوو بۆ نەجەف ئەرباب و
ئەوا زەركى ئاۋەكەي لەبەردەم دائەنا. شىۋى خواردن بە دەم گالتە و گەپ
و قرمە و ھەراۋە بەردەوام بوو.

بلقيس چوۋە ناو رەشمالەكە و پاش تۆزىك تەموورى لەگەل خۆي
ھىنايە دەرەۋە، لە كاتىكا دارەكەي گرتبوو بەن باليەۋە و ئىسقانىكى
ئەكرپوسانەۋە. كە گەيشتە نىك كۆمەلەي پياوان، راۋەستا و چاۋى
بە ھەموو لايەكدا گىپرا. لە نيوان شانى تەنگدارەكانەۋە مامە
چكۆلەي خۆي دەسنىشان كرد و چوو بۆ لاي. تاويك لاي شانەۋە
ۋەستا. بەگمحمەد دەمى پىر بوو لە پاروويەكى پىرەدەم و لە ھەمان
كاتدا خەرىكى گەرمكردنى بەزمى دانىشتنەكە بوو. چونكە بەشى
خۆي جياكردبوويەۋە و لە سەر بالى كراسەكەي داينابوو و خەرىك بوو
سەربىردەي دوو ھاۋسەفەرى ئەگىپرايەۋە كە پىكەۋە چووبوون بۆ سەفەر.
تەموور چاۋەرپى تەۋاۋبوونى سەربىردەكەي نەكرد. دەستى نايە
سەر شانى مامى و دەريزىنى رەشمالەكەي پىشان دا. بەگمحمەد
تىكەيەك لە لە دەمىدا و تىكەيەك بە دەستىۋە ھەلسا و چوو بەرەو
رەشمالەكە. بلقيس لە لاسىلەي ناۋدەرگاگە راۋەستابوو و ژنەكانى تر

لە دەورى سەفرەيەك لە لاي جاجمىكى نيۋە تەنراۋەۋە خەرىكى نان ۲۵۶۱
كە پىدەر
بەرگى ھەشتە

رەشمالەكە و نىكى فانوسەكە، لاي ناۋگۆركەكە دانىشت. پارچەيەك

گولمحه مه د له قهراخ سفره که وهستا بوو، بن ددانه که نی به چیلکه یه ک پاک نه کرده وه. نهو، هه مان کات که هاواری کیشکه که بو بانگکردنی به گمحه مه د بهرز بیوویه وه، له بن گوشاری هه لچوونیکی ده مارگرژی دا دهستی له ناخواردن هه لگرتبوو و نیسته ش له پیاسه کردنیکی له سه رخو و نامودا دل له بهری نهو هه واله بوو که نهوا بگه یشتایه ت. ستار ویستبووی له مه ر نه جف سه نگردی له گه ل گولمحه مه د گفنگو بکات. به لام هاواری کیشکه که بو بانگکردنی به گمحه مه د هه له که ی گور بیوو. نیسته ش هه رچند له نیگه رانی بیوهری نه بوو، به لام گری نه ندیشه ی له لای کاره که ی نه جف نه رباب و ریکه ستنی کاره که ی، خه ریکی داریشتنی گه لاله ی بوچوون و پیشنیاره که ی خو ی به گولمحه مه د بوو.

گولمحه مه د چوخه که ی دا به شانی دا و به ره و ده ریزانی ره شماله که سووړا. چگووره که ی به گمحه مه دی دایه ده ست بلقیس و داوای پر نه وه که له مارال کرد و روو له پیاهه کان، وتی:
 — خوتان له ناگره که دوور بخه نه وه! بلاوه ی لی بکن و دابه ش بین به ده ورو بهری ره وندا. بهری روژه لات با ناوه له بی. دووان و سیان پیکه وه.

پر نه و به دهستی گولمحه مه د ده وه بوو. ستار سهیری گولمحه مه دی کرد. گولمحه مه د بو لای چوو. سه من و هه یقو خه ریکی کو کرد نه وه ی سفره که بوون و سه بر خانیس جاریکی تر له بهر ده رگای ره شماله که ده رکه وتبوو. گولمحه مه د روانیه سکل و پولووی ناگره که. جگه له نه جف نه رباب که س له جیگه ی خو ی نه ما بوو. گولمحه مه د ماوزی په که ی خو ی له بهر پشتینه ی ده ره ینا، دای به دهستی ستاره وه و وتی:

— بو کاتی مه بادا! خو نه زانی په نجه بنی به پیلکه دا؟!

ستار قوپچه ی جاکه ته ده لپه که ی داخست و به گالته وه وتی:

— شتیکی هه ر لی نه کم!

سه برخان به ره و گولمحه مه د و ستار چوو و پرسى:

— چی بووه؟ هاتوون؟

گوئلمحه مه د به نه رمی وه لّامی دایه وه:

– پیم وانیه. نه کاته کی کاته و نه جیگه کی. نه یانه وی کوئی
گه مارو بدنه؟ بیابان؟ ته قه له کوئی نه کهن؟ له شه وه؟!... نه، پیم
وانیه نه وه نده گه وح بن!

ستار گوئی هه لّخست به ره وه شوپی به گمحه مه د و سواره کان و

وتی:

– هاتن!

له یه کم نیگادا به گمحه مه د بینرا، پیشره وی نه وه سی سواره ی
که کیشکیان گوپی بوو و هاتبوون بو شیو خواردن. به لّام پیاوه کان که
دابه زین قه لّافه تی جه نده رمه یه کی بی چه ک دهر که وت که گوايه له
تهر کی یه کی له سواره کان سوار بوو. به گمحه مه د ده سکه وساری دایه
ده ست محمه مه د ره زای گوئخانم و قولی جه نده رمه کی گرت و هیئای
بو لای گوئلمحه مه د که له نیوان ستار و سه برخان دا راوه ستابوو.

بیمینی بو گوئلمحه مه دی سهر دار، جه نده رمه، که پیاویکی ته من
نانجی بوو، به شیوه ی جووتیاره کان هه دوو دهستی له سه بهر پشینه ی
جووت کرد، نووشتایه وه و سلّوی کرد. به گمحه مه د هه نگاویک چوو
پیئشه وه و وتی:

– له بهری دوور و نه وه هاتوه. نه لّی په یامی هیئاوه.

گوئلمحه مه د هیما ی به جه نده رمه که دا به ره و ره شمالی ناوه راست
به دوا ی دا بچی. به گمحه مه دیش که وته شوین برا که ی و له دهریزانی
ره شماله که راوه ستا و له هه مان کاتیش دا بانگی کرد که نانی پیاوه کان
بدنه:

– دایه!

بلقیس به نان و سفره و به شه گوشتی پیاوه کانه وه له ره شمال
هاته دهره وه و بردیانی بو بهری بابری ره شماله که. پیاوانی شه که ت و برسی
که بهس چاوه کان یان له روخساره چلکن و مؤره که یان دا نه بریسکایه وه،
له دهر سفره که ریژ بوون. بلقیس دایانی نیشان د و چوو ژوره وه بو
هیئانی ناو و -ره نگیشه- ماست.

۲۵۶۴
که لیسدهر
بهرگی هه شه

ستار و سه‌برخان به‌رو ناگره‌که و نه‌جف نه‌راب، که هه‌روا له سهر به‌رده‌که دانیش‌تیبوو و چاوه شینه‌کانی به هه‌موو لایه‌کدا نه‌گه‌راند چوون و، له‌مبه‌ری ناگره‌که‌وه دانیش‌تن. له پشنت شانی سه‌برخان و ستاره‌وه، به‌گمحه‌مه‌د له بهر ده‌ریزانی ره‌شماله‌که پاره‌ستابوو و نیوروخ‌ی دایساوی نه‌جف‌ی له هه‌ژانیکی نه‌ینی‌دا سه‌یر نه‌کرد.

به‌گمحه‌مه‌د خۆبی بوو و نه‌گه‌ر چه‌زی لی‌بوایه نه‌یتوانی گوی له گه‌توگۆی کاک‌ی له‌گه‌ل پیاوانی میری پابگری. به‌لام زور کم بینرابوو خۆی له‌و ورده‌کارییه نالۆزانهدا تیکه‌ل بکات. که‌چی - به‌ چه‌ز و بی‌ چه‌ز- به‌شیک له گه‌توگۆکه‌ی به‌رگۆی نه‌که‌وت و خۆبه‌خۆ له هه‌ندی چه‌مک تی نه‌گه‌یشنت و به‌ناچاری سه‌رنجی پائه‌کیشرا. پوخته‌ی قسه‌کانی ته‌ره‌که نه‌وه بوو که سه‌روکی ده‌سته‌ی شوپاژۆی گولمه‌مه‌د، پرسان پرسان تا دوورونه هاتوو. له دوورونه، به بیانووی شه‌و و تاریکی لای داوه و نه‌وی ناردوو گولمه‌مه‌د ناگادار بکاته‌وه له په‌وند دوور بکه‌ویته‌وه، یان نه‌گه‌ریش نه‌یه‌وی له په‌وند بمی‌یته‌وه به‌ جوړیک تی‌یان بگه‌یه‌نی که نه‌وان به‌ لایه‌کی‌تردا برۆن. نیسته‌ش چاوه‌روانی پا و بریاری گولمه‌مه‌ده. جگه له‌وه‌ش ویستوو‌یه‌تی که گولمه‌مه‌د دوو که‌س له رازداره‌کانی له‌گه‌ل بنیری بو وه‌گرتنی نه‌و فیشه‌کانه‌ی داوی کردبوو:

— «نه‌مکاره، نه‌بی هه‌ر نه‌مشه‌و جی‌به‌جی بگری، سه‌ردار، به‌ر له سپیده!»

به‌گمحه‌مه‌د نه‌وه‌شی بیست که براکه‌ی ناو و نیشان، جی، بری فیشه‌که‌کان و ناوی نه‌ینی لی‌پرسی. به‌گمحه‌مه‌د مل و گوی به‌ره‌و ده‌نگه‌که رادپرا، به‌لام جگه له سه‌رته‌یه‌کی کپ، هه‌چی نه‌بیست. پاشان بیده‌نگی که‌وته‌وه و ئیتر هه‌ج شتیک نه‌بیسرا. پاش تاویک له جه‌نده‌رمه پرسرا، نه‌سپی پی بووه که جه‌نده‌رمه‌که‌ش له وه‌لام‌دا وتی:

— «به‌لی. له لای یه‌کیک له کیشکه‌کان دامناوه. به‌گمحه‌مه‌د وای

۲۵۶۵

که‌ی‌ده‌ر

به‌رگی‌هه‌شته‌ه

=====

=====

=====

=====

=====

=====

=====

=====

=====

پی باش بوو.»

گولمه‌مه‌د پرسى:

— «ئیترا؟»

جەندەرمە وتی:

– «هەم سەید شەرزە و هەم نەورۆز بەگ چوون بۆ قشتلەیی مەشھەد و بە خۆبەخشی خۆیان ناو نووس کردوووە کە زیندوو یان مردوووی گۆلمحەمەد بەدەن بە حکووومەت.»

– «بۆ؟!»

جەندەرمەکە بۆ گۆلمحەمەدی روون کردوووە کە ئەو دووانە هەرچەند خۆیان یاخی بوون و هیشتاش دزی ئەکەن و سەرپێ ئەگرن، بەلام بۆیان دەرکەوتوووە کە گۆلمحەمەدی سەردار جێ و پێی لێ تەنگ کردوون و جگە لەمەش:

– «شیواز و نەریتی سەردار، لەگەڵ ئەوانە جیاوازه. ئەوان بە داوی سوود و ناو و نیشانی خۆیانەوێن. بە ناو لە میری یاخی بوون، بەلام لە راستیدا خەڵک تالان ئەکەن. لێرەشدا لە لای خۆیان حەسیبی ئەوەیان کردوووە ئەگەر بتوانن گۆلمحەمەد خانی سەردار لە ناو بەرن، بە تیریک دوو نیشانیان پێکاوه. بەکیان ئەوەی کە لە پێناوی ئەو خەزەمەتەیاندا خەڵات وەرئەگرن و حکووومەتیش زیاتر پێگەیان پێ ئەدا. دووهمیش ئەوەی کە – زمانم لال – بە کوشتنی گۆلمحەمەدی سەردار ئاوازه و ناوبانگیان زیاتر بلاو ئەیتتەوه و مەیدانی کاریان بۆ تالان و برۆ فراوانتر ئەبێ!»

گۆلمحەمەد دیسانەوێش پرسباری هەواڵی تری کرد.

کابرای جەندەرمە وتی کە جەنابی فەریهەخشیش وتووێهتی سەردار ئەوه بزانی کە خەریکن شوێنی کارکردنی ئەو ئەگۆیزنەوه بۆ مەلبەندیکی تر و رەنگە بەمزوانە دووری بخەنەوه.

– «ئیتتر؟!»

– «ئیتتر... هەر ئەمانە بوو!»

– «خۆ شیوت نەکردوو؟»

– «نەخێر.»

گۆلمحەمەد لە رەشمالەکە هاتە دەرەوه و پاش ئەوەی داوی شیوی بۆ کابرای جەندەرمە کرد، بەگمەمەدی لەگەڵ خۆی برد و بە ئارامی پێی وت:

٢٥٦٦
کە ئێستە
بەزگی مەشھەد

– دوو پياوم ئه‌وئى له‌گه‌لى برۆن بۆ دووروونه. ئه‌بئى چالاك و وشيار بن. ئه‌بئى به شهو برۆن و به شهو بگه‌رپنه‌وه. ئه‌زانى خو بۆچى ئه‌چن؟ ئه‌بئى پاره به‌ن و فيشه‌ك به‌ينن. گورگيكي زور له ده‌ورو به‌رمان چوونه‌ته بۆسه‌وه!

به‌گمحه‌مه‌د كه بۆ ئه‌وهى به وردى گوى له براكه‌ى رابگرئى، ناخودئاگا به ئارامى هه‌نگاوى ئه‌نا، راوه‌ستا و وتى:

– خۆم؟ چۆنه خۆم برۆم؟!

به رامانيكى شاراوه‌وه، گولمه‌مه‌د هه‌لوه‌سته‌ى كرد و له براكه‌ى وردبوويه‌وه. نه‌خوازه ئه‌گه‌ر هيچيشى نه‌وتايه‌ت، به‌گمحه‌مه‌د ئه‌يتوانى له چه‌مكى ويستى براكه‌ى تيبگات. گولمه‌مه‌د به‌لام ئه‌توت بيده‌نگى له‌لا به‌س نه‌بوو:

– هيچ بىر ئه‌كه‌يته‌وه كه قسه ئه‌كه‌ى؟! ها؟!... ئه‌و دووانه‌شم كه له خۆم دوور خستۆته‌وه، په‌شيمانم. نه‌ئه‌بوايه خان ئاپۆ و خانمه‌مه‌دم له خۆمان دوور بكردايه‌ته‌وه. ئه‌نديشه‌ى خاوتير به‌سه! له كوپوه بزانيه نه‌خشه‌يان نه‌كيشاوه يه‌كه يه‌كه ئيوهم لئى بكه‌نه‌وه؟! نايينى به چه‌ند جوړ ياريمان له‌گه‌ل ئه‌كه‌ن؟ راوه‌سته با بزانه... با بزانه چى ئه‌كه‌م. گولمه‌مه‌د به لاي شانى براكه‌ى دا چوو به‌رهو ئاگره‌كه و وتى:

– برۆ بلى زووتر نان و ئاوى بده‌نئ!

به‌گمحه‌مه‌د به دواى فه‌رمانه‌كه‌دا رۆيشت و گولمه‌مه‌د له هه‌ولئى زالبوون به سه‌ر خوئى دا چوو له لاي ليزنه‌ى ئاگره‌كه و له‌وئى له به‌رامبه‌ر نه‌جفه ئه‌رابادا راوه‌ستا. نه‌جفه هه‌سته به بوونى گولمه‌مه‌د كردبوو. سه‌رى هه‌لينا و خاچ له چاوه‌كانى روانى و به‌ر له‌وه‌ى گولمه‌مه‌د ليو بيزئوئى، به ناره‌زاييه‌وه پرسى:

– ئاخه‌كه‌ى ئه‌ته‌وئى چى به سه‌ر من به‌ينئى؟!

گولمه‌مه‌د وه‌ك بلى رۆيشتبوو تا له‌گه‌ل نه‌جفه بدوئى، قه‌لس ٢٥٦٧
 كه‌لپه‌ر، و زيز له كاردانه‌وه‌ى ئه‌و، كه ئيتير نه‌ك بوئرايه، به‌لكو بيشه‌رمانه بوو،
 سه‌رى داخست و به بئى وشه‌يه‌ك به به‌رده‌مى دا تپه‌رى و به‌رهو سه‌برخان
 و ستار كشتا كه له نزيك ئه‌ستونده‌كى ره‌شماله‌كه وه‌ستا بوون. دوو

پیاو وهرگه‌ران و ئه‌ویش له‌به‌رامبه‌ریان‌دا وه‌ستا. سه‌ری به‌رز کرده‌وه، نیگای بریبه‌ سینه‌ی ئاسمان و هه‌ناسه‌یه‌کی بڵیندی له‌ سینه‌ی خۆی ئازاد کرد.

ستار و سه‌برخان، هه‌چ‌کامیان نه‌یان ئه‌ویست و نه‌ئه‌بوایه‌ بپرسن. گۆلمحه‌مه‌د ئه‌گه‌ر شتیکی هه‌بوایه‌ بۆ وتن، خۆی ده‌ری ئه‌بپری. ره‌نگه‌ به‌ پێویستی نه‌ئزانی هه‌چ بلی. ره‌نگیشه‌ به‌ پێویستی ئه‌زانی هه‌ندیکی باس بکات. به‌لام روون بوو و ئاشکرا که گۆلمحه‌مه‌د هه‌لچوووه و ئه‌و سه‌رخۆشیه‌ی سه‌ره‌تای شه‌و به‌ جارێک ببوو به‌ دلگیران. زیاد له‌ شاخ و شان بادانی نه‌جف ئه‌رباب له‌ سه‌ر سه‌فره‌که‌ی سه‌ردار، چاوپێکه‌وتنه‌ کورته‌که‌ی گۆلمحه‌مه‌د له‌گه‌ڵ ته‌ته‌ره‌ نێردراوه‌که‌ش له‌ سه‌ری کارێگر ببوو، به‌راوه‌ژووی کردبوو و وا دیار بوو جارێکی‌تر که‌لکه‌لله‌ی ئه‌ندیشه‌ شیواوه‌کانی ورووژانده‌بووی.

شیو بۆ کابرای جه‌نده‌رمه‌ براه‌ ناو ره‌شماله‌که‌ و گۆلمحه‌مه‌د به‌ هه‌ستکردن به‌ تارمایی دایکی له‌ ده‌ریزانی ره‌شماله‌که‌، له‌ سه‌ر پێ وهرگه‌را و به‌ هه‌مان گه‌ژێ -ناوچاوی مۆن و دردۆنگی له‌ نیگای‌دا- به‌ره‌و بڵقیس چوو. بڵقیس هات به‌ پێشوازی کوره‌که‌یه‌وه و به‌ ده‌نگی کپ، پرسیا‌ری کرد:

– چی ئه‌وی؟ خێره‌ یان شه‌ر؟! –

گۆلمحه‌مه‌د دلی به‌راینی نه‌دا بپروانیته‌ چاوه‌کانی دایکی. پاشان چاوی له‌ خاکی تۆخی به‌ریپی، وه‌لامی دایه‌وه:

– لێک ئالۆن هه‌ر دووکیان؛ هه‌م خێر و هه‌م شه‌ر!

نه‌وه‌ستا بۆ پرس و وه‌لامی زیاتر. له‌ به‌رامبه‌ر دایکی تێپه‌ری و سه‌ری برده‌ ناو ره‌شماله‌که‌ی خێزان له‌وی کۆببونه‌وه. ده‌سته‌کانی له‌ پشته‌وه هه‌لپێکابوو، به‌ بێ مه‌به‌ستیکی روون که‌وته‌ پیاسه‌کردن به‌ قه‌راخ‌ریزی ئه‌ستونده‌ک‌دا که‌ قاچیان له‌ عه‌رز چه‌قێنرابوو و بانی ره‌شماله‌که‌یان به‌ به‌ژنی خۆیان راگرتبوو. جارێک به‌ به‌رده‌می ژنه‌کان‌دا که‌ نزیک ته‌ونی جاجمه‌که‌ دانیشتبوون تێپه‌ری و له‌ گه‌رانه‌وه‌دا، رووبه‌رووی کچه‌ مامی هه‌یفۆ- وه‌ستا و به‌ بێ پێشه‌کی پرسی:

٢٥٦٨
که‌ ئێسه‌ ده‌ر
به‌رگی هه‌شتمه‌

– له به یانیه وه هه تا ئیسته سه برخان چهن جار یای کردووه؟

– چوار... یان پینج جار!

گولمحه مهده وهرگه را و چالاکانه له ره شماله که چوو دهروه و بیمینی بو ده ریزانه که، ستار و سه برخان و بلقیسی بینی که سینه به سینه ی وه ستاون. گولمحه مهده به وه ستان نه وه ستا و به دهم ریوه، وتی: – تو خوت ناماده بکه ستارخان. ئه بی بچی به دوی کاریکی گرنگدا. دوو که سیش ئه بی له گه ل خوت بیهی!

به گمحه مهده پاش دانانی نان و ئاو بو میوانه که هات بو لای کاکسی. گولمحه مهده له سه ر پی سوورا و سه برخان و ستاری گرتی بهر نیگا که بو لای ئه هاتن و به بی ئه وه ی تاپوی بلقیس له پشت سه ر یانه وه له چاو بخت، پووی کرده ستار و وتی:

– ماندوووشی، ئه زانم! به لام ئه مکاره بهس کاری تویه. به سواری ئه پویت. زور خه م نییه ئه گه ر ماندوویت!

له هه مان کاتدا، به به گمحه مهده ی وت که دوو پیاو ته یار بکات: – یه کیان محه مه ده په زای گولخانم بی. ئه وه نده ی به گمحه مهده هه نگاوی هه ئینا، گولمحه مهده به ستاری وت:

– ئه مه وی خوت پیاوه کانت دیاری بکه ی؛ تو سه ره په لی!

ستار روانیه به گمحه مهده و وتی:

– کاکه به گ باشتر ئه یانناسی. ئه وه هر کهس هه لئیزیری، وه کوو ئه وه وایه من هه لم بژاردبی.

گولمحه مهده بزه یک به سه ر لیویه وه، به ستاری وت:

– تا گه رانه وه تان چاوه ری ئه بيم.

به گمحه مهده بو هه لئیزاردنی دوو سووار، به ره و تاریکیه که فرکه ی کرد و گولمحه مهده به به رده می سه برخان و ستاردا چوو بو لای نه جه ف ۲۵۶۹ کرد و له مبه ر ئاگره که وه، که ئه وا خه ریک بوو له بن په رده یه کی قورقوشمینی خوله میشردا له گه شه بکه وی، پی سست کرد. ستار و سه برخانیش وه ستان. گولمحه مهده ئاوری له ستار دایه وه و پرسى:

۲۵۶۹

که پیدر

به رگی هه شته

ستار

ستار

ستار

ستار

ستار

ستار

ستار

ستار

ستار

— تُو ئه لَی جی لی بکهین؟

ستار که نیگهرانی ئه وه بوو بهر له گوتنی گه لاله و پینشنیاره که ی له مهر نه جعف، ره وه ند دوور بکه وینه وه، وتی:

— کاری ئه و به که سوکاری کوژراوه کانه. کامه بی کهس هه یه به ناهق بکوژری و که سوکاری خوینه خوی نه بی؟ بکوژ ئه بی له شوینی تاوانه که دادگایی بکری. له بهر چاوی هه موو خه لکی. ئاوه ز و داد وا ئه لکی. خه لکی ئه بی بزانی که ئه و له سهر چ که تن و تاوانیک سزا ئه دری. ئه گهر جگه له وه بی ئه توانن دنگۆ بلاو بکه نه وه که نه جعف ئه رباب له بهر هه ندی شتی تر سه ره ونگوم کراوه. جا که وا بوو باشترین شایهت و دادوهر خودی خه لکه.

به گمحه مه د دوو پیاو و سی ئه سپی ئاماده کرد بوو. گو لمه مه د چاوی له نه جعف هه لگرت و سه یری ستاری کرد و جار یکی تر وتی:

— هه ر ئه مه؟ دوا قسه ی تُو ئه مه یه؟!

ستار وه لامی دابه وه:

— هه ر ئه مه!

به گمحه مه د جه نده رمه که ی له ره شماله که هینایه دهره وه و محه مه مه د ره زای گو لخانم هه وساری ئه سپه که ی دا به ستار. ستار له بن نیگای رقاوی نه جعف ئه رباب دا، ماوژیره که ی گو لمه مه د دابووی پی، له بهر پینشینی دا ریک کرد و شان به شانی گو لمه مه د، هه وساره که ی راکیشا. له قه راخ ره شماله که، گو لمه مه د ستاری راگرت و به پیاوه کانی وت سوار بن:

— له سه رخو برۆن تا ستار دی.

دوو پیاو سوار بوون. محه مه مه د ره زای گو لخانم، تا سه ر گردی کیشکی یه که م، جه نده رمه که ی خسته پاشته رکی خو ی. به گمحه مه د ده ستی دا به سمتی ئه سپه که ی مراد دا و خو ی کشایه وه. مراد و محه مه مه د ره زای گو لخانم ئاژووتن. گو لمه مه د چارۆ که ی پاره که ی خسته شه لته ی ته رکی ئه سپه که ی ستار و جار یکی تر وتی:

— چاوه ری ئه بم تا ئه گه رینه وه! کوری گو لخانم ریگه که باش ئه زانی.

٢٥٧٠
که نیسه در
به رگی هه شته

خوات له گهل!

ستار پي خسته ناو ناهه زهنگي و سواري نه سپه كه بوو. گولمحه مه دهستی بو پراگرت. ستار دهستی گولمحه مه دی گووشی. ناخود ناگا دهستی بهر زکرده وه و له غاوی پاره شانند. جووته برا، تا نهو کاته ی له چاویان ونبوو، شان به شان وهستان و سه پریان کرد. ستار دوور کهوته وه و له تاریکی شهودا ون بوو. گولمحه مه دی رووی کرده براکی. به گمحه مه دی بش به تهوسخه نديکی ناباوه پروه وتی:

— پيم وانه بوو نهو جوړه کارانه شی له دهس بیت!

گولمحه مه دی وه لامي گوته ی براکی نه دایه وه و به ره و نه جعف نه رباب چوو. نه جعف نه رباب، ماندوو و له هه مان کاتدا قیرسیچمه، له لای ناگره که وه چیچکانی کردبوو و وهک بلیی چاوی له شه لینه که ی گولمحه مه دی بریوو. گولمحه مه دی به کاوه خو له نه جعف نزیك بوویه وه و له مبه ر ناگره که وه له به رامبه ری پاره ستا. نه جعف که له هاتنی گولمحه مه دی وه تا وه ستانه که ی چاوی لی هه لنه گرتبوو، کهوته ژهر پژانندن و وتی:

— نه وه شمان زانی ماموستات بو خو ت گرتووه! ... تازه خه ری که بوم ده رنه که وه ی که عه قلیش نه کردی و نه فروشری! نه وه ش خو ی شتی که!

گولمحه مه دی بهر له وه ی وه لامي نه جعف نه رباب بداته وه، به به گمحه مه دی وت تفه نگداره کان دامه زرینی و شوینی خهویان بو دیاری بکات. به گمحه مه دی چه زی نه کرد پاره ستی بو نه وه ی نه گه ر له وتوو پژه که شدا به شداری نه کات، به س ناگای لیبی. به لام وا دیار بوو گولمحه مه دی به نه نقه ست به گمحه مه دی له ده ور به ری نه جعف نه رباب دوور نه خاته وه. به گمحه مه دی رویشیت به دوا ی نهو فرمانه دا که پی سیپردرابوو. به ناوازیکی ناشنا تفه نگداره کان بانگ کرد و پاش تو زیك

پیاوانی خو ونکردووی ناو شه وه زهنگ، هه ر کامه و وهک تارماییه ک له ۲۵۷۱
که پیدر
 بهرگی هه شته

گولمحه مه دی به ره زامه ندی رووی له تفه نگداره کان و براکی
 وهرگی پرا، کورتانه شریه کی هی نایه لای ناگره که و له بهر ناگره که له

سهری دانیشنت. نهجهف ئه‌رباب هه‌روا خامۆش و بێده‌نگ له‌ گۆلمحه‌مه‌ده‌
 مۆپه‌وه‌ بېوو. گۆلمحه‌مه‌ده‌ چيلکه‌ دارێکی نیوسووتی هه‌لگرت و که‌وته‌
 یاریکردن به‌ خۆله‌میش و پنگره‌کان. تاویک به‌ بێده‌نگی تپه‌پری. پاشان
 گۆلمحه‌مه‌ده‌ سهری هه‌لینا و به‌ نیگایه‌کی دژوار و مه‌رگبار له‌ چاوه‌
 به‌دره‌نگه‌کانی نه‌جهف مۆپ بوویه‌وه‌ و وتی:

– بۆیه‌ شیرین زمانی ئه‌که‌ی چونکه‌ ئه‌زانی من له‌ سهر سفره‌ی
 خۆم که‌س ناکۆژم! وانیه‌؟!

هه‌لوه‌سته‌یه‌ک له‌ نیگا و روخساری نه‌جهف‌دا. ببیله‌کانی ئه‌توت
 تازه‌ خه‌ریکن له‌ چه‌مکی‌ تازه‌ تینه‌گه‌ن. نیگای به‌ بێ جووله‌ و لێوه‌کانی
 لێک لکاو. به‌ روونی ئه‌یبینی که‌ گۆلمحه‌مه‌دی سهردار له‌ سه‌ره‌تای
 شه‌وه‌وه‌ ئه‌وه‌ یه‌که‌مه‌جاره‌ به‌ راستی قسه‌ی له‌گه‌ل ئه‌کا و به‌ راستی
 چاوی تپه‌په‌وه‌. هه‌روه‌ها ئه‌وه‌شی بۆ ده‌رئه‌که‌وت که‌ گۆلمحه‌مه‌دی سهردار
 تا ئه‌م کاته‌ نه‌یویستوه‌ له‌ به‌ر چاوی که‌سوکار و پیاوه‌کانی له‌گه‌ل
 بدوئ؛ مه‌ترسی هه‌لچوون و هه‌رزه‌کار ده‌رکه‌وتن. بۆیه‌ ئه‌وا که‌ ده‌روبه‌ری
 چۆل بېوو و شه‌و له‌ سهر و گۆی که‌وتبوو و ئه‌و دووانه‌ ته‌نها بێزه‌ر و
 بیسه‌ری مشتومپه‌که‌ بوون، نه‌جهف ئه‌رباب ئه‌یبینی که‌ گۆلمحه‌مه‌دی
 سهردار رۆاله‌تیک‌تری په‌یدا کردوه‌. چ به‌ گوتار و چ به‌ کردار، رۆاله‌ت
 به‌ روخسار و نیگای به‌ دیدار. دژ و برۆابه‌خۆ، تا ئه‌و پاده‌یه‌ی که‌ چاوه‌
 بلح و بيشنه‌رمه‌کانی نه‌جهف، توانای به‌رامبه‌رکی له‌گه‌لین نه‌بوو. بۆیه‌
 سه‌رشۆرانه‌ سهری داخست و خامۆش بوو، له‌ که‌لکه‌له‌ی ئه‌وه‌دا که‌
 له‌م خوله‌ تازه‌به‌دا چۆن له‌گه‌ل گۆلمحه‌مه‌دی سهردار رووبه‌پروو ببیته‌وه‌.
 گۆلمحه‌مه‌ده‌ گوته‌که‌ی خۆی درێژه‌ پێدا و وتی:

– بیستبووم منشه‌خۆری مرۆف ئه‌کا به‌ بېچارو، به‌لام هه‌تا
 ئه‌منشه‌و به‌ چاوی خۆم نه‌مبینیبوو!... ئه‌وه‌ی که‌ ئه‌توت، ئه‌گه‌ر له‌
 جه‌ربه‌زه‌ و بویریبه‌وه‌ بوايه‌، داخه‌م لێ نه‌ئه‌هات. به‌لام دلنایم له‌ نازابه‌تی
 و مه‌ردورن‌دیه‌وه‌ نه‌بوو. له‌ ترسنۆکی‌دا بوو. دلنایم که‌ تۆش وه‌کوو
 ئه‌وانیترتان بێ‌زراو و نه‌ویری و، به‌ ته‌شه‌ریک‌ خۆت پيس ئه‌که‌ی. ئیوه‌ی
 نازپه‌روه‌رده‌ هه‌ر هه‌مووتان یه‌که‌جۆرن؛ روودار و بێ‌چاو و روون. بېحه‌یان،

بِجَهيا! هيج راده و سنوورِکيش تى ناگهن. هيج سنوور و حهسببِک!
دهى ئيسته پيم بلى بزانه چيت به سهرمهوه ههيه؟! چيت به سهرمهوه
ههيه که له سهرهتاي ئيوارهوه له سهر سفرهکهم دانيشتووى و خهريکى
قسهى بى توپکل نهکى؟! فهرموو بلى بزانه چ قهرديکت لهلامه! نهى
بو نهو چاوه شينانهت بريوته پشتى کيرت و لال بووى؟ دهفهرموو دهى،
قسه بکه؟!

نهجف ئهراباب، به ئاستهم سهرى بهرز کردهوه و لارهمل و توقاو
چاوى برييه بان چاوهکاني گولمههمهه که مهتهيهک بوو له ناو چاوانى
نهودا و وتى:

— من پياويکى ئابروودارم. گهه و برسى و بى سهروپى نيم که بهم
جوړه به رپسوايى يهخسيرم بکهن. سوارى نهسپى رووتم بکهن و بيابانه
و بيابان بمگهريپنن. نهو کارهى که تو لهگهه منت کردووه! بوچى... بوچى
وام به سهر نههينى؟!

— له بهر چى؟! له بهر نهوهى که تو پياوت کوشتووه!

— من... نهگهر پياويشتم کوشتبى، مهگهر تنها من لهم مهلبهنده
پياوم کوشتووه؟!
گولمههمهه وتى:

— نه. بهلام تا ئيسته نهمديوه کس وهکوو تو ناپياوانه کهسى
کوشتبى! نهو دوو جووتياره کهم له مالى ئيوه رهنجيان دابوو؟ بوچى بهو
شيوه خنکاندنت؟ نهوانه خو دوژمنايهتى تو بيان نهکردبوو هيج، تنانهت
رؤحيشيان ناگاي له کارى تو نهبوو! ههبوو؟ نهو دووانه خهريک بوون
کاي کادپنهکى تو بيان سهروبين نهکرد، نهى بى خوا! بو نهو دووانهت
کرد به قوربانى؟ کى فبرى کردى؟ کى داويه به گوپتاندا فوو به زورناى
بهدناوى گولمههمهه ددا بکهن؟ کى؟ نهتانهوى چ قازانچيکتان لهو کاره

٢٥٧٣

که پيدەر

بهرگى هه شتهه

=====

=====

=====

=====

=====

=====

=====

=====

دهسبکهوى؟ دهست و زمانى کام ژن حيز لهم کاره دايه؟ بو نهتانهوى
واى بلاو بکه نهوه که گولمههمهه هه ژارکوژه؟ که له خوت و خوڤرايى
جووتيار له ناو کادپندا نهسووتينى و نهخنکينى؟ که گولمههمهه زالمه؟
ها، بوچى؟ بو نهوهى خه لکى وا بير بکه نهوه که من زولم له هه ژار و

نهدار ئهكهم؟ بو؟!... ئاخىر ئيوه چ درندهيهكن؟! چهنده درؤ ئهكن؟ درؤ،
 ئهويش به ههر نرخيک! به نرخى خوئنى ئهوانهى كه به رهنجى شانى
 خوئان نانيان پيداون و بهخيويان كردوون؟ تف لهو چاوه بيئشهرمانهى
 ئيوه بئ! حهزم ئهكرد ليئه نهباويهتى بو ئهوهى خووم چاوهكانت له
 كالانه دهر بهيئيم، توخمه زوئى زوئلهزا! ئهگهر ههزار ههزارتان لئ بكوژم،
 ديسانهوهش ئوخهى له دلئم ناكهوي!

به دهنگيكي ترساو و گوڤاو، نهجهف وتى:

– توؤ نان و نمهكى منت خواردوه!

– خواردوومه!

– فيشهك و چهكت لئ سهندووم!

– سهندوومه!

– له ناو جيگهى ههروريشمى مالهكهدا خهوتووى!

– گريمان وابئ!

– ديسانهوهش... من و توؤ لهم مهلبهنده كارمان به يهك ئهبي.

– دهى؟

– ديسانهوهش بيويستت به فيشهك و تفهنگ ئهبي!

– مهبهست؟

نهجهف ئهرياب بيدهنگ بوو، پاشان به نيگايهكى كهساسهوه

پرسى:

– ئيسته ئهتهوي چيم لئ بكهى؟

گوئمههمهدههلسا و وتى:

– ئهليئم جيگهيهكى خاويئت بو رابخهن. ئهمشه و ميوانى منى!

– پاشان چى؟ مهبهستم دواتره!

– پاشان... پاشان ئهوه بوو كه گويت لئ بوو! ئهتبهم بو سهنگرد

و له مهيدانى ناو گوند ناچارى ئهكهم وهلام بدهيتهوه. ناچارى ئهكهم

به خهلك بلئى چوون و له بهر چى ئهوه دوو جووتياره رهبهنهت به كادوو

خنكاندوهه. پاشانىش خهلكهكه خوئان ئهزانن چ برياريك ئهدهن و چيت

لئ ئهكن!

٢٥٧٤
 كه ئيسدور
 بهرگه ههشتمه

— خه لکی؟! —

ئاماژەى ئەو تەنگانەىەى نەجەف ئەرباب تووشى ببوو، لە کاتى گوتنى ئەم وشەىەدا، ئەىوېست بزەى تەوساوى و نەفەرە ئامېزى خۆى بشارتەوه، بۆىە ئەوسا كە لەگەل بېدەنگى سارد و چاوه‌روانى گولمەمەد رووبەروو بووىەوه، زمانى بە شىۆهەىەكى تر بزواند و وتى:

— رازىيان ئەكەم، خەلکى پازى ئەكەم! چىت وت؟ ئەگەر پازىيانم کرد چى؟ سەرى پېنج تەمەن گەنەم ئەكەمە ناو توورەكەکانيان. بنەمالەى ئەو دوو جووتيارەش پازى ئەكەم. هەر مائە و هۆرپك گەنەم و پەنجا تەمەنى ئەدەمى. لە هەر بنەمالەش پياوېك ئەخەمە كار!... ئەوسا چى؟! گولمەمەد كە هەستى ئەكرد دەنگى لېك گىران و سوانى پقاوى ددانەکانى بە گوپى خۆى ئەبېسى، بە بى گويدانە سفرە و ميان، وتى: — ئەوسا... خۆم ئەتكۆژم! هەر لەوئ و لەبەرچاوى ئەو برسى و رەش و رووتانە لە قەنارەت ئەدەم!... خۆم!

گولمەمەد وەك بلىى تواناى وەستانى نەبى، بالەکانى چۆخەكەى بە پەنچە گرتبوو و لە بەردەم چاوه نىگەران و دردۆنگەكەى نەجەف ئەربابدا ئەهات و ئەچوو و لە هەر چوون و هاتنىكىدا نىگای نەجەفى بە دواى خۆىدا پائەكېشا. رەقى و لېپراوى گوتەكەى گولمەمەد شوپنەوارى قوولئى خۆى لە سەر نەجەف سەنگردى دانابوو و بە راستى ئەوى لە شوپنى خۆى چەقاندبوو و نەجەفى لە ئاوپنەى خۆىدا وەكوو بەرد و شك كردبوو:

— ئەمەيان بلىى كە ئەتەوئ بەمكوژىت و تەواو! ئېتر بۆچى گوندىيەكان ئەكەى بە بيانوو؟! —

گولمەمەد هىلاك و بى ئوقرە لە مشتومرە بى سوودەكەى خۆى لەگەل كورپى حاجى عەبدولعەلى سەنگردى، لە سەر پى وەرگەرا و بەرەو دەريزانى رەشمالەكە رۆپىشت و بە بەگمەمەدى وت:

— جىيەكى ئاسوودەى بۆ راخە با بخەوئ!

بەگمەمەد بە دواى فەرمانەكەدا رۆپىشت و لە بەرچاوى گولمەمەد، سەبرخان لە تارىكى كەنار ئەستوندەكەكە قوت بووىەوه

و نهرم و بیده‌نگ چووہ ژوورہوہ. به‌گمحه‌مد نہوا نہجہف ئہربابی
 ہہلساندبوو و بہرہو رہشمالہکھی باوکی و سہبرخان ئہبیرد. لەملاتر
 ماینہ شینہکھی بوندار - ئاشنا بہ چاوی گولمحه‌مد - لە پەنا باکەدا
 وەستابوو. گولمحه‌مد بو سہیرکردنی ماینہکە ہہلۆہستہیہکی کرد.
 لە پەنای یالی ماینہکەدا دلۆہر وەکوو شوان وەستابوو. بازووی خستبوویہ
 سہر شانی چوارپیکہ و چاوی بریبوویہ گولمحه‌مد. گولمحه‌مد توانی
 بالای دلۆہر لە تاریکەکەدا بناسیتہوہ. گولمحه‌مد نیگای لە سہر پیاو
 و ماینہکە نہگواستہوہ و ہاتہوہ بییری کە خووی فەرمانی گہرانہوہی
 دلۆہری دابوو.

تاویک وەستان و بیدہنگی. تاویک رامانی، ئہبی چی بکات؟ دلۆہر
 خووی پی نہگیرا و وەک جادوولیکراو، بیئەفان و خو بہ خو، لە لای
 گووی ماینہکەوہ بہرہو ئەملا کشا و بہ لەرزینیکی ملۆزم لە جمگہی
 ئہژنویدا، بالیکی بئینی بو گولمحه‌مد خاوی کردہوہ و وەستا و وەک
 بلئی یەکی دی - مروؤفیکی دی کە دلۆہر تا ئہم کاتہ نہیناسیبوو - لە
 ناخیہوہ سہری ہہلینابوو، وتی:

— بەیانی زوو ئہبی لە قہلچیمہن بم سہردار!... ئہگەر دہرفہت
 بدن ہەر ئیستہ ئەکەومہ ری!

گولمحه‌مد، وەلامی دلۆہری دا بہ بہگمحه‌مد کە لە رەشمالہکە
 ہاتبوویہ دەرہوہ و سہیریانی ئہکرد:

— بیخەرہ ری! نان و پوون و جووتیک گیوہ بخەرہ ناو شہلتہکھی.
 پاشان گہراپہوہ و بہ لای بہگمحه‌مددا کە تی ئہپہری، بہ
 ئہسپایی کە دلۆہر نہبیسی، وتی:

— پارہبہکیشی بدہری بو خہرجی ریگہ!

تا دلۆہر دل ئاسوودہ و بہ بی دلخوریہ ئامادہی رویشتن بیی،
 گولمحه‌مد بہ بی مہبہستیکی تابہت سہری کرد بہ ناو رەشمالہکھی
 کەلمیشی دا و دہرفہتی ئہوہی پەیدا کرد - نہک زور بہپہلەش - ہہوالی
 پیرمہردی باوکی پیرسی. ہەرچەند ناوچەوانی ترشاوی کەلمیشی
 بہ ئاسانی ئہئەکراپہوہ، لە بہر ئہو ئازار و سووکایہتیہی پیی کرابوو

له سهر جيگهي کوشندهي ئهمرودا. ههروهه دلي ئيشاوي بهو قسه وشکانه نهئهاتهوه جي، بههوي بي ميهری و بهجي هيشتني له ماوهي سهختي دووردریزي ئهمنشهودا.

واي ههست کردبوو نهکهوتوته بهرچاو و بوون و نهبووني ههسيبي بو نهکراوه. ئهگهر جگه لهوه بوايهت گولمههمهده سهريبي سهريکي نهئههيئا به ژوورهه به ههلهستهيهکي کورت و دهسهجي پرواتهوه دهروهه. ئهوه نييه ئيستهه گولمههمهده پاش نهوهي تهواوي کار و فرمانهکاني راپهړاندووه، هاتووه بو لاي ئهم و خووشي نازاني باسي چي لهگهله باوکي بکات؟ ئهوه نييه وا پنهچي که توش بووه؟ ئهه کهلهميشي بوچي نابي وهکوو منالاني گرپوز، روخساري له ناو سهرينهکهده نهشاريتهوه؟

«به قهبري بابي منهوه که ئيوهم پيگهياندا! ههر کام بو خوتان داريکي مهنسوورن، بهلام کوا سايهتان له سهر سهري من؟!»

سهبرخان که تازه له سهر دوشهکهکه راکشايوو، له سهر جيگهکهه ئاخيزي کرد و له کاتيکا چوخهکهه ئهده به شانيدا، نيوه جگهريهکي له قوتوهکهه دههيئا، داغيراند و ئههازي به کهلهميشي که به دههه خهوتبوو، وتي:

— زور خراپ ههر دوکمان بهجاري له سهر جي کهوتين! کتوپر!
خوا فريامان کهوت که عهبدووس هات. ئهگينا پهزهکان بي پياو نهبوون. ئيستهه ئهبي بيريکي بنههتي له رانهکه بکهينهوه. خالو عهبدووس ئهگهر ليره بهمينيتهوه ئهوه باشه، بهلام ئهگهر نهيهوي بهمينيتهوه...
گولمههمهده، ماندوو، پالي دا به باولهکهوه و وتي:

— ئهمينيتهوه!

سهبرخان وهلامي وهگرته. ليو نا به جگهريهکههوه و مژيکي ليدا. گولمههمهده ههک بلبي بو دلدانهوهي کابري شوان، وتي:

— خالو عهبدووس لهبري باوکم لهگهله دي بو ناو ران. باوکم لهمهوپاش نهبي له ناو پهههه بهمينيتهوه. ئهگهريش هات و پهشمالهکانمان خپرکدهوه و بردمان بو قهلامهيدان ئهوه باشتريش. له

قەللامەيدان نىشتەجى ئەبىن و پىرەمىردىش با چوار رۆژ بەھسەيتەوہ
 لە ناو كەسوكارەكەىدا، بە سەر سەرى بنەمالەوہ... چەندە جەزبە
 بكىشى؟

كەلمىشى نەيتوانى لەوہ زياتر بە درۆ خۆى بدا لە خەو كە زۆرىش
 بۆى دزوار بوو. زياتر لەو رووہوہ كە گولمەمەد بە دللى ئەو و بەگوپرەى
 مراز و ئارەزووى ئەو ئەدوا. نىشتەجى بوون لە گوندىك بە ئاو و زەوى و
 كىلگەى لەبارەوہ، ئارامگرتن و خواردنى پارووە نانىك بە دللى ئاسوودە،
 كە ويستى سالانى ئەو بوو. ھەر ئەم ويست و ئارەزووش بوو واى
 لىكردبوو تا لە شۆينىكى وەكوو دەرزيوہر دە خشت بخاتە سەر يەك و
 سەربان و سىبەرىك بەدى بەيئى. بەلام ئىستە كە ئەبيئى گولمەمەد
 -ئاماژەى دزايەتى پار و پىرارى- سەرى ناوہتە بەر داواكارىەكانى ئەو و
 باسى نىشتەجى بوون ئەكا، باسى تۆران لە چاوترووكانىكدا دامركايەوہ.
 نىگەران و ھەرەوہا ئارەزوومەندى ھىمنى و ئاسايش، سەرى لە سەر
 سەرىن ھەلگرت و لە كاتىكا بە خوارى ئەپروانىە گولمەمەد، بە دەم
 ئەماژەكردن بە ميوانە خەوتووہكە كە پرخەى ماندووتى ناو رەشمالەكەى
 داگرتبوو، كەوتە نارەزايى دەرپىن:

- ئەمە چ بەلایەكە بە سەر كورى خەلكيت ھىناوہ؟! چىتە
 تۆ؟ خۆت ئەزانى لەگەل چ كەس و كەسانىك كەوتووپتەتە مەلمانى؟
 ئاگات لە خۆت ھەبە؟ مەگەر نازانى ئەم مەلەبەندە سەرەبەرى لە سەر
 پەنجەى دەدانەى وەكوو نەجەف ئەرباب ئەگەرپى؟ نازانى؟!... رۆژ بە رۆژ
 دوژمن بۆ خۆت ئەتاشى و ئەويش چ جۆرە دوژمنىك! لە بەر چى ئاخىر!
 كەولت ئەكەن ئەمانە. بۆ ئەتەوئ پىستت لە بەر دامالنى؟! ھا؟ ئەوہت
 ئەوئ؟! بۆ رى ناكەوى لەگەل ئەو جۆرە كەسانە؟ بۆ نابى بە ھاودەمیان؟
 بۆ بە جارى دەستت داوہتى و خەرىكى نانى خۆشت و نانى ئىمەش و
 نانى ھەموومان ئەپرى؟ بۆ با چووہتە قولت؟ ئىستە كە تەفەنگت دزى
 كوووموت ھەلگرتووہ، لانىكەم ئەو چوار پياوہى لەم مەلەبەندەدا توانا
 و دەسەلاتىكيان ھەبە بۆ خۆت رابگرە! ئەو گەنجەى تۆ لەوئ وەكوو
 بەخسىر قاچەكانت بەستووہ و خەواندووہتە، لەم مەلەبەندەدا بۆ خۆى ناو

و ناوبانگيكي ههيه، پَيز و ئابرووي ههيه. خو له بنى بنچك دهرنه په رپوه!
 بو؟ بو و له بهرچي كاري وا نهكهي كه قينت لي هه لَبگرن؟ نه مانه نه بن
 به دوژمني گيانت. هه ر نه وهندهي دهستيان ناوه له بي نه دهن له ريشته.
 بو نه بي نهو به لايه به سهه ر يه كيكي وه كوو ناغي سه نگرده بهيني تو؟
 مه گه ر ناتهوي له م مه لَبه نده بزي تو؟ مه گه ر نابي سه رو كارت له گه ل
 نه مانه هه بي؟ نا لو گو پرت هه بي و زيانت هه بي؟ بو، بو چي كه سيكي وا،
 كه ساني وا، سووك و پيسوا نهكهي؟!

وهك هه ميشه، گو لَمحه مه د نه گه ر بيدهنگ بهمايهت، كه له ميشي
 بيدهنگ نه نه بوو و به پرسيار له كو لي نه نه بوويه وه. يه كسه ر و يه كه به ند
 نه يوت و نه يوت. نه وساش كه قسه كاني ته واو نه بوو، له سه لا هه لي
 نه دا يه وه. بو يه گو لَمحه مه د بو نه وه ي ريگه به زور گو تني باوكي بگري،
 له و دهر فته ي دهستي كه وتبوو، به بيانوي وه لامدانه وه وتي:

— نهو ئاده ميزادي كوشتووه! دوو كهس له جووتياره كاني خو ي!

كه له ميشي به دژواري شاني له سهه ر ئانيشك هه لي نا و به ته وا وه تي
 رووي كرده گو لَمحه مه د و به چاو و روا له تي ك به قه باره ي نه فرته وتي:

— به جه هه ننه م كه كوشتوويه تي! پي ت وايه دوو پاتشاي كوشتووه؟!

دوو جووتياري كوشتووه با كوشتي بي تي! بروانه كي غه مي كوژراوي خه لكي
 نه خوا... كورپه كه ي من! مه به ستت كوژران و كوشتن نه وه نده شتي كي
 تاييه ت و نو به ريه بو تو؟! نه و يش كوژراني دوو جووتيار؟! چه نده نه هيني
 گياني دوو جووتيار؟! ... گريمان پينج سالي تريش - له خو م خراپ تر- به
 كوله مه رگي بزيابه تن نهو دوو جووتياره. ئاخه كه ي چي؟ نه بيانويست كوي
 بگرن؟ چ گو ليكيان نه ويست بدن له سهه ر ي خو يان و خه لكي ديكه؟
 ده مه ن ناني زياتريان نه خوارد و چو كي ك زياتر ناوده ستيان پر نه كرد و
 پاشان يش نه مردن! نه نه مردن؟! ... من نازانم ئيمه چكارمان له وه داوه
 كي كي كوشتووه؟ مه گه ر تو داد پرس ي نهو خه لكه ي؟! ...

۲۵۷۹

كه ليدهر

به رگي هه شته

— تاواني كوشتنه كه بيان خستو ته نه ستوي من! بو ناتهوي تَبگه ي؟

منيان به بكوژ داوه ته قه لَم. له لايه كه وه جووتياره كانيان خنكاندووه و
 له لايه كي تريشه وه دهر پي كه يان داوه به سهه ر يان دا و كر دوويانه ته سهه ر بان

و کردوویانه به قیژه و ههرا، ئه‌ی داد و بێداد گۆلمحه‌مه‌ده‌کان هاتن، تالانیان کرد و سووتانیان و کوشتیان و رویشتن! پاشانیش غاریان داوه بو زالگه‌ی جهنده‌رمه و سکا‌لایان کردوه. سکا‌لایان له دژی من داوه به جهنده‌رمه! ئیسته بۆت روون بوویهوه؟!

که‌لمیشتی هه‌روا به خواری له خه‌وتووی نه‌جه‌ف ئه‌رباب مۆره‌وه ببوو. گۆلمحه‌مه‌د بێده‌نگ بوو. سه‌برخان فنچکه جگه‌ره‌که‌ی لای ده‌ستییه‌وه، له ناو خۆله‌که‌ کوژانده‌وه. پرخه‌ی نه‌جه‌ف ئه‌رباب کزی کرد. بێده‌نگی چرتر بوو. که‌لمیشتی به بی باوه‌رییه‌وه، له به‌ر خۆیه‌وه وتی:
 _ ئاه...!?!

بلقیس هاته ژووره‌وه. پیاله‌یه‌کی مسی گیراوه‌ی شل و چه‌ند پارچه په‌رۆ ناسک به‌ده‌ستییه‌وه، به‌ره‌و سه‌ر جیگه‌ی شووه‌که‌ی رویشت و به کوپه‌که‌ی وت:

_ رابه... رابه و برۆ ده‌ره‌وه، ئه‌مه‌وئ برینه‌که‌ی سه‌یر بکه‌م.

له هه‌لسانی گۆلمحه‌مه‌دا، بلقیس به سه‌برخانیشی وت:

_ تۆش هه‌لسه برۆ بو ره‌شمالی خۆتان. هه‌یفۆ جیگه‌ی بو راخستوویت. رابه تا یاو ت لی نه‌هاتۆته‌وه.

سه‌برخان ئاماده‌ی هه‌لسان بوو. گۆلمحه‌مه‌دیش له چوونه ده‌ره‌وه‌دا، به چه‌توونی و لا‌په‌سه‌نی منالانه‌وه ئاو‌پری دایه‌وه و به دزیکه‌وه سه‌بریکی دایک و باوکی کرد. بلقیس لی‌فه‌که‌ی تا ناوقه‌دی پیاوه‌که‌ی هینایه خواره‌وه و به دم کارکردنه‌وه به سه‌برخانی وت:

_ چۆخه‌که‌ت بده به سه‌رت‌دا ئه‌چیته ده‌ره‌وه، هه‌وا ده!

سه‌برخان و گۆلمحه‌مه‌د چوو بوونه ده‌ره‌وه.

سه‌برخان به‌ره‌و ره‌شمالی خۆی و گۆلمحه‌مه‌د له ده‌ره‌وه، له بن

ئاسمان مایه‌وه.

ئاسمان.

ئاسمانی لی‌ل. ئه‌ستیره‌ی شلوی. نه‌رمه‌ فیزه‌ی با له ناو بنچکی وشکه‌لاتوودا. تارمایی چوارپیکانی ره‌وه‌ند. خه‌و، خه‌وی پیاوانی شه‌که‌ت. ئارختک. مۆته‌که‌ی خه‌ونی ژنانی نیگه‌ران. یافتی رویشتووی دلاوه‌ری

شوان. ناوبه ناو هاتوچۆی تاپوئاسای تفهنگداریک له هاتوچۆی شهوانهدا. ههحهوهی دوور و جارجارهی سهگیك، سهگانیک له بادا. خه و پشوووی ئهسهپهکان. دم لیكدانی قهره. کاویژی بادی، بیدهنگی. بیدهنگی تفهنگ، تفهنگهکان. تیشک، تیشکی بیگیان له درزی جهند رهشمالهوه. شهو، شهوی بی سنوور.

«ناخهوی گولمه مه ده؟!»

دهنگی ئهنديشه. گولمه مه ده به رهو کۆمای خۆله میشه که چوو و لهوی له سه ره ده که دانیشته. ئه و به رده ی پشتر نه جه ف سه نگر دی له سه ری دانیشتبوو. پشته له با دانیشته، تفهنگه که ی نایه سه ره ئهژنۆی، چۆخه که ی دایه وه به شانیدا و چیلکه به کی هه لگرت بو ئه وه ی ناو خۆله که وه و پشکۆکه بورووژینۆ.

— خهوت نییه گولمه مه ده؟!»

دهنگی ئهنديشه. دهنگی ژانهای که لکه له ی غه می پشوو نه دان. بلی کامیان بی؟ زیوه یان مارال؟ ئه بی زیوه ی بی. چونکه مارال خه و شه که تی ئه بی بر دیتیه وه. لی گه ری. ئه و - زیوه - پش خه و ئه بیاته وه! «که لله ی وشک بووه. بیخه وی، هه له ی جه وانی! ئاخه ئارامیک، هه سانه وه یه ک گولمه مه ده؟!»

دهنگی دایک، دهنگی گر و پر گله یی دایک، به ده م باوه. دهنگی دایک، به جه ختیکی گله یی ئامیزه وه، له کاتی به رینه وه ی له ره شمالیکه وه بو ئه وی که. گولمه مه ده خامۆش، سه ری دانه واندوه، شاننه کانی ده ره په ریوه و خپسه ی له ژیه مۆ. پاشان زایه له ی زه مزه مه ی چگور!

ئای... که چ براهیه که ئه م به گمه مه ده! گه راوه ته وه. دلاوه ری له که وشنه و سنووری ره وه نه دوور کردۆته وه و گه راوه ته وه. گه راوه ته وه و سه ره رای شه که تی له ش و شه له ژانی ئهنديشه ی، چگور وه که ی له

دوو ره وه له په نای په سپری ره شماله که دا، خسته تته زه مزه مه. چگور. ٢٥٨١
که لیدەر
 بهرگی هه شته ه
 نه وای جادوو گه ری چگور، به ئه وینی ئارامشی گولمه مه ده. چه زی
 پشوووی براهیه ی، ئه وسا که بو بیستنی دهنگی سازه که له سه ره
 شه وق بوو. به گمه مه ده له بیریدا هه لگرتبوو و ئه وا بو ئه ژه نی.

نارام و نارامبهخش. هاودل و ههماههنگی بار و کاتهکه. نهک بی‌پهروا و مهستانه و، نه بهو راده بهشهو و رق و بههیز که پی به مهبهستی ناوهزنگی له عهرز بیری به نهوینی قریشکهی حیلهی نهسپان. نه بهو رادهیهش شیئانه و دیوانهسه که غاردان و بهردهوامی ناژوتن له دهسته دهستهی سواراندا. نهرم نهی ژهنی. به هیوای خهمرهواندن و ناسوودهیی نهندیشهیهک. شهو و دابهزینی ئوقره، دووری و پهرووشی ژوان، پهنجهی به سهر تهلهکاندا نهخزینی. یادی خورسوف و بیری لهیللی بهک رهنگه.

«تهنهای... براکهه؟»

دهنگی نهندیشه. دهنگی ژانهای نهندیشه، گولمههمهده خاموش بوو و هیچ تامهزرۆی شکاندنی نهو خاموشیه نهبوو. خو ههلدان و بهربوونهوه له قوولایی زهلائی دهروونی، تهنها نهو جارانه نهگونجی که باریکی به وهیشوومه به سهر شانتهوه پرستی لی بریوی. فریدران و پههابوون، نهویش نهگهر له سهر پهپی لهرینهوهی نهرمی چگورهکهی بهگمههمهدهک شهنبا بالئ گرتیتهوه، به چیلکهکهی دهستهوه له قهراخ زیلهموکه.

«تهنهای... براکهه؛ خوشکت له دهورت گهپی، گولمههمهده!»

نهم دهنگه ئیتر له دهنگی نهندیشه نههچوو. نزیک بوو. بهس توژیکی بیگانهسا بوو. دهنگ نزیک بوو. زور نزیک. به رادهیهک که بوونی دهنگ، ههناسهی دهنگ و، ههستی دهنگهکه نهبیسرا و ههست پی نهکرا. دهنگهکه له چهپی شانی گولمههمهدهوه بوو. به ناوردانهوهیهک نهکرا ههموو دووللی ناویته به نهندیشه و دلهراوکه تیک بشکینری. گولمههمهده ناوری دابهوه. شیرۆ له سهر ههردوو چۆکی له لای براکهیهوه دانیشتبوو، خهنجهریک له سهر دهستهکانی. پیشکهشی گولمههمهده:

— گریی کارم بکهروهه، له دهورت گهپی!

سهری شیرۆ به دژواری له سهر ملی راوهستاوو. نهتوت دوا توانا و جهربهزه و بویری خوئی له رستهیهکدا چر کردبوویهوه و، دوا وزهی چۆکهکانی بو نهوه بهکار هینابوو له ههشارگهی تاریکیهوه خوئی بگهیهنیه لای خو لهمیسهکه. ئیستهش نهگهر گولمههمهده،

خوشکهکهی - به پوخساری پر ئهسرین و لهرزینی بی ئوقرهی لیو و گؤنا،
چاوی گرگرتوو و ههژانه نامۆکهیهوه- له ئامیز نهگرتایهت، پروون نهبوو
که شیرۆ دهستی بدایهته چ کاریکی شیتانه و ناچارانه.
دهستی گولمههمهه بهلام به سۆزهوه نیشته سهر شانی شیرۆ.
سهروی سووتاو، سهری دانهواند. لافاوی بنار له گیانی گولمههمهه دا.
سهر له بهر پیی برا، بیباک و بیپهروا. غهم و بوغزی دیرین و گلهیی
ئاویته به شهوقیکی ناباوهر. زیی خرۆشی شیرۆ نهوایهکی تر بوو که
لهگهڵ زایهلهی چگوورهکهی بهگمههمهه تیکهڵ ئهبوو.
بلقیس له دهزانی رهشمالهکه وهستابوو و شانەکانی به گریان
شادمانی ئهلهرزین. گولمههمهه خهنجهری له دهستی خوشک وهرگرت
و خستیه بن قایشی سهر پشتینهکهی، شیرۆی له سهر ئهژنۆی خۆی
ههلساند و وتی:
- ئاگر؛ چالووک بهینه بو ئاگرهکه!

به‌شی بیست و چوارم

۲۵۸۵

که پیدر

به‌رگی هشتده

۲۰۱۶
که نیستد
به کما مشاء

بهندی یه کهم

سپیدپه هئا.

سرووی ساردی بوومه لیّل. بهستیئی سامال و ئارامی ئاسمان. ئارامش. ماوهی ئهستییره کان، تاک و تهرا، تهنها. خالخالۆکهی سههرا قاپیکی بهراوه ژوووی قهیماخ. ناوبه ناو خهریکی خو وه شیران. بانگه وازی رۆژ. خووی ون له خه می پشستی زهوی. نه نیشانه یه که هیشتا له پیشده می خووشی ئه رخه وانی و، نه نیشانیکی هیشتاش له مه لانی به ره به یان. ئامیته یه کی شینباوی ئاسمانی و قورقوشمینی به ره گه ی ئاسۆ. هاوسنووری ره نگه کان. بی تخوویی شه و رۆژ. لیلی و ئه ندیشه. داچوون و راسان. نه شه و په له ی رۆبیشتنیه تی و نه رۆژ له زی دهستیپکردن. وه ستان. پیکه اتنی داچوون و هه لاتن. جیگۆرکییه کی بی ملانی. مالاواییه کی به ئاشتی. شه و ئه روات سه ربینته وه و رۆژ به ریگه وه بو هه له اتن. ئه م ئه روات تا بیته وه و ئه ویان ئه گات تا گه رابیته وه.

کرداری رۆژگار!

بلقیس ئاوی ناو مه ردۆشه که ی هه لدا. با ئاوه که ی برد. سه گه که له بهر کووشی بلقیس دا که وته گۆزان گۆزان. بلقیس سه ری به ره و ژیه له مۆکه سووراند. له وئ هیشتاش گولمه مه دی لیبوو، له سه ر به رده که. ۲۵۸۷
 که لیدر
 بهرگی هه شته ه

خاموش بوو گولمه مه مه د. بلقیس هه نگاوێک بو لای چوو. گولمه مه مه د ئه توت خه و بر دوویه تیه وه. هه نگاوێکی دی. چۆخه به شانوه، تفهنگ له ناو دهستی دا و به بهر تهو ئیه وه، روومه ت ئارام و قژی له بن کلاوه که ی

کهوتبوویه دهرهوه. ئەتوت سەد ساڵ بوو خەوتبوو. بَلْقِيس نەى ئەتوانى
 هېچ بکات، جگە لەوهى رابوو. نە کاتى ئەوهى هەبوو جیگە راخت و
 رۆلەى بخەوین، نە بە باشیشى ئەزانى بە تەوسیک -هەرچەن لە بەر
 خۆیهوه و بەسرتە- بە ژنەکانى گولمەمەد، خەوهکەى بزرىن. بۆیه،
 جگە لە بى ئومىدى لە ئاوارەبى و نەفرین کردنى رۆژگار لە دلەوه و
 پلاریكى لاوهکیش بۆ ژنەکانى گولمەمەد هېچى تری نەبوو بە خۆى بلى.
 کارى دروست ئەوهبوو رابوو و لىگەرپى کورپى، بى شەلەژان و ئاسووده،
 تاویک ئوقره بگرى. هەرچەندە بەم جۆره و وهک غەواره.

«خۆزگە بخەوتایەت، خۆزگە بخەوتایەت شەویک بە دل ئارامى!»
 جییهک بۆ هیوا، جییهک بۆ خەوتنى گولمەمەد هیشتاش لە
 دللى بَلْقِيس دا بوو. هەمووى هەر هەناسەى سارد نەبوو. ئەوهى لە دللى
 بَلْقِيس دا بوو. شوپىنى هیوا، شوپىنیک بۆ ئومىد. هەرچەند دلنگەرانیشتە،
 بەلام:

«بەشم ئەمەیه، ئەمەیه بەشى من. لە ناوچەوانم وا نووسراوه.
 بەشى من ئەمەیه لەم ژيانە بى قەمتەرە، بى هەوسارە. با بۆخۆى بنوى.
 با بەسپتەوه تاویک، هەرچەند وهکوو غەواره. بەشەکم ئەمەیه.
 ئەمەیه بەشى خۆم و بەخت و چارهى کورەکانم!»

ئەویکە، بەگمەمەد ئەبى لە کوئى خەو بردییتیهوه؟

بە دواى خەوتووى کورەکەى دا، بَلْقِيس سەرى کرد بە هەموو پەنا و
 پەسپریک دا. بەگمەمەد لە قەراخ رەشمالەکەى کەلمیشى خەوتبوو
 رەنگە بۆ ئاگابوون لە نەجەف ئەرباب. خۆى دابوو پەنا و لى خەوتبوو،
 پاپۆکە، ئەژنۆى نابوو بە سکیهوه. وهک ئاولەمه. چگورەکەى لای
 دەستیهوه و تەنگەکەى لە بن سەرى، بە بى راختەر و بە بى پىخەف.
 جەوانى!

«تاشتیکتان بۆ ئامادە ئەکەم ئەمڕۆ بەر دلتان بگرى، نازیزەکانم!»
 بَلْقِيس ئیتر نەههستا. لە نیوان چوارپیکانەوه بەرهو بیری ئاوهکە
 هەلکشنا. دلنای ئەوهى کە پیاوهکان تا گەرانهوهى ئەویش لە خەو
 رانابن، ئەم پیاوانه. کە وا بوو، بەر لەوهى چاو بە رۆژدا هەلبهینن

ئەبوابە نان و ئاۋ و بەرچاييان بۆ ئامادە بکات. چونکە تېرکردنى ورگى پۆلئىك پياۋ، كارئىكى سانا نىيە.

— چاۋەكانت لە بېخەۋىدا سۈۈر بوون، ماندوو نەبى!
 كابرئى كئىشك لە ۋەللامى بلقىسدا بەيانى باشى لئىكرد و بەخىرى
 هئنا.

بلقىس پرسى:

— خۆ برسى و تىنوۋ نىت؟

كابرئى كئىشك وتى:

— تا چىشتەنگا خۆم رائەگرم. بەر لە خەۋتن پارۋىيەك ئەخۆم.
 — ئەتەۋى بابۆلەيەكى نان و پۆنت بۆ بەيئەم؟
 — خىر بئتە پئت دايەگيان. قەيناكە، دوئىشەو باشم خواردوۋە. زۆر
 سپاس.

بلقىس لاي دا و بەرەو بىرى ئاۋەكە چوو.

كابرئىيەك و ئەسپئىك.

لە بەرەگەي پۆژھەلەتەۋە و لە نىگاي بلقىسدا، ۋەك بلئى سۋارئىك
 ھەلقولا، بالابەرزئىكى چۈرشانە لە سەر ئەسپئىكى چۈر ھەنگل. خان ئاپۆ.
 ئەسپەكەي خان ئاپۆ بە رەنگى بوومەلئىل، نە بەۋىرغە و نەبەغار، بە
 گورگەلۆفە ئەھات. قىرقاق. ھەر ئەم ئازۋوتنە لۆفەيەش بوو كە سۋار و
 ئەسپەكەي دوو ئەۋەندە زەبەلاختر پىشان ئەدا.

بلقىس لاي بىرەكە ۋەستا و كەۋتە كىردنەۋى گورىسى دوئچەكە.
 چاي بەيانى ئەم پۆلە پياۋە. جەۋەنەيەك و مەردۆشئىك. كەمترىن برى
 پئويست. بەلام كارئىكە بلقىس ئەبوا بىكردايەت ئەۋە بوو كە پەلە
 بکات و پئى ھەلگىرى. چونكە گەيشتنى خان ئاپۆ بۆ ئاۋ رەۋەند، بىگومان
 شىۋازى خەو و ھەستانى تئىك ئەدا.

خان ئاپۆ لە تئىپەرىن بە لاي سەرۋى بىرەكە، لە نىگاي بلقىسدا ۲۵۸۹
 دەستئىكى بە سلأو بۆ ھەلئنا و بەردەوام بوو. كابرئى كئىشك خۆى لادا و
 بەيانى باشى لئىكرد. گۆلە يەكچاۋ ھەللات بە پئىشۋازى خان ئاپۆۋە. كلكى
 لەقاند و قەپۆزى لە ئاۋەزەنگىيەكە، قرووسكايەۋە. خان ئاپۆ گرىى قورسى

لهشی له سهر ئهسپهکه داگرت و خهوالوو چاوی گئیرا. هه یقۆ سهری له دهیزانهوه هینایه دهروهه و به رووی خوۆشهوه بۆ وهگرنتی ههوساری ئهسپهکه بهرهو باوکی چوو. خان ئاپۆ دهسکهوساری دایه دهستی و خوۆ بهرهو مهیدانهکه چوو.

بهگمحهمهه خوۆ ئاشکرا کرد و بۆ روژباش بهرهوپیری ئاپۆی چوو. خان ئاپۆ ههواللی گولمههمهه دی پرسی و به جووته بهرهو خوۆلهمیثسهکه چوون. گولمههمهه به بیستنی دهنگ و گوت و بیژ، هاتهوه به خوۆی دا و چاوی ههلبیری. رووی له خان ئاپۆ و بهگمحهمهه، سهرمای بهرهبهیانی له لهش تهراند و شوپی باویشکی له چاو و رووی سهریهوه.

خان ئاپۆ و بهگمحهمهه له ژیلهمۆی خوۆلهمیثسهکه نزیک بوونهوه. گولمههمهه رابوو و چۆخهکهی توند له خوۆی ئالاند و به خوۆکیشانهوه، شهکهتی و پاشماوهی خهوالووی توور دا و دهستهکانی - به باویشکیکی کشاوه که هاتبوو- خاچ ئاسا به ههردوو لادا کردهوه، وهک بلیی ئهیهوی ئاپۆی له ئامیز بگری.

روژباش و بهیانی باش.

گولمههمهه نیوسووړیکی دا و چۆخهکهی که کاتی خوۆ کیشانهوه له شانی داکهوتیوو، هه لگرتیهوه:

- ئه لئی بیوچان غارت داوه؟

خان ئاپۆ سهری لهقاند و ئاوری له ئهسپهکهی دایهوه. هه یقۆ دهسکهوساری ئهسپهکهی بهستبوو به ئهستوندهکی رهشمالهکهوه و خوۆ خهریکی ئاگر کردنهوه، له لای کوانووهکه دانیشتیوو. خان ئاپۆ وتی:

- ئارههه ی کردبوو ئهسپهکه!

بهگمحهمهه زانی رووی گوتهی لهوه. گه راپهوه و رویشته ئهسپهکهی خان ئاپۆ بگه ریئی. ههروهها پیاوانی خهوتوو هه لسینیته و کیشکهکان بگۆری. به دوورکهوتنهوهی برا، گولمههمهه له مامی ئهروانی تا ههواللی بۆ بگه ریینهوه. هه رچهه گولمههمهه له نهینگی ئهندییشهه دا زیاتر پهروۆشی نهگه یشتنهوهی ستار بوو، تا هاتنهوهی خان ئاپۆ. به لام هاتنهوهی خان ئاپۆ، ئهویش بهو بهیانیه زوو، نهی ئهتوانی

٢٥٩٠
که ئیسدهر
بهزگی هه شتهه

گرنگی خوئی نهبی. بویه بو ئهوهی شهقلی بیدهنگیه ترس هینهکهی
خان ئاپۆ بشکینی، بهرهو کوانووی ئاگرهکه کهوته ری و شان به شانی
خان ئاپۆ، به دهم ریوه جاریکی تر پرسی:

– چیه؟! بو قوروقه پت کردوه؟!

لهبری وهلام، خان ئاپۆ دهستی کرد به گیرفانی بهخه لدا و
چهپکهیهک پارهی هینایه دهرهوه و گرتی به بهرچاوی گولمه مه دهوه.
گولمه مه مد به سه رسوورمانه وه وهستا و نیگای له سهر پاره که وه
گواسته وه بو چاوه کانی خان ئاپۆ و به هه مان ناباوه رییه وه پرسی:

– ئه م پاره یه ئیتر چیه؟

خان ئاپۆ به پیکه نینیکی وشک و قه به که گنجه کانی ماندووی
روخساری بو ساتیک ئه شکاند، به رهو ئاگره که چوو و وتی:

– سهرت نرخ ی چوو ته سه ره وه!

– مه به ستت چیه؟!

– ئه وهی که گویت لی بوو! ئه م بیست هه زار تمه نه، یه ک له سیی
نرخ ی سه ری پروای تویه! دوو له سیکه ی تریشی پاشان وه رئه گرم! ... بو
قسه ناکه ی؟! باوه ر ناکه ی!

لای کوانوو به رده که، که هه یقو کترییه که ی نابوو یه سه ر، هه ر
دوو پیاو فنچکانیان کرد. خان ئاپۆ قولیک کاویری خسته ناو ئاگره که و به
هه یقوشی وت بچی به دوا ی کاره کانی تری دا. هه یقو که خو ی جیی بو
چو ل کردبوون، ئاخیزی کرد و به رهو ره شماله که کشابه وه.

بیدهنگی و دوو که لی کوانوو و له رینه وه ی بلیسه ی ئاگر به
دهوری کترییه رهش. له ئاستیک دا که با نه توانی ئاگره که بگریته وه،
گولمه مه مد و خان ئاپۆ له مبه ر و ئه وه بری کوانوو ه که وه دانیشتبوون.
گولمه مه مد سه ری داخستبوو، زوور ببوو یه وه له ئاگره که و خاموش بوو.

خان ئاپۆ چاوی له گولمه مه مد بوو و وا دیار بوو سات به سات کاردانه وه ی
پیاوه که له داره ته کانی روخسار و نیگای دا هه لئه سه نگی نی، هه رچه ند
گولمه مه مد له وه بپرینگی ته وه که که مترین نیشانه ی ئه و ملاملانییه ی
دهروونی ئه هه ژاند، ئاشکرا بکات:

– باوهړې ناکهم!

له و بڼه ننگیږه دا که له په سا قورستر و هه ناسه برتر نه بوو،
گولمحه مه د وای و پاشان له نیگای شوخی خان ناپو که بزیه کی
ماندووی تهرینی به دواوه بوو، روانی و پرسى:

– پاره که کی پپی دای؟!

– باوهړې ناکه ی نه گهر بلیم... فهر به خش!

– فهر به خش؟ پاره ی میری؟

– من له و پروایه دا نیم میری له و خوشخه رجیانه بکات!

– نه ی کی؟! تو پیت وایه کی خه لاتی بو سهری من داناوه؟

– پاره که یان له ناسایش دا به من. فهر به خش بوو، غه زنه و
یه کی تر که به رگی سهر بازی له بهر نه بوو. به لام پروام وانیه که
نه وه پاره ی میری بی. هر به و جوړه ش که پروا ناکهم نه پیلانه، پیلانی
فهر به خش بی. سهری نه کاره به لایه کی تره وه بنده. سهر بزوی نی نه م
کاره، فهر به خش نییه!

– له کوپیه سهری نه کاره و کین سهر بزوی نانی؟

– ده ورو بهری خوت سهریر بکه، بزانه له کاری کی نه چی؟ کی و له

کوی؟

– به درکه له گه لم نه دوپی، خان ناپو! بی په رده بو می بللی!

– تو نه وه نده کهم هو ش نیت، گولمحه مه د! به لام نازانم بوچی
نه ترسی وه لامه که له می شک و زمانی خوت وهریگری!... شک بکه!
شک بکه له وه ی که شک لپی نییه!

گولمحه مه د دهستی هی نا به هه نیه ی دا و به بی نه وه ی قه لس بوون

و درخی خوی بشار تته وه، وتی:

– ئیتر نه بی شک له هه موان بکه م... هر هه موو!

خان ناپو وتی:

– له مکاره دا، من دهستی فهر به خش نابینم. هر چه ند دهستی
فهر به خش نه م چه که نه سکه ناسه ی دا به دهستی منه وه، به لام
دهستی نه و له کاردا نابینم. من نه و ده ستانه له مکاره دا نه بینم که

۲۵۹۲
که نیسده ر
به رگی هه شته م

پاريزهري پاشهكه وهتەكانى ئيمەن. ئەو دەستانەى دار و نەدارى ئيمەيان پى
سپىردراوه. ئەوانەى كه ئيمە لە نزيكهوه ئەمانناسن و لە خوو و خەدى
ئيمە ئاگدارن.

– ئەكرى روونى بكهيتەوه خان ئاپۆ؟

– لەمه روونتر؟!

گولمحمەد جاريكى تر روانيه خان ئاپۆ و وتى:

– مەبهستت بوندار و ئالاجاقيه، مەگەر وانبيه؟

– بە ئى وايه!

– مەبهستت ئەوان خەلاتيان بۆ سەرى من داناوه؟ ئەوان مايهيان

داناوه؟! ئەوئيش لەو پارە و داراييهى خۆم خستوو مەتە بەر دەستيان؟! لە

پارەى خۆم؟!

خان ئاپۆ بە خۆشزمانيهكى تەوساوييهوه وتى:

– قومارە ئيترا! بەو پارەيه كايە ئەكەن كه بر دوويانەتەوه. خۆ لە

گيرفانى خويان كەم ناييتەوه!

گولمحمەد بى پروا و بە تەشەرەوه، بزەيهكى هاتى و وتى:

– نان و نمەك! پازدارى كار و ژيانم!... هاوئەك! همم...

پفف... بەلام بۆ تويان بۆ ئەم كارە ديارى كردوو؟!

خان ئاپۆ وتى:

– ئەگەر جگە لە منيان راسپاردايەت، ئەوسا دەرنەئەكەت كه

بوندار و ئالاجاقى دەستيان لە كارەكەدايه. بۆيه ئەئيم ئەمكارە، كارى

بيگانه نييه. كارى ئاشنايه، كارى خوييه. ئەوهى ئەو بيرەى كردۆتەوه،

ئيمەى ناسيوه، منى ناسيوه. بۆ كاريكى وەها كى لە من باشتر؟ كى

لە من بە برازاكەم، بە هاوسەنگەرەكەم نزيكتره؟! ... لەملاشەوه،

كى لە من خۆش ئيشتياتر؟! ئەوان باشيان زانيوه ئەبى دونگ لە بەر

دەمى پشيلەدا رابگرن! ئاگايان لەوه هەبووه من مگيرانى بە پارەوه ٢٥٩٣

ئەكەم، بەلام نەيانزانيوه پارەم بۆچى ئەوى. بە پەنجا شەست هەزار

كە ئيدەر بەرگى هەشتەه

تەمەن، ئەوئيش كاتيكة پسسولەى بوورين لە پرکتدا بى، لەم بيبابانە چى

ناكردى؟! لانى كەمەكەى بەو پارەيه ئەتوانى گونديك بكري. گونديكى

پي ناکردري؟

— با... بۆچي نا. جا ئەتەوئ گوند بکري؟!

خان ئاپۆ دای له قاقای پیکه نین و وتی:

— بهم جۆره ئەتەوئ له من بپرسی بۆچی خەلاتی سەری تۆم

وهرگرتوو، ئەری؟

— نا... نا! ئەزانم بۆچی لیت وهرگرتوون، ئەزانم!

خان ئاپۆ وتی:

— ئەوان خۆ ئیتر نایانەوئ نییه پارەکە ی خۆمانمان پي بدەنەوه.

وام به ژیرانه زانی هەر نهبي بیست هەزار تمەنیان لیوهر بگرمهوه. هەر

نهبي، موویهک له بهراز خۆی دەسکەوتە. جگه له وهش سەرپرەقی کردن

شیتیتی بوو. ئەگەر سەرکیشیم بکردایهت، کي ئەلئ هەر لهوئ سەریان

نه ئەکردم به بن گۆمدا! له بهردهستیاندا بووم، ئاخرا! هەر لهوئ کۆلە ی

منیان ئەکوتا. خانمحه مەدیان له مەشھەد کەول ئەکرد و... پاشانیش

کارەکیان زۆر سەخت نهبوو! به خۆمم وت قەچیچکە با دلایان گەرم بي،

وا بزانیان توانیویانە من بکرن! به تۆش وا باشتر نییه؟

به بي گوتە، گۆلمحه مەد سەری داخست و پیکه نی. پیکه نینکی

سارد و کورت. نهک له وهی رووی دابوو، بگره ئەتوت به کاری جیهان پي

ئەکەنی. خان ئاپۆ داری برد بوو بو بن دسکی کتريیهکە و بو ئەوهی ئاوی

کولتوو هەلنەچی به سەر ئاگرهکەدا، له سەر ئاگرهکە لایبرد و بانگی

کرد:

— وەرە کچم، چاکه دەم که.

هەبشۆ به کیسه ی چای وشکەوه هات. خان ئاپۆ بیدەنگ بوو تا

کچهکە ی بگات، چا بکاته کتريیهکە و بروات. ئەوسا وتی:

— رویشتم بو مائی ئالاجاقی، به لām وتیان له مال نییه. زانیم خۆ

دەرناخات. نه مامهوه. سەری ئەسپهکەم وهرگيړا و هاتمهوه.

گۆلمحه مەد سەری هەلینا و پرسى:

— چیت دەس کهوت لهو خۆ شارندنه وهیه؟

خان ئاپۆ وتی:

٢٥٩٤
که نیسەر
بەرگی هەشتە

– ئهوهى كه بۆم وتى. ئىگهيشتم خۆى پلانى كارهكهى داناهه.
 – بۆچى؟ ئالاجاقى خۆ وتبووى پاره دابىن بكهن بۆ ئهوهى بوورينمان
 بۆ وهبرگرى!

– ئهوه ئهگه راستى بگردايهت، به برىكى ئهوه پارهيهى له لاي
 دامانناوه كارهكهى جىبهجى ئهكرد. كه وا بوو بزانه ويستويهتى
 ديسانوهه بهماندوشى!

گولمهحمهد، زياتر لهوهى رووى گوتهى لهگهه خان ئاپۆ بى، به خۆى
 وت:

– ئهمانه چهن جوړ قسه ئهكهن؟ ئهمانه چهن جوړ ئادهميزادن؟
 ئهمانه چ جوړه ئادهميزادىكن؟!... له لايهكهوه ئهيانهوى بوورينم بۆ
 وهبرگرن و له لايهكهى ترهوه بۆ سهرم، بۆ سهرى برپاوم نرخ ديارى ئهكهن!
 له لايهكهوه تفهنگ و فيشهكم پى ئهفرۆشن، له لايهكهوه ئهيانهوى
 مامم بگرن بۆ ئهوهى سهرى برازاكهى ببات بۆيان!... به چى باوهر بكهم
 لهم دنيايهدا، خان ئاپۆ گيان؟
 خان ئاپۆ وتى:

– رهنگه له بهر ئهوهى كه من ئه شتانهم له تو زياتر بينويه، ههر
 له سههرهتاوه شك ئهكهم!... گومان!
 – شك... شك!

– من يهك شتم زانيوه. ئهويش ئهوهى كه ئادهميزاد ملكهچى
 نيازهكانى خويهتى. ههر كارىكيش كه ئهيكه بۆ ئهويه وهلامى ئهوه نيازانه
 بداتهوه. نه ميبينويه، يانيش زۆر كهمم ديوه كهسانىك كه وا نهبن.
 لانيكهم ئهوه كهسانهى كه خهنىمى ئيمهن بهو جوړهن!

گولمهحمهد سهبرى خان ئاپۆى كرد و وتى:

– كه وا بوو ئهتوانى جگه لهوهش بى؟

– ئهتوانى. بهلام... وتوو يانه مهيموون و بهچكهكهيان خسته سهر ۲۵۹۵

كه پيدەر
 بهرگى هه شته

تهختى گهرماو. گهرماوهكهيان گهرم كرد و داخ كرد. ئهوهنده داخ كه
 مهيموون و بهچكهكهى نهيان ئهتوانى بهرى پپيان له سهر بهردهكانى
 تهختى گهرماوهكه دابنن. پپت وايه چى رووى دا؟! مهيموون منالهكهى

گرت، گرمۆلهی کرد و خوئی چووہ سہر پشنتی منالہکھی بۆ ئوہوی قاچی
بلۆق نہکا!

گوئلمحہمہد پرسى:

– ئیمہ مہیموونین؟!

خان ئاپۆ وتى:

– ئیمہ بہچکھی مہیموونہکھین! ئہوانہی کہ خہریکن ئیمہ
گرمۆلہ ئہکھن لہ بن پپی خوئیاندا، ئہوانہ مہیموونن! تہختی گہرمايان
بۆ داخ کردوون و، ئہوان ئہیانہوئی خوئیان بہ ساخی بۆی دہربچن. کہ وا
بوو ئہبى ئیمہ بکھن بہ قوربانى!

کى تہختی گہرماي بۆ داخ کردوون؟

– حکوومہت! دلنیام کہ حکوومہت. شا خہریکہ دائمہزرى و
ئہزموون وەرئہگرى. تاو ناھینى کەس لىی یاخی بىی. ئہیہوئی ولآت بختہ
بن دەسہلآتى خوئیہوہ!

– کہ وا بوو شا بووہ بہ خہنیمی ئیمہ؟!... ئہگہر وایہ بۆچی یارى
مشک و پشیلہمان لہگہل ئہکھن؟ بۆ لہ پرووبہ پرووہوہ بۆمان نایہن؟
بۆچی دووروو و دوورہنگ خوئیان دہرئہخہن؟!

– من و تویش ئہگہر لہبرى ئہوان بوایہتین، پیمان ناخوش نہبوو
دوژمنہکانمان گىژ و سہرلئیشیواو بکھین. حەزمان نہئہکرد؟!

– گىژ... گىژ... گىژ و سہرئاسى!

بلىقیس ہاتبووہوہ و لہ نزیک کوانوہوہکە، مہردۆشى لہ سہر
سہرى داگرت. گوئلمحہمہد چاوی لہ ئاگرہکە بوو و ئہگہر ہہستیشى
بہ ہاتنى دایکی کردبوو، ئہوہندہ لہ ناو خویدا بوو کہ نہى ئہتوانى
ئاوڤ بداتہوہ. بلىقیس مہردۆشہکھی لہ سہر بہردى کوانوہوہکە دانا و
گوئلمحہمہد لہ بہر خوئیہوہ وتى:

– ئہیانہوئی... بوورینم بۆ وەرہیگرن!... ئہى ژن حیزانہ! ئہى ژن

حیزانہ!

لہ گوتنہکھی گوئلمحہمہددا، بلىقیس بہ نہرمى ہہناسہ،
دامرکایہوہ. چاویکی لہ گوئلمحہمہد و یہکی لہ خان ئاپۆ. دایک ئہگہر نہ

۲۵۹۶
کە ئیسدەر
بەرگە ھەشتە

به زمان به لّام به نيگای ترس و كه سه ره وه نه پيرسى:

– «باسى چى نه كه نئوه؟!»

گوئمه مه د سه پيركى داىكى كرد و به خان ناپوى وت:

– بوى بگيره وه!

خان ناپوى نه وهى رووى دابوو، له سه ره تاوه تا كو تاى بو بلفيس

گيره ايه وه.

بلفيس به بيستنى هه رسته يه ك – تو بلى خوار د نه وهى هه ر

وشه يه ك – پشتى نه چه مائه وه و نه چه مائه وه. تا راده يه ك كه چه ناگه ي

ره فه نى نيسته سه ر كه شكه ي نه ژنوى و چاوى له كو پره بلفيسه كانى

ئاگره كه زوور بوويه وه. بيده نكيه كى قورس و دژوار. هه لئىكى به ئاسته م

له سه ر ئاوى مه ر دو شه كه به رز بوويه وه و تيكه ل به سروه ي با بوو.

بلفيس نه له گه ل نه وه گوئمه مه ده ي له قه راخ ئاگره كه هه لئرووشكا بوو،

به لكوو له گه ل نه وه گوئمه مه ده ي له دلئى دا بوو، وتى:

– خانه كان... ئاغه كان! سه د جار وتم پلاو مه خو له گه لئيان

دايكه كه م! سه د جار پيم وتى!

گوئمه مه د هه لئسا و وتى:

– له هيج كوئى باسى مه كه ن! براكانم نه گه ر بييسن ئاگر نه گرن.

ناشتى پياوه كان سازكه، دابه!

بلفيس كارى خوئى نه زانى. هه لئسا و چوو بو ئاماده كردنى سفره.

– گوئمه مه د كه سه يرى روپيشتنه كه ي داىكى نه كرد، بينى

هه نگاوه كانى بلفيس به ئاشكرا شكاون و نه وه به ژنه راسته ي توژى

چه ماوه ته وه. خوئى پى رانه گيرا. كه وته رى به لكوو به كارى راگه پشتن به

بادى و تيمارى قه ره تاويك دلئى خهريك بكات. نه وه نه بوو چوار پيكان بو

خواردنى به يانى جارس بيوون!

– جوئى نه سه په كان بده ن!... نواله ي لوكه كه ش خوئت بيخه به ۲۵۹۷

كه ليدر

به رگى هه شته م

گه رووى دا، به گمه مه د!

تفه نگداره كان رانه بوون و به باويشكى فريژ و قورس له شى

كو تراويان به خواروخيچى نه كيشتا يه وه و بلاو نه بوونه وه به ناو بنچكه

گهون و درکدا و، پاشان له بهر باکهدا ئهکشتان بهرهو بیری ئاوهکه تا دهست و چاویک بشوون و جاریکی دی بو ژیانی روژانه ناماده ببنهوه. ئهوهش بهیانی روون، بهرهگهی ئاسوی ئهرخهوانی روژههلات، جاجمیکی خووش نهخشی پاخراو له بهر پیی خوڤدا که تاویکیتر خووی دهرئهخست و به گولخهندیکی روشنهوه خووی به سهر خاکدا ئهپژاند. خوڤر، جاریکیتر رپیواریک بوو له بهستی نی ئهمروڤدا و جاریکیتر زهوی رپیازیکی مل بهکوین له بهردهمی ههتاودا. جاریکی دی دیسانهوه ئاسمان به چاوی ئاوالهوه ئهپروانیه ناوچهوانی ههرچی ههبوو و نهبوو. جاریکیتر میوانی دهشت. چهپکه تیریژ و ئاوی زیڤین له بواری روژدا. کرداری روژگار.

«ئهی ئهمانه بو نههاتنهوه؟!... چیاان به سهر هات؟!»

گولمحه مهده شهوی به خه و بیڤاری کم وهیشوو مه، ههرچه نه زور ئارام، تیپه پاندیوو. بهلام بهوهی خان ئاپو لهگهلا خووی هیئابوو، ئهوه بهکه مجار بوو که گولمحه مهده ههستی ئهکرد له دلوه نیگه رانی ستاره و دلی لایهتی و بوون و نهبوونی ئه و له لای گرینگه. ههرچی چوون بی ئهگه ر نه خودی گولمحه مهده، بهلام ئهوانیتر ئهیا توانی بیین که گولمحه مهده به شپهزیی به دهوری بادی دا ئهگه ری و به وه رهزییه وه ههول ئه دا درک و په یکو لی له شی وشتره که به نینوک لی بکاته وه. چنگی ئه کرد به کاکو لی بادی دا، بهلام نه به شه وقه وه، به لکو و به نیگه رانیه کی ئاویته ی تووره ییه کی نهینی. هه ر به و تووره ییه ش بوو که نواله هه ویره کانی له برا که ی وه رگرت و وتی:

— زوو، زوو! بللی با هه ر که سه و پاروو یه ک بخوا. ئه سپه کان جو یان خو ارد ئه روین به ره و دوورو نه ئه گه ر ستار دهر نه که وت. بللی پاژنه ی کلا شه کانیان هه لکی شتن و پشتینه کانیان بجه رپین. ئه مرو کارمان زوره!

به گمحه مهده به دوا ی فره مانه که دا به خیریای سوورا و گولمحه مهده

وتی:

— بللی چه که کانی ش خاوین بکه نه وه. رهنگه جهنگمان له بهر بی

ئهمرو.

٢٥٩٨
که ئیسده ر
به رگی هه شته م

مارال خۆی بۆ جوډانی قهره هاتبوووه دهرهوه و له کانی راگه‌یشتن به ئه‌سپه‌که، له گولمحه‌مه‌دی ئه‌روانی. نیکه‌رانی ئه‌وه‌ی که پیاوه‌که‌ی شه‌وی چۆن تپه‌پاندوووه. شه‌و، مارال له‌گه‌ل زیوه‌ر و ژنه‌کانیتر -مه‌گه‌ر هه‌یفۆ- له کونیک پیکه‌وه ببوون. بۆیه ئه‌وه‌ی مارالی دل له به‌ر کردبوو زیوه‌ر نه‌بوو. به‌لکوو دۆخی په‌ریشانی گولمحه‌مه‌د بوو که خامۆش و بی‌گوته، هه‌زار زمانی په‌شیۆ له کرداری‌دا بوو. کێ له ژن وردتر، پیاوه‌که‌ی خۆی ئه‌ناسی؟

مارال به‌ خۆپسک، به‌ هه‌لچوون و داچوونی سوز و تاسه‌ی گولمحه‌مه‌د، له سه‌رئاسی بوونی ناخی شووه‌که‌ی تی ئه‌گه‌یشت. ئه‌مه‌ش نه‌ له ده‌رکه‌وته‌کانی تایبه‌ت به‌ ئه‌مپۆی گولمحه‌مه‌د بوو. کار به‌لام به‌س ئه‌مه‌ نه‌بوو. مارال به‌ ئه‌رکی خۆی ئه‌زانی توژیک له‌م شه‌له‌زان و په‌ریشانیه‌ی پیاوه‌که‌ی که‌م بکاته‌وه. بۆ ئه‌مکاره‌ش ئاماده‌ بوو چی له‌ ده‌ست دی بیکا، چ جابه‌گیان و جه‌سته‌شی تیاچی.

به‌ره‌و گولمحه‌مه‌د پویشت. هه‌نگاوه‌کانی لیپراوانه‌ و پڕوا به‌خۆ بوون. ئه‌گه‌ر پاراپیه‌کی تیا به‌دی ئه‌کرا، کاردانه‌وه‌ی گه‌رژ و مۆنی پیاوه‌که‌ی بوو که‌ شوینی له‌ سه‌ر سیله‌ی چاوی مارال دانا‌بوو. ئاماژه‌ی ئه‌مانه‌ش له‌ هه‌تاوی به‌ره‌به‌یان‌دا بیللیله‌ی چاوه‌کانی گه‌شانه‌وه‌یه‌کی زیندوو و دلگه‌ری هه‌بوو کاتیکه‌ له‌ نزیك گولمحه‌مه‌ده‌وه‌ سوکنایی ئه‌هات.

گولمحه‌مه‌د له‌ بن شانی بادی‌دا خۆی خه‌ریک کردبوو که‌ مارال به‌یانی باشی لی‌کرد. له‌ وه‌لامی ژنه‌دا، ده‌نگی گولمحه‌مه‌د گه‌ر و ماندوو بوو و پیاویستی به‌ په‌رسیار نه‌ئه‌کرد بۆ ئه‌وه‌ی بزانی شه‌وی دویشنه‌و خه‌وتوو و بیدار پوژی کردۆته‌وه. به‌لام دلی مارال به‌ بیده‌نگی سوکنایی نه‌ئه‌هات. چونکه‌ ته‌نها زانیی باری ده‌روونی پیاوه‌که‌ی، ده‌ردیکی له‌ دلی هه‌له‌ئه‌گه‌رت. بۆیه‌ به‌ دل‌سوژییه‌وه‌ به‌ مایه‌یه‌ک له‌ گله‌بیه‌وه‌ وتی:

— بۆ ئه‌وه‌نده‌ خۆت ئازار ئه‌ده‌ی؟! چی پووی داوه‌ که‌ ئیمه‌ نابێ ٢٥٩٩
که‌ پیدەر
 به‌رگی هه‌شته‌هه‌
 بزانیین؟ ئاخ‌ر شتی‌ک بلێ! مروف به‌و جو‌ره‌ تیا ئه‌چی. خۆت بره‌به‌ن له‌ ژیان
 و ته‌مه‌نی خۆت ئه‌ده‌ی؟ ئه‌وه‌تا ته‌واو گو‌پراوی! دل‌ت له‌ سه‌ر بانی من
 فریوه‌ ئیتر!

مارالّ باش ئهيزانى ئه و قسه و بۆچوونه هيچ راست نيهه. به لّام به حهز و بى حهز و -زياتر له به هوى دلگيري و بۆ كردنه وهى زمانى شووه كهى- نه شته رى خسته سهر دلى گولمحه مه د. زوريش خراپى بۆ نه چوو بوو. چونكه گولمحه مه د ده ستى له شانى وشتره كه هه لگرت و به ئارامى روانيه چاوه كانى مارالّ و به دژوارى وتى:

– ئه گهر له داوه كهى توّ خوشترم ده سكه وتايه ت، رهنگه بفرپايه تم! به لّام...

مارالّ دهره تى نه داى و وتى:

– نامه وى بلّى، ئه زانم!... به لّام ئهى دلّت به چيه وه خهريكه؟ دم هه لپره، شتيك بلّ!

گولمحه مه د ئانيشكى نا به شانى باديه وه، نيگاي له چاوانى مارالّ ته راند و وتى:

– رۆژگارى من... ئه گهر گه يشتيبته ئاخو و ئوخرى... توّ چى ئه كهى؟

مارالّ به چاويكى دگه ره وه، چوو به رته وه و پرسى:

– باسى چى ئه كهى گولمحه مه د؟! گولمحه مه د سهرى هه لينا وتى:

– باسى زيان ئه كه م! باسى رۆژگارى ئاده ميزاد، رۆژگارى خوم!

– باشه چى پرووى داوه، ئاخو؟ به منى بلّ!

جاريكى تر گولمحه مه د نيگاي له روخسارى دايساوى مارالّ وه رگيپرا و وتى:

– خه ريكن ته نگم پى هه لئه چين. هه ستم پيم ئه لى خه ريكن ته نگم ئه جه رين. ئه يانه وى له سهر رپى خويان لام بدن. خو غه مى ئه وه شم نيهه. غه مى توّمه. غه مى ئيوه مه!

– له كوئوه و چونه كه به و جوّره لىت مسوگهر بووه؟! – بون ئه كه م. بون ئه بيسم. من خو و خدهى ئه سپم هه يه، ئاخو! حه نهك له گوتهى دا، گولمحه مه د روانيه قه ره و پاشان پرووى كرده مارالّ و وتى:

— ئەمپرۆ... من قەرە ئەبەم!

— مەبەستت... بى من؟

— نە بە بى تۆ! تۆ لە چاۋ و دىلمای، بۆ ھەر كوۋى بچم!

گولمحمەد، كە لە چاۋەكانى ژنەكەى ورد بوۋىپ، ھەلۋەستەيەكى
كرد و وتى:

— نامەوئى نازارىكت پى بگا، تۆنگە بلوورەكەم. قوبانى ئەو چاۋانەت!

— چىتان بە دەستەۋەيە ئەمپرۆ، گولمحمەد؟!

— جارى نازانم، مارال!

مەيدانى بەردەمى رەشمالەكان ھاتوچۆى لى نەمابوو. ژنەكانىش
كەمتر لە دەرەۋە ديار بوون، مەگەر زيۋەر. زيۋەر كورپەكەى مارالى كردبوۋە
قەلاندۆشكان و بەرەۋ بىرەكەى ئەبرد بۆ دەموچاۋ شتن. بە دواى زيۋەرەۋە،
تەموور بوو بە سەگەكەيەۋە، ئەۋىش بە ھەمان مەبەست.

بىر و منال و زردايك!

بەدگومانى و ترس بۆ سانىك بوو بە تەز و بە گىانى مارالدا گەپرا.
گىانى دايكىتى مارالى خستە سەر ئاگر. بى ئوقرە لە گولمحمەد پرا
و بەرەۋ زيۋەر كىشا. ئەۋەندە توند و خىرا ۋەك بلىي گولمحمەد بۆ
تاۋىك بە تەۋاۋى لە دەرۋونى مارال سىراپەۋە. ھەر بەۋ پەلە و لەزە خۆى
گەيانەدە زيۋەر و باۋەشى بۆ ۋەرگرتنى منالەكە كىردەۋە. زيۋەر بەلام زۆر
ھىۋر و لە سەرەخۆ، بە بى ھىچ ھەستىك لە سەرکۆنە كردن لە نىگا
و گوتەدا، وتى:

— بەرچايى تۆ و گولمحمەدم ئامادە كردوۋە. كورپەكەشم ئەبەم

دەست و بىقىلى خاۋىن بىكەمەۋە و جوانى بىكەم.

دواى ئەۋەش، لە بەر چاۋى داچەقاۋى مارالدا كە گالتە ناتەۋاۋەكەى بە

ترسىكى نەھنىيەۋە لە خۆىدا ئەنۋاندەۋە و بە بى سەرنجدانە دەستەكانى

كە بە تاسەۋە بۆ گرتنى منالەكە درىژ ببوو، زيۋەر جارىكى تىرىش وتى:

— لەمپرۆ بەۋ لاۋەش ئىتر كۆرپەى خۆم نادەم بە ئىۋە بىبەن!

بەرخەكەم بە سەر پىشتى ئەسپەۋە رىخۆلەى ئەپچىرئ! كى گوتوۋىتەى

گولمحمەى من بىبابانە و بىبابان بگەرپنن و ھىلاكى بىكەن!

زیوهر ئیتر رانهوهستا بۆ ئهوهی کارتیکردنی گوتهی خوئی له سیمای ماراڵدا ببینی و بزانی کاردانهوهی ماراڵ چی ئهبی. کهوتهوه ری، له کاتیکا به تهمووری ئهوت:

– پی هه لگره تۆش شوانه گچکه!

پیکه نینی شهوق و نیگای رهزامهندی گولمه مه د، مناله که ی به شانی زیوهر وه - که خویشی وه ک منالیکی ساده و ساکار خوئی ئه کرد- به ری کرد. له م ناوه دا ماراڵ که به ره و میرده که ی وه رگه پابوو و بۆ شوپنه واری کردار و گوتهی زیوهر له سه ر روخساری ئه گه را، زیاتر دامابوو. چونکه له هه ست و داره تی روخساری گولمه مه ددا هیچ نیشانه یه کی به دگومانی به دی نه ئه کرا. گولمه مه د چاو و نیگایه کی پر له باوه ر و ئه رخایه نی هه بوو و وا ده ر ئه که وت ئه وه ی ببوو به مایه ی شک و گومانی ماراڵ، خالی مرز و دنیایی گولمه مه د بوو له په یوه ندی نیوان خوئی و ژنه کانی دا. ئه وه ی ئه و ئه یبینی نیشانه ی گه شی ئاره زوه نه یینه کانی خوئی و پروا کردن به وه بوو که هه موو کینه و بوغز و دلێشان به جارێک له سینه ی زیوهر پاک بۆته وه. په یوه ند. بروای په یوه ند. ساته کانی پشکووتنی چه ز و شهوق. ساتی بلوورینی سوژی مروقیی. هانده ری چه زی ژیان. ئه نگیزه یه کی پاک له ئاره زوی ژین دا:

– «ئهم ناجوامیرانه ئه گه ر به یلن!»

– بردی ده ست و چاوی بشتوا؟

هیڵ له سه ر هیلی نیگای شووه که ی، ماراڵ وای پیوت. گولمه مه د هیشتاش چاو له دووی ژن و منالی بوو و وا دیار بوو یه که مجاره جوانترین له نه جه ی زیوهر سه یر ئه کات. به ده نگی ماراڵ هاته وه به خوئی و وتی:

– بردی بیشتوا، ئه ری!

به ر له وه ی که ماراڵ بتوانی به وشه یه کی تر زمان هه لبری،

گولمه مه د به ره و کۆنه که که وته ری و وتی:

– برۆین بۆ تاشت. وتی سفره ی بۆ رازاندووینه ته وه، برۆین!

ماراڵ به زمان پسک و به دل شه له ژاو به دوای پیاوه که ی دا رویشنت. به لām له پشنت سه ره یشتی خافل نه بوو، ناخۆ زیوهر گه یشتۆته سه ر

٢٦٠٢
که ئیسده ر
به رگی هه شته

بیره که یان نه گه یشتووه. ههنگاوی بو پيشتهوه و چاوی له پشنتهوه. چاوی له ئالیهک و ههنگاوی به ئافارێکدا. ههنگاوی له گه ل شووه که ی چاوی له گه ل ههنگاوی زیوه و له م گێژی و کاسیه دا رهتی برد و هه له نگووت و جارێکیش به سه رهوه رۆی.

– سهیری کوئ ئه که ی، کچی؟! –

له بهر ده ریزانی ره شماله که، ئه و ره شماله ی بلقیس و سه مه ن و شیرو له ده ور سفره که دانیشتبوون، مارال توانی بکشیتته وه و راهه ستی. گو له مه مه د چوه ژوره وه و مارال کلای گرت و بیره که و زیوه و مناله که ی خسته بن چاودیری. به دلێکه وه که ئه توت دهنگی کپی ده و ئێکی لیوه دی.

– ئه ی مارال بو نه هات؟! –

له وه لامی دایکی دا، گو له مه مه د وتی:

– لی ره بوو، له گه ل من هات!

مارال ئیتر هیچی نه بیست. نه دلی بیستنی هه بوو و نه توانای وه ستان. دیوانه سه ر دایه غار به ره و بیره که، به بی گویدانه ئه وه ی که ئه وه له اتنه په ری شانه ی ئه وه هه موو په وه ند بشه له ژینی. چاوی له هه تاوی تۆزای به ره به یان که دیمه نی لای بیره که ی شلوی ئه کرد، هه له هات. شی تانه و به تو، به ده روونی هه لچوو و تۆقا وه وه، رای ئه کرد به لکوو بتوانی مناله که ی له ئه ندیشه ی گرگرتوو یه وه به ده ستی دل نیایی، وه برگیرته وه. له گیر و گازی ئه م ئامانجه دا، هیچ ئامانجی کی نه بوو و له هیچیش نه ئه ترسا. نه ته نانه ت هه ل و ده رفه تی ئه وه شی نه بوو بو ئه وه ی ساتی کی خیرا بیر بکاته وه له وه ی که ئه وانیت ره نگه بی ری لی بکه نه وه. نه ده رفه تی بی رکردنه وه ی له پیشینه ی ئه وه به دگومانی هه ریسوایه ی خو ی. کو رپه ی خو ی ئه ویست له ئامیزی ئه رخایه نی دا. ئیتر

هیچ و ئیتر هیچ. ته نانه ت زه مینی ژیری و ئاسمانی بان سه ر و ئه وه هه تا وه ش که له به ستینی سهروه دا په ها ببوو، وه کوو شتی بو ئه وه بوون که مارال بتوانی به ئه ندامی سووکه له و چالاکه وه، به له زتر فرکه بکات.

– «سهیر نییه. بو من سهیر نییه. نه. هیچ سهیر و سه مه ره نییه

له لای من ئەمکارە!»

له گههڵ خۆی ئەدوا بڵقیس. له گههڵ خۆی بوو، نهك ته نانهت له بهر خۆیهوه، له دلی خۆیدا. لهو كاتهدا كه له دهريزانی كۆنهكه، دهستی به ئەستوندهكه كهوه گرتبوو و چاوی له پاكردنی ماراڵ و شهپهیی داوینی كراسهكهی بوو كه ئەتوت خاکی بیابان ئەورووژینی. له گههڵ خۆی ئەدوا، بڵقیس:

«نه! هیچ له لام سهیر و سهمهره نییه ئەمکاره. ئەزانم! ههموو دایكێك ئەتوانی ئەوه بزانی!»

به بزهیهکی ئامیته به ئارهزوو و شهوق - بزهیهکی رهنجاو و تامهزرۆ - و به نیگایهك كه ئەتوت له دلی ئاگر بهرز ئەبیتهوه، بڵقیس سهیری پێگه و بیرهكهی ئەكرد. بهداخهوه به لام چاوی سالاخی نهیان ئەتوانی ئەوهی له سهیر بیرهكه له نیوان دوو ژنهكهدا پائهبرد، یان ئەیویست رابوری، به پروونی بیینی. خراپتریش ئەوهی كه ههتاوی به تهپ و تۆز، به رهگهیی روانینی لیتر ئەكرد.

– بۆ لیته وهستاوی بڵقیس؟ سهیری كوێ ئەكهی؟!

خان ئاپۆ به باویشكێکی به كەش و فش، دهست و دهمی كردبوویهوه، چاوهكانی توند قووچاندبوو و پێچ و خولی به له شه بههیز و به پرشتهكهی ئەدا و له هه مان كاتدا دهنگی وهكوو نهعهته له گهروویهوه ئەهاته دهرهوه و ئەهاته پینشهوه. نزیک دهريزانی ئەسمه پێچهكه، له خۆكیشانهوه و خۆبادانی باویشك و ماندویتی دا، سه ره زلهكهی له گێژهوه هات و بهرچاوی لیڵ بوو. ئاو به چاوهكانيا هاته خوارهوه و وای لیهات بۆ تاویکی كورت هه نیهیی نایه سهیر پینتی دهستی تا هاتهوه سهرخۆ.

بڵقیس كه ئاوری له خان ئاپۆ دابوویهوه، پێی وت:

– وهمزانی خهوتبووی لای كوانووهكه!

– خهوتبووم. خهو، خۆی بردمیهوه! تهح كه خهوم دێ!

– بخهوتایهتی بۆ خۆت. كارت چی بوو كه ههلسای؟!

خان ئاپۆ تهوێلی له سهیر دهستی هه لگرت، سهیری راست كردهوه و دیرهكهكهی بهردا و پێی نایه ناو كۆنهكهوه. به گالته بانگی بڵقیسی

٢٦٠٤
كه ئیسدهر
بهزگی هه شنه

کرد و وتی:

— وهره بزائِم ئاخِرهكهی چیت به سهر ئهم پیره برای من هیناوه؟
ببژه بزائِم وات برپوه بدووریتهوه، یان مامه بۆلهبۆلت به تهواوی قهملچ
کردووه؟ ئهوه نییه له سهرهتاشهوه زۆر روو خۆش بوو!

له پشنت شانه پانهکانی خاننایپۆوه، بلقیس پپی نایه ژوورهوه و
ههرچهند سهرودهماخی گالته و شوخی کردنی نهبوو، بهلام به ناچار،
هاوسهنگی پرسیارهکه وهلامی دایهوه:

— وادیاره دلنیگهرانی سهرهنجامی کاری خۆتی؟!

قاقای خاننایپۆ، مهستی خۆشزمانیهكهی بلقیس له بن رهشمالهكهدا
دهنگی دایهوه و به دهم دانیشتنهوه وتی:

— رهنگیشه! کی چووزانی؟! کامه ئادهمیزاد توانیوتی ههمبانهی له
دهس ئهم دنیایه دربار بکات، که من یهکیان بم؟! وانیه؟

چاوه پر له پیکه نینهکانی خاننایپۆ له تاریک و روونی ناو رهشمالهكهدا
له سهر پوخساری شیرۆ گرسایهوه و دهنگی کپ بوو. بیدهنگیهکی در
ئهو ناوهی داگرت و دهست و دهمی ژنهکان له کار کهوت. نیگای خاننایپۆ
دهوری دایهوه و له سهر کاکيله رهقهکانی گولمههمه که خهریک بوو
پاروویهکی نیوهکارهی ئههاری، راوهستا. بلقیس بۆ شکاندنی ئهو جهوه
قورسهی لهپرزال ببوو، پیالهکهی پر کرد له چا و خستیه بهردهم خاننایپۆ.
خاموشی بهلام دریزهی کیشا. بلقیس، له بنهوه سهیری گولمههمه دی
ئهکرد. چونکه بهس ئهو ئهیتوانی وهلامی بیدهنگیه نامۆکهی خاننایپۆ و
پرسیاره بی زمانهکهی بداتهوه. گولمههمه خۆبیشی باری ئهم گرفتهی
به سهر شانیهوه ههست پی ئهکرد. لهم رووهوه پیاله بهتالهکهی خۆی
نایه بهردهستی دایکی، سهری ههئینا و نیگای له نیگای نایپۆی دا وتی:
— شیرۆ داوا له خاننایپۆی ئهکات ریگهی بدات له رهوهند بهمینتهوه.

من بهئینم پیداهه که روو له تۆ بهخهه و دهرفتهی بۆ وهبرگرم. لیتان
که لیدهر
بهرگی ههشتهه

شیرۆ خۆی له بهر چاوی خاننایپۆ کشاندهوه، چووه بهر سیبهرهکه
و ئهوانیتر دهستیان کرد به نان و چا خواردن. گولمههمه نیگای له

نیگای سمینەر و نیگهرانی دایکی وهرگرت و به خان ناپۆی وت که سه‌ری داخستبوو:

– هه‌روه‌ها منیش داواکارییه‌کم له تۆ هه‌یه، خان ناپۆ!

خان ناپۆ سه‌یری گۆلمحه‌مه‌دی کرد و گۆلمحه‌مه‌د درێژه‌ی دا:

– ئه‌ویش ئه‌وه‌یه که له‌گه‌ڵ پیره‌مه‌ی‌رد و براکانیش قسه‌ بکه‌ی. ئه‌مه‌وێ خاویان بکه‌یته‌وه. خۆت. به‌گمحه‌مه‌د هه‌شتاش دلی به‌و کاره‌ رازی نییه. خانمه‌مه‌دیش هه‌روه‌ها. هه‌ر کامیان به‌ جوړیک! به‌لام... ئه‌وه سه‌رفرازی نییه بۆ ئیمه که ئافره‌تیک له‌ که‌لمه‌شیه‌کان عه‌وداڵ و سه‌رگه‌ردانی ئهم ده‌رگا و ئه‌و ده‌رگا بێ. ئهم گرێبه‌ به‌س به‌ ده‌ستی تۆ ئه‌کرێته‌وه خان ناپۆ. به‌س به‌ ده‌ستی تۆ!

شیرۆ، به‌ر له‌وه‌ی مامی دهم بکاته‌وه، له‌ سیبهری لا قه‌راخی کۆنه‌که خزا بۆ ئه‌وه‌ی خۆی له‌ ده‌ریزانه‌که نزیك بکاته‌وه. بزانی نه‌زانی شیرۆ ئه‌ترسا. نه‌ک له‌ کاردانه‌وه‌ی خان ناپۆ بترسی، به‌لکوو له‌ تاودانه‌وه‌ی داواکارییه‌که‌ی گۆلمحه‌مه‌د له‌ سه‌ر خان ناپۆ و شیوه‌ی وه‌لامدانه‌وه‌ی ئه‌و ئه‌ترسا. چونکه هه‌ستی ئه‌کرد توانای راوه‌ستان و بیستنی قسه‌ی ده‌رباره‌ی خۆی – به‌هه‌ر شیوه‌یه‌ک بێ– نییه. راسته‌که‌ی هه‌ستی ئه‌کرد له‌وه زیاتر تاوی هارپین و پێشیلکران و وردبوونی له‌ ناو خۆیدا نییه. شاره‌زای ئه‌وه‌ی که ئه‌گه‌ر رازیش بیوونایه‌ت، به‌ بێ باری سووکابه‌تی له‌ سه‌ر گیانی نه‌بوو. هه‌ستی تووشبوون له‌ سووچیکدا که هه‌ناسه‌ی هه‌ر ده‌میک و بزووتنی هه‌ر له‌شیک – چ به‌ باش و چ به‌ خراپ– باریکه‌تری ئه‌خسته سه‌ر گیانی، ئه‌ی په‌ماند. بۆیه چاره‌ی له‌ نه‌بوون و نه‌بینین و ده‌رمانی له‌ نه‌بیستن دا بوو:

«ده‌با نه‌بم لانیکه‌م!»

شیرۆ له‌ ده‌ریزانه‌که خزابه‌ ده‌روه‌ه و له‌ به‌ر تاوه‌که وه‌ستا.

تفه‌نگداره‌کان به‌رچاییان خواردبوو و گورجوگۆڵ، به‌ره‌و ئه‌سپه‌کانیان ئه‌رویشتن. زین و به‌رگیان بکه‌ن و ته‌نگه‌ و به‌رته‌نگه‌یان بکێشن و گوێزایه‌لی فه‌رمان بن تا گۆلمحه‌مه‌د به‌ره‌و کام لا باژووی. شیرۆ، له‌ ترسی به‌گمحه‌مه‌د و نه‌کا چاوی له‌ چاوی باری بگریێ به‌و به‌یانیه‌ زووه،

٢٦٠٦
که‌ ئه‌سه‌در
به‌رگه‌ شه‌ته

خۆی دایه په‌نای ره‌شمال‌ه‌که و له‌به‌ری رۆژه‌لانی ره‌شمال‌ه‌که، خۆی کړ کرد. به‌لام خو حه‌شاردان چاره‌ی نه‌و ترس و له‌رزه نه‌بوو که دلی دانه‌خورپاند. ترس و خوځی نه‌و چاوانه‌ی به خواری تی‌ی نه‌پوانن و نه‌و نیگایانه‌ی به به‌دگومانیه‌وه سه‌یری نه‌که‌ن، وای لی نه‌کرد چاره‌یه‌ک بدوژیته‌وه، ده‌روویه‌ک بو ده‌ریاز بوون.

زیوه‌ر هات. بی نه‌فان و، شیرو به پیشوازی زیوه‌ره‌وه چوو و بو وه‌رگرتنی کوره‌که‌ی گولمه‌مه‌د که هه‌روا به قه‌لاندو‌شکانی زیوه‌ره‌وه بوو و ده‌سته بچوو‌که‌کانی گرتبوو به هه‌نیه‌ی زردیا‌که‌وه، باوه‌شی کرده‌وه. نه‌مه نه‌یتوانی بیانووی په‌یوه‌ندگرتن بی بو شیرو. به‌لام مناله‌که له نیازی پووری تی نه‌ه‌گه‌یشت. رووی له شیرو وه‌رگیرا و بوغزی کرد. به‌لام زیوه‌ر مناله‌که‌ی راوه‌شاند و زمانی گرت و له هه‌مان کاتدا به نه‌ماژه مارالی پیشانی شیرو دا که سه‌ری نابوو به شانی شه‌ودیزه‌وه.

«چه‌ند غه‌واره!»

زیوه‌ر وتی:

— داویه له‌سه‌ری!

زیوه‌ر تی‌په‌ریبوو و شیرو به‌جی هیشتبوو. به‌لام هه‌ر نه‌وه‌نده که مارالی پیشان دابوو، خۆی نه‌یتوانی بیانوویه‌ک بی بو خو خافلاندن. شیرو نه‌یتوانی بچی له مارال پیرسی و چوو.

به ده‌نگی پی شیرو، مارال ته‌ویلی له په‌نا یالی نه‌سه‌په‌که هه‌لینا و لی‌ی روانی. دیار بوو گریاوه. برژانگه ره‌شه‌کانی، بلیند بوو و به‌ره‌و سه‌ره‌وه قه‌فی خواردبوو. چاوه‌کانی هیشتاش ته‌ر بوو و ره‌گیژه که‌وه‌که‌کانی به فرمی‌سک شو‌رابوون و نارام و زه‌لال نه‌چوونه‌وه؛ به‌و راده‌یه‌ی که ئاسمان و هه‌تاوت تیا نه‌دوژیه‌وه.

شیرو به بی ده‌ربرینی سه‌رسوو‌رمان له دو‌خی ژنه، لی‌ی چوو

پینشه‌وه و له‌مه‌به‌ری یالی قه‌ره، رووبه‌رووی مارال وه‌ستا. به پیکه‌نینکی ۲۶۰۷
 که‌لیدەر به‌رگی‌هه‌شته‌ه
 نه‌رم که پی‌ی وابوو کاریگه‌ر نه‌بی، به دل‌سو‌زییه‌وه چاوی تی‌پری. به‌لام
 پئویستی به هه‌ول‌دانیکی زور نه‌بوو که دلی پری مارال قولپ ببیته‌وه و
 بکه‌ویته دوو. خودنازار و بی په‌روا، خه‌می نه‌وه‌ی نه‌بوو شیرو به‌دل گووی

لئى ئەگرى يان نا. زمانى پەخنى بىزەھى دژى خۆى كردهه و وتى:
 – شىتەم من شىرۆ! شىت! ئىستە بە چ روويهكهوه سهيرى بكم؟
 بە چ روويهكهوه؟! ئەو زانېبووى بە چ مەبەست و چ ئەندىشەيك
 بەرەرووى تاوم دايى؟ زانېبووى؟! ئەرى؟... بۆ ئەم قىژاند، قىژاندن بۆ؟
 چىم لئى بە سەر هاتووه ئاخىر؟ ئەم قىژاند و هەلئەهاتم بەرەو بېرەكه!
 ئىستە ئەزانم قىژاندوومە و بەرەو بېرەكه هەللاووم! يەك بە خۆم
 هاوارم ئەكرد «مەكه! مەكه! كورەكەم مەخەرە ناو بېرەكه! وامەكه
 زيوەر. دەستەكانت ماچ ئەكەم، پىت ماچ ئەكەم! زيوەر، زيوەر گيان!
 گيانى ئەو كەسەى خۆشت ئەوئ، ئەو كارە مەكه!...» چاوهكانم
 هېچكوئىيان ئەئەبىنى. گوئكانم هېچيان ئەئەبىست. كوئېر و كەر بووم.
 بەلام ئەووم ئەبىنى. ئەتوت لە بەر چاومدا بوو و ئەمبىنى و دئىيا بووم
 ساتىكى دى كورەكەم لە ناو ئاو و لىتەى بن بېرەكهدا پەلەقازئ ئەكا.
 چاو و دەمى، دەستەكانى، هەنسك دانەكەشىم ئەبىنى. كوئېر بم خوايە
 بۆ خاترى زەينەب! بەلام... بەلام پاشان كە گەيشتمە سەر بېرەكه
 بىنىم كە دەست و چاوى كورەكەمى شۆردووه و بە بالئى چارۆكەكەى
 وشكى كردۆتەوه، ژىرى كردۆتەوه و ئەوا خەرىكە گالتەى لەگەل ئەكا بۆ
 ئەوهى بىخاتە پىكەنىن. خوايە گيان!... مردم و زىندوو بوومەوه، شىرۆ!
 ئىتر نەمتوانى سهيرى بكم. نەشم توانى لەوئى راوەستم. دەستەكانم
 بۆ گرتنى منالەكه نەكرانەوه. ئەتوت هەر منالئى منىش نىيە! دار لە
 ئەنۆم دراوو و ئەتوت... بەس... بەس توانىم بگەرپمەوه... سهيرى
 ئەسپەكەم بكم!... قەرە، شەودىز!

جارىكىتر قولپى گريان، شانەكانى مارالئى لەرزاند و رووى لە ناو
 يالئى ئەسپەكهدا شاردهوه. شىرۆ ناچار بوو لە بن مى ئەسپەكهوه
 بچىتە ئەو دىو و بن بالئى مارال بگرئ و بەرەو بىرى ئاوهكه بىيات:

– جارى با برۆين سەرچاوت بشۆرە. كەممان شىت نىن!؟

دۆلچەى ئاوهكەى زيوەر هەلئىكئىشابوو، هئىشتاش بە ئەندازەى
 دەموچاوشۆردنى مارال ئاوى تىابوو. شىرۆ برازنى وەكوو منالئىك لای
 دۆلچەى ئاوهكە دانا و كەوتە شوشتنى دەموچاوى. پاشان هەلىساند

۲۶۰۸
 كە ئىسداو
 بەرگە هەشتەم

و بهرەو رەشمالەکان خستیە ری و خۆی خامۆش بوو بۆ ئەوەی ماراڵ بینی بێتەوه بەر. ماراڵ هەرچەند ژێوانی ساویلکەیی و دلپێسی خۆی هێشتاش نەیتوانیبوو لە دل رادا، بەلام هەستی ئەکرد سووک بووه. گریانی بەکات ئارامی کردبوو و ئەمە ئەیتوانی هەستیکی رەزامەندانەیی پێ ببەخشی.

لە تێپەرین بە لای پیاوان و ئەسپاندا، شیرۆ بینی کە براکانی و خانناپۆ لە رەشمالەکەیی باوکی هاتوونەتە دەری. نەجەف ئەربابیش لە بەر رەشمالەکە پەیدای بوو. سەبرخانیش بە دوایدا لە دەریزانەکە هاتە دەروە، بەرەکی لە خۆی ئالاند و لە بەر خۆرەکە وەستا. سەبرخان رووی نا بە رووی خۆرەکەوه و بە حەزمە پیلووی لێک نا، وەک بلێی بۆ قەرەبووکردنەوهی سەرماي نەخۆشیهکە، گەرماي پێویست لە خۆرەکە وەرگری.

ماراڵ هەروا نیگای لە خاکە سەمکوتکراوهکەیی بەرپێی بوو و نە کەسی ئەبینی و نە ئەیتوانی لەوه تیبگات کە شیرۆ -بە دوور لە نیگای بەگمەمه- بەرەو رەشمالەکەیی سەمەنی ئەبات. لە بەر دەریزانی کۆنەکە، بلقیس لە بەرامبەری دا راوهستا و بە بێ قسە، دەستە زبیر و گەورەکەیی خۆی نا بە سینەیی ماراڵەوه، تاویک لێی روانی و لێی گەرا خۆی بگەیهنیتە گۆلمحەمەد. گۆلمحەمەد لەگەڵ مامی و براکەیی گەیشتبوونە نزیک سفرەیی و شترەکە. بەگمەمه دەستە بۆ هەلدانەوهی قەراخەکانی سفرەیی و شترەکە، چۆکی دادا و خانناپۆ نیوسووڕ بە دەور سفرەکەدا سوورا و پالی دا بە پێستی و شترەکەوه. گۆلمحەمەد شانی لە بن چۆخەکەیی دا جوولاند و قامکە گەورەیی لە گۆلی کەمەرەبەندەکەیی گیراند و بە نەوازش پەنجەیی لە کاکۆلی و شترەکە روکرد. باس، هێشتاش باسی نەگەرمانەوهی ستار بوو. بەگمەمه دەستایەوه. کا و قۆزاخەیی لە دەستەکانی تەکاند و وتی:

– ئەگەر پیت باش بێ پینج کەس ئەبەم و ئەچم بە دواياندا!

گۆلمحەمەد هێشتاش رینگەیهکە نەدیبوو و وەلامیکە روونی بۆ براکەیی نەبوو. سەرەرای ئەمەش گەیشتنی بلقیس رێشتەیی قسەکەیی

برى. چونكه بلقيس سه بارهت به گرفته كهى نه جهف ئه رباب هاتبوو و ئه يويست تيان بگهينه ئى راگرتنى ئه ربابى سه نگرد له ناو ره وهند، ئه ويش بهو ريسوايه كارىكى نه پاريزانه و ناژيرانهيه:

— هه واله كهى تا ئيسته له شار و مهلبه نديش تپه رپوه. ئه گهر هيرش بهين بو ئيره، بهردىكىستان دهست ناكهوى خوتان بدنه پالى. ناگرتان له لاي لوكه راگرتووه كه چى بى؟! ئه تانهوى ناگر بگه نه وه؟! گولمحه مهدهمخه ندىكى دوستانه ي كرد و وتى:

— ناگر هه لكراره، جا بلقيسه كهى تاكوئى دائه گرى، ئه وه يان نازانم! بلقيس، له سه يركردنى خان ئاپو و كوره كانى دا، پرسى: — ئيسته ئه تانهوى چى بگهن؟ ئه تانهوى هه ر ليره به بالبه سراوى

راى بگرن؟

— نا! ليره ئه يبهين. چاوه رپى ستارين. وا نه بوايه به يانى زوو ئيره مان چو ل كردبوو!

دايكى، به هه مان گرژى رووى له گولمحه مهده پرسى: — ئه گهر هات و ستار نه هاته وه؟! گولمحه مهده وتى:

— ئه يخه ينه رپى، راى ناگرين! كارىك، خزمه تىك ئه گهر هه يه بوئ بگه.

خان ئاپو پشتى له پشتى وشتره كه كرده وه و پرسى:

— ئه يخه ينه رپى؟ واته ئه تهوى به ره للاى بگه ي؟! گولمحه مهده به دايكى وت كه بو دريژه ي وتوويزه كه راوه ستابوو:

— تو برو به دواى كارى خوت دا، دايه گيان. تو برو! بلقيس به ره وه نه جهف ئه رباب چوو كه له قه راخ ره شماله كهى كه لميشى راوه ستابوو. گولمحه مهده ئه وسا له وه لامى خان ئاپو دا وتى: — بو كوئى به ره للاى بگه م؟ نه خير... زور به رنامه م بوئ هه يه! ئه مهوى ببه م بو زه ماوه نى كورپى بوندار!

— زه ماوه ن؟! ... پيم وابوو بو ئه وه زه ماوه نه ناچين!

گولمحه مهده ناگاي بىر و بوچوونى خان ئاپوئى، له م تان و پويه ي له

دهستيان ئالابوو له لايمن خه لکيکي پيوارهوه، ئارام و بى هه لچوون وتى:
 – روپشتن و نه روپشتنمان بو ئهم زهماوهنه خان ناپو، ههنگاو يک هه
 ريگه به يانيمان ديارى ئەکات. روپشتنمان به جوړيک و نه روپشتنمان به
 جوړيک. به لام به بوچوونى من ئيمه بو زهماوهنى کوږى بوندار... ئەچين!
 – ئەچين؟! ئەچين بوئاو دوژمنه کانمان؟!!

– ئەچين بوئاو دلى دوژمنه کانمان!

– له وى گه ماروومان ئەدهن ئەوان!

گولمحه مه د وتى:

– ئەروين كه ئيمه گه مارويان بدهين!... ئيمه ئەروين!

به کلاو ږاوه شاندى و بانگکردنى کيشکيک که له سهر بهرزايى
 بهرى ږوزه لات وهستاوو، به گمحه مه د قوت بوويه وه و له وه لامدا
 هه راي ليکرد و کلاوه کهى بو ږاوه شاندى. پاشان چاوى پر سيبه رى بږيه
 براکەى و وتى:

– هاتنه وه... و ايزانم هاتنه وه! ئەچم به پيريانه وه!

به گمحه مه د تاوى دايه به رهو ئەسپه کهى و خان ناپو هاوارى کرد:

– به تنها نا!... هاوړى له گه ل خوت به ره!

دهنگه که، ئارامى ره وهند و پياوه کانى شه ئەژاند.

به گمحه مه د تيژ و چالاک خووى هه لدايه سهر ئەسپه که و له گه ل
 پينج سوار به رهو ئاسوى ږوزه لات نازووت. خان ناپو هاته ناو پياوه کان
 و پيى وتن بين به چوار دهسته وه و له چوار لاره خويان حه شار بدن.
 پياوه کان به يه کدا هاتن و هاتوچو له پر، خاکه کهى وروژاند. ژنه کان
 له بهر ره شماله کان ده رکه وتن و خان ناپو گه رايه وه بو لاي گولمحه مه د
 تا ئەوانيش بچنه په ناي ره شماله کان. مهيدانگه ريه وهند له پر چول
 بوو. بهس تهپ و توژى خاک و خول بوو له سهر و شانى خان ناپو و

گولمحه مه د ئەنيشت، که پيکه وه پريان ئەکرد. له ناو مهيدان و له
 قهراخه وه، نه جهف ئەرباب ئەبينرا و سه برخانى شوان و ته موور. جگه
 له وانيش مينه گى ره وهند و گولله يه کچاو.

بلقيس له دهريزاني کونه که هاته دهروه و به رهو سه برخان چوو و

چاوی بریبه ئه و پښه یه به گمحه مه د له وپوه غاری دابوو. له چاوه کانی بلقیس دا، بیابان سهرانسهر به تال ببوو. وا دیار بوو به گمحه مه د و سواره کانی له په نای زوورانی بهری روژه لاتی دا ون ببوون. گولمحه مه د و خان ناپو لاریان کرده وه و هاتنه پښه وه و لای بلقیس و سه برخان وه ستان. گولمحه مه د سهیری دهوروبهری کرد و له گه ل سه برخان که و ته گالته کردن:

— هیشتاش نیکه رانی رانه که تی، سه برخان؟! —

سه برخان له سه رخو ناورپی له گولمحه مه د دایه وه و وتی:

— هه لبت له لایه خالو عه بدو سه وه دلنیام، به لام... ئه و کورپی

بوندار جیگی متمانہ نیه!

گولمحه مه د وتی:

— شهیدا؟! —

خان ناپو ملی کیشا و وتی:

— هاتن! —

له سهر یالی روژه لاتی په وند له سینهی هه تا وه وه، سواره کان خویا بوون. ستار و به گمحه مه د له پښه وه و ئه وانیتر به دوايان دا. گولمحه مه د و خان ناپو که و تنه ری، به پښوازی هاتوانه وه که به لوقه ئه هاتن. خان ناپو و گولمحه مه د لای قهره وه ستان و چاویان له پښه که بوو. به گمحه مه د و ستار به بهر بیره که دا تیپه رین. گولمحه مه د نالقه ی چاوه کانی هیناپه وه به ک و نیگای خولیا ی بریبه ستار که وا پی ئه چوو غه واره کی له ته رکی ئه سپه که ی سوار کردوه. تو بلی کی بی؟ دزه یان چه رچی؟ ته ته ره یان هه یته به له به رگی تر دا؟

«کی بی ئه م بیگانه به؟!»

له بهر پی گولمحه مه د و خان ناپو، ستار و به ک له غاویان کیشا به وه و به دوايان دا دهسته ش وه ستا. ستار گولمحه ندیک به ده میه وه بوو. چاوه کان و روخساری روشتن بوو و هیچ نیشانه به کی دژواری پښه ی پوه دیار نه بوو. هاته پښه وه و روژباشی کرد. ته و قه ی له گه ل گولمحه مه د کرد و پاشان دهسته گه وره که ی خان ناپو گوشی و ئه مازه به شه لته ی

۲۶۱۲
که نیسده ر
به رگی هه شته

تەرکی ئەسپەكە وتی:

– هینام!

– مەترسیتان نەهاتە پڕی؟

بزهی روونی ستار، وهلامی سهرکهوتوانهی کارهکه بوو. خان ناپۆ بهرهو ئەسپهکه چوو، دهستی کرد به گیرفانی شه‌لته‌که‌دا و مشتیک فیشه‌کی ده‌هینا. له بهر چاوی گولمه‌مه‌د راپگرت و خهنده به ددانیه‌وه وتی:

– زپیره، سه‌یریکه!

گولمه‌مه‌د فیشه‌که‌کانی تاقیکرده‌وه. فیشه‌کی‌کی له ناو ده‌ستی‌دا هیشته‌وه، کهوته یاریکردن پیی و به دایکی وت:

– به‌رچاییان بۆ ئاماده بکه!

بلقیس که له سه‌برخان جیا ببوو‌یه‌وه و هاتبوو‌یه به‌ره‌وه، بۆ ئاماده‌کردنی تاشتی سواره‌کان کهوته پڕی. به‌گمه‌مه‌دیش به سواره‌کانی وت پشوو بدن. تفه‌نگداره‌کان ئەسپه‌کانیان به‌جی هیشته و به دای بلقیس‌دا، له‌گه‌ل به‌گمه‌مه‌د کهوتنه پڕی. کابرای غه‌واره هه‌روا له شوپینی خۆی وه‌ستابوو و نیگای ترساوی له ستار بوو. گولمه‌مه‌د ئەماژهی به خان ناپۆ وتی فیشه‌که‌کان وه‌رگری و به دای به‌گمه‌مه‌دیش‌دا هاواری کرد:

– تاشتی ستار بکه به بابۆله و بیهینه بۆ ئیره!

خان ناپۆ هه‌وساری ئەسپه‌که‌ی گرت و به‌ره‌و بیره‌که رۆپشت. گولمه‌مه‌د جارێکی‌تر کابرای غه‌واره‌ی هه‌لسه‌نگاند. ئیسته کاتی ئەوه بوو بو‌ی روون ببیته‌وه کابرایه‌کی ئاوا کزۆله، به‌و کلاوه چلکن و سه‌روچاوه ماندوو و مۆنه، نیگای ون و هه‌راسانی له ناو ده‌سیر له‌شی له‌پ‌دا، کپیه و بۆ چ کارێک هاتوو به‌ بۆ ئیره؟

ستار وتی:

– هی گونده‌کانی باکووره. وابزانم دزمین. کۆپه‌ویان کردوه. نانیا
له ئیمه داوا کرد. به باشم زانی یه‌کیان له‌گه‌ل خۆم به‌ینم پاروو ه‌نانیک
ببات بۆ ئەوانیتر.

بزه به کی وشیارانه له قوولایی چاوه کانی گولمحه مه ددا، سه بری ستاری کرد و پرسى:

– بهس نان؟!

ستار وریای تیگه یشتنی گولمحه مه د له کرداری خوئی، به پیگه نینیکی منالانه وه سه بری داخست و وتی:

– خوت باشتر نه زانی!

گولمحه مه د به منجه منجه وه وتی:

– نه وه نییه سه ریئشه مان که مه، تویش کار نه دهی به دهستانه وه!

چاوه پئی وه لامی له لایهن ستاره وه نه کرد و روو له کابرا وتی:

– بو خه ریکن رهو نه کهن، کاکى برا؟

– دیمه سووتاو، سه ردار! زستانمان له به ره. نه بی چاره یه ک

بدو زینه وه.

– هر نه مه؟! ... بهس نه مه؟

کابرا وه لامی نه دایه وه و سه بری داخست. گولمحه مه د وتی:

– وه ره به ره وه بازانم!

کابرا، یه ک دوو ههنگاو به دوو دلپه وه هاته پی شه وه و وه ستا.

دهسته کانی هیشتا له ژیر ورگی لیك هه لپیکابوو، سه بری بو خواره وه

و بی ئوقره بوو و به رده وام چاوی نه ترووکاند. وا دیار بوو له ته نووری

ژیان دا بووه به که لۆز و له ته نگزه ی پیری پیشکات دا په له قازه ی بوو.

مله کورته که ی بردبوویه ناو شان هکانی و هر ساته ی گولمحه مه د نه ی

نه دواند، وا پی نه چوو کابرا هه ناسه شنی لیپه نایه ت. گولمحه مه د سه بری

ستاری کرد و پاشان له کابرای پرسى:

– ئاغه تان کییه؟

– کابرا به بی نه وه ی سه بری به رز بکاته وه وتی:

– میرخان، سه ردار!

– دهی... ئیترا!

کابرا وتی:

– نه و ئیمه ی ترساند، سه ردار. هه مان شه و که که هیشته وه ناو

گوند، له هېسره که ی دابه زى، ده مې لیکړده وه و که وته جنیودان. یه که م که س سهری له مال دهره ینا من بووم. میرخانیش یه ک و دووی لی نه کرد و تپی سره واند. سهره تا وامن زانی چووه و جهنده رمه ی بانگ کردووه و پشنتی به هه یته ی حکوومه ت گهرمه که به و جوړه هاتوهووت نه کات. به لام پاشان که تهوس و ته شه ره کانی خه لکی له مالان هینا یه دهره وه، له هه موانی تیگه یاند پشنتی به گولمه مه د خانی سهردار گهرمه. مه لی سکا لای نی مې له لای خانی سهردار کردووه و گولمه مه د خانیش به یینی پیداوه بی بو دزمین و هه موومان شه ق و شر بکات.

گولمه مه د بی نه وه ی گرزی ناوچه وانی بره وپته وه، پرسى:

— نه یناسى؟ تو گولمه مه د نه ناسى؟

کابرای غه واره که زمانى پزابوو و ورده ورده خه ریک بوو چاوى تا بن چاوى گولمه مه د هه لنه هینا، وتى:

— نی مې ناوبانگمان بیستووه، به لام تا نیسته گوزه رى نه که وتوت ه لای نی مې.

— چیت دهر باره ی بیستووه؟

— نهو شتانه ی نی مې بیستبوومان له گه ل نه وه ی میرخان نه یوت، زور جیاواز بوون. کورې ناغه نه میر وای له نی مې گه یاند که گولمه مه د پشنتی وانی نه وه و ناده میزاد وه کوو جووجه له نه کوژی. نهو وای له خه لکه که نه گه یاند که گولمه مه د تیخی ده ستی خه لکانی وه کوو نه وه. نیتر نه وه بوو که — راسته که ی له ترسی گیانمان — ده مه و به یان بارمان کرد و که وتینه ری:

ستار په نگه چاوه ری نه وه بوو له کابرا پرسى که هی وه کوو نهو چون له مه ر گولمه مه د بیر نه که نه وه، به لام گولمه مه د که به خاموشى که وتبووه پیاسه کردن، جاز و تووره نه راندی:

— نیوه نیتر چ جوړه ده عبا یه کن؟ کاریک نه کهن مروف قیزتان لی ۲۶۱۵

که لیدر

په رگى هه شته

بکاته وه. له ناو و له سیبه رى پیاویک که نه دیوتانه و نه ناسیوتانه، رهو نه کهن! به چوار راست و درو که دوژمنه کانتان بوتان نه لین، کولتان نه دن به کول دا و مال و زیانتان به جی نه هیلن و کوچ نه کهن! نیوه نیتر

چ جوړه دعبايه کن که نه و نه ترسنوځک و بپوره ن؟ من نه گهر له بری
حکوومهت بوايه تم خولی فيرکاری جهنگيم بو ترسنوځی وهکوو نيوه
نه کردهوه... چه قه لانه!

له پر گولمحه مه د له بهرامبر کابرا د هستا و به رق و تووره ييه وه
نه راندی:

— گريمان گولمحه مه د نه و مرو فمش بي که ميرخان بوی باس
کردوون. گريمان گولمحه مه د دهسته نده خوړی ناغاکان بو و نه هات که
نيوه تمی بکات. گريمان له و گیره و کيشنه يه دا يه کيکی وهکوو توش
بکوژر يهت. دهی... نه وسا چی نه بوو؟! ناسمان نه هاته خواره وه يان دنيا
سه روبن نه بوو؟! چی نه بوو، ها؟ چی نه بوو؟

گولمحه مه د جاریکی تر رووی له کابرا وه رگيږا و که و ته وه پياسه.
کابرا به ناشکرا ترسابوو و به داماوييه وه سه يری ستاری نه کرد. ستار
به دنگی پپی محه مه د پره زای گولخانم که به رچایی بو هي نابوو، رووی
وه رگيږا و بابوله ی نان و پونه که ی ليوه رگرت. گولمحه مه د له گه رانه وه ی
خوی دا، به محه مه د پره زای گولخانمی وت:

— بللی بوخچه يه ک نانی بو بيچنه وه و بيخه نه ری با پروات. بو
نه وه ی سکيان تیر بکن تا پييان نه گه ين!

محه مه د پره زای گولخانم کابرای له گه ل خوی برد و ستار
بابوله که ی به ئيشتيا برد بو ده می. گازی يه که می جوو و قووتی دا و
پاشان به گولمحه مه د که نه توت به بی مه به ست ديټ و نه چيټ، به
نارامی وتی:

— راسته که ی... نه يوږرا هه موو راستيه که ت بو باس بکات. ميرخان
هر به و شه وه يه ک دوو ماليشی ناگردابوو!

گولمحه مه د له بهرامبر ستاردا پپی سست کرد و ده سبه چی وتی:

— ئيتر خراپتر... سه د جار خراپتر!

له وه زياتر رانه وه ستا و که دوور نه که ونه وه، به ستاری وت:

— ره نگه من و تو زووتر که وتينه ری!

ستار به ره و سه برخان که هيشتا له بهر هه تاو که وه ستابوو، چوو

و گولمحه مه د خۆی کرد به رهشماله که دا.

زیوه، ماراڵ و کوره که ی گولمحه مه د له ناو رهشماله که بوون. زیوه کیسه ی ئارده که ی قلاب کردبوو به ناو دوله ی هه ویر شیلان و ماراڵ خه ریکی به ستنی نان ساجیه کانی ناو چارۆکه که بوو. کوره که یان دهستی گرتبوو به دیره که که وه و به پپوه وه ستابوو و سه یری باوکی نه کرد. هه رچه ند گولمحه مه د ماوه ی تووره یی و نارپه زاییه که ی له گه ل خۆی هینابوو به ژوره وه، به لام نه توانی بهر به گه شانوه ی شهوق له نیگا و روخساری خۆی دا بگری. ههروه ها نه شی توانی پپ بنیته پپشه وه. بویه هه ر به و جوهری که له ناو ده ریزانه که وه ستابوو، به ژنه کانی وت:

— من ئه پۆم. ئپوه لی ره ئه میننه وه، لای بلقیس. خالۆ عه بدۆس و سه برخانیش لی ره ن. کاری ئیمه ره نگه سی چوار پۆژ بخایه نی.

زیوه د دنیا بوو پرووی قسه ی له و نییه. بویه به کاری خۆیه وه خه ریک بوو تا ماراڵ -ئه گه ر ویستی- له گه ل شووه که ی بدوی. ماراڵ ه یچی نه وت. بهس سه ری هه لپنا و نیگای گله یی ئامیزی برپیه گولمحه مه د. گولمحه مه د بۆ ئه وه ی کۆتایی به وتووێزه که هینابی، به ره و کوره که ی چوو و هه لپگرت. تا بهر سه نه ی هینای و پاشان هه للی خسته وه و گرتیه وه. جاریکی تر و جاریکی تریش. تا کوو ئه وه ی چۆخه که ی له شان ی به ره بوو به وه و که وته خواره وه و، مناله که که وته پیکه نین و تریقانه وه. ماراڵ چارۆکه ی نانه که ی خسته لایه که وه و هه لسا. چۆخه که ی هه لگرتیه وه و دایه وه به شان ی دا. زیوه ریش دهستی به ئارده که وه ته کاند و دل له به ری مناله که رابوو، چوو به ره وه و له کاتی کا مناله که ی له دهستی شووه که ی وه رنه گرت، وتی:

— ئه ته وی خوشکیکت هه بی، ها؟ خوشکیکت ئه وی؟! ئه ری،

خوشکیکت!؟

زیوه هه روا سه رگه رمی یاریکردن بوو له گه ل مناله که که ٢٦١٧
 گولمحه مه د لیان چوو ه پپشه وه، بالی کرده وه و دهستی چه پی نایه سه ر
 شانی زیوه ر و راستیشی خسته سه ر شانی ماراڵ، هه ر دوو ژنه که ی
 هینایه یه ک و هه ردووکیانی گووشا به سینگی دا، به جوهریک که ته ویلی

که لپه در
 بهرگی هه شته

کورپه‌که‌ی مۆر که‌وته سهر هه‌نیه‌ی باوکی. خامۆشی شه‌وق و خرۆشی شه‌پۆلدا‌ن له‌ ته‌په‌ته‌پی ده‌له‌کان‌دا. تاویک، به‌و جوۆره‌مانه‌وه. خامۆش و به‌ خرۆش. گوڵمه‌مه‌د له‌په‌ر، وه‌ک بلیی هاتبینه‌وه به‌ خۆی‌دا، ده‌سته‌کانی نازاد کرد و خۆی کشانده‌وه، وه‌رسوورا و رووی له‌و بیابان و ئاسمانه‌ی له‌ ده‌ریزانی په‌شماله‌که‌وه خۆیا بوو، وه‌ستا:

– برنه‌وه‌که‌م!

قوله‌برنه‌وی زیوار زیو، ده‌ستیک دایه‌ ده‌ستی پیاوه‌که.

– خه‌نجه‌ر!

ده‌ستیک‌تر ده‌بانی ده‌مخواری کرد به‌ به‌ر قایشی پشتوینی پیاودا. ده‌ستیک چۆخه‌ی له‌ شانی کرده‌وه و ده‌ستانیک لۆخه‌ندانیان به‌ شان و سینیه‌دا حه‌مبه‌ل کرد. چۆخه‌ جاریک‌تر درایه‌وه به‌ شانیه‌کانی کابرا‌دا و مه‌چه‌که‌بنده‌ چه‌رمه‌کانی له‌ ده‌ور مه‌چه‌کی به‌سترا. له‌ چه‌ک و ته‌قه‌مه‌نی به‌س ماوژپه‌که‌ی که‌م بوو، که‌ ئه‌ویش له‌ لای ستار بوو. گوڵمه‌مه‌د ده‌ستی برد بۆ سه‌ری و کلۆزه‌که‌ی له‌ سه‌ری توند کرد و قه‌یتانی پوزله‌خه‌کانی تا‌قی کرده‌وه. پیی نایه‌ سه‌ر به‌ردی بن دیره‌کی ناو ده‌ریزانه‌که‌ و پاژنه‌ی کلآشه‌کانی هه‌لکیشا و راست بوویه‌وه. دوو ژن له‌ پشت شانیه‌کانیه‌وه وه‌ستابوون. گوڵمه‌مه‌د پیی له‌ کۆنه‌که‌ نایه‌ ده‌ره‌وه و له‌ ژیر ئاسمانی به‌رزدا راوه‌ستا و لیپراو، چاوی به‌ پیاوان و ئه‌سپان و په‌شمال و ئه‌سمه‌ریچ‌دا گه‌راند، به‌ هه‌موو نه‌موود و نیشانه‌کانیانه‌وه. خان‌نایۆ هات بۆ لای له‌ لایه‌که‌وه و، گوڵمه‌مه‌د به‌ره‌ورپووی له‌ لایه‌کی‌تره‌وه. بلقیسیش له‌ ستار و سه‌برخان جیا بوویه‌وه و به‌ هه‌له‌وه‌سته‌یه‌که‌وه له‌ کورپه‌که‌ی روانی. گوڵمه‌مه‌د له‌ نیوان ژنه‌کانی‌دا، هه‌نگاوێک له‌ پینشانه‌وه، ئاماده‌ی روینستن، وه‌ستابوو. بلقیس نه‌ک وه‌ک هه‌میشه‌ به‌ره‌و کورپه‌که‌ی کشنا و به‌ر له‌وه‌ی بیگاتی، له‌په‌ر ئامیزی کرده‌وه و په‌روا به‌دوور، گوڵمه‌مه‌دی گرت به‌وه‌ش و بن‌ئوقره‌، گۆناکانی –خشتی سوور– ماچ کرد و به‌ر له‌وه‌ی بورکانی ئه‌وین بێته‌ جووش، ده‌ستی له‌ سه‌ری کرده‌وه و خۆی له‌ به‌ر چاوان ون کرد.

– من و ستار له‌ به‌ره‌وه‌ ئه‌روین، خان‌نایۆ. تۆ و به‌گمه‌مه‌د و

٢٦١٨
که‌ ئیسده‌ر
به‌رگی هه‌شتمه‌

سواره‌کانیش به دواماندا باژوون.

بَلْقِيس گه پابويهوه و جامی ناو به دهستيهوه، لای مارال و له پښت شانی گولمحه‌مه‌دوه وه‌ستابوو. خان‌ناپو نیکای له روخساری سوور داگیرساوی بلقیس گواستهوه و له گولمحه‌مدهی پرسى:

– نهم پارهیه چی لی‌بکهم؟!

گولمحه‌مده وتی:

– بریکی دابه‌ش بکه به سهر تفه‌نگداره‌کاندا. بو نه‌وهی‌تریشى

چالیک په‌یدا نه‌بی!

به‌گمحه‌مده ستاری بانگ کرد. محمه‌مه‌دپره‌زای گولخانم قهره‌ی هی‌نایه پی‌شوه. گولمحه‌مده چو‌خه‌ی له شانی داگرت و دای به‌دهس کورپی گولخانمه‌وه تا له تهرکبه‌نده‌که‌ی بیه‌ستی. خو‌شى هه‌وساری وه‌رگرت و پی‌ی له ناوه‌زونگی نا و له سهر زینه‌که دانیش‌ت. خان‌ناپو هاته پی‌شوه و وتی:

– کابرا چی لی‌بکه‌ین؟ بیه‌نین؟ نه‌جف نه‌لیم!

گولمحه‌مده به‌سواری به‌ره‌وه سه‌برخان رو‌یشت و به خان‌ناپوی وت:

– نه‌کا نه‌تویست لی‌ره به‌جی به‌یلى؟!

له به‌رامبه‌ر سه‌برخان، گولمحه‌مده له‌غاوی راکیشا و وتی:

– ناگات له خالو عه‌بدوس بی سه‌برخان، نه‌یلى چارس بی!

وه‌لامی سه‌برخان بزه‌یه‌کی دل‌چه‌سپ بوو که متمانه‌ی به گولمحه‌مده نه‌دا. گولمحه‌مده له‌غاوی قهره‌ی سه‌رکی‌شى کی‌شابه‌وه و سمده‌سته‌کانی نه‌سپه‌که بو‌هوا به‌رز بوویه‌وه و سوار به به‌گمحه‌مده‌ی وت:

– نه‌سپه‌که‌ی خالو مه‌دیار بده به ستار!... به زین و به‌رگی

ته‌واوه‌وه!

شوه له‌وه زیاتر خو‌ی پی رانه‌گیرا، له‌غاوی له سوار سه‌ند و ۲۶۱۹

دایه‌غار. به‌لام پاش مه‌یدانیک چوارنال، گولمحه‌مده له‌غاوه‌که‌ی که‌لیدر

به‌رگی‌سه‌شته‌ه

چه‌ماند و گه‌رایه‌وه. چونکه ستار تازه سواری نه‌سپه شه‌که‌ریه‌که‌ی

خالو مه‌دیار ببوو و نه‌یویست بکه‌ویته ری. گولمحه‌مده له‌وه زیاتر نه‌هاته

بهره‌وه. هر له دووره‌وه هاواری له خان‌نایپۆ کرد که له ناو تفه‌نگداره‌کان‌دا
گیری خواردیوو:

– هر کهس به ئەندازه‌ی نیازی خان‌نایپۆ! به‌گوێهری خیزان و منالیان.
نه‌خۆشی و پیداوێستی ژن و منالییش له به‌رچاو بگره.

خان‌نایپۆ به ته‌وسه‌وه وتی:

– ئێسته تیگه‌یشتن؟! جا ئەمجار... به‌ریز بن! وه‌کوو سه‌رباز‌خانه!

تۆ وه‌ره‌ ریزه‌که‌ رێک بخه چه‌خماخ!

عه‌لیخان چه‌خماخ که‌وته‌ ریزکردنی تفه‌نگداره‌کان. خان‌نایپۆ
له‌سه‌ربه‌رزایی کورتانه‌که‌ دانیشت. پاره‌کانی رزانه‌ ناو بالی کراسه‌که‌ی

و به‌ ده‌نگی به‌رز به‌گمحه‌مه‌دی بانگ کرد:

– شه‌لت‌ه‌ی فیشه‌کیش به‌ینه‌ بزانه‌ که‌موکوورپیان چیه‌؟

به‌ر له‌وه‌ی ستار بگاته‌وه‌ پێی، گولمه‌مه‌د جارێکی‌تر له‌غاوی

شکانده‌وه‌ و بانگی له‌ خان‌نایپۆ کرد:

– ئەگه‌ر به‌شی کرد پاره‌ی جل و پیل‌ویشیان پێ‌ده‌!

خان‌نایپۆ ئاخیزی کرد، روانیه‌ گولمه‌مه‌د به‌ سواری شه‌ودیزه‌وه‌ و

به‌ گالته‌ وتی:

– ئەلێی چی پاره‌ی زه‌ماوه‌نیشیان بۆ بخه‌مه‌ لاوه‌؟

گوته‌ی خان‌نایپۆ بێکه‌نینه‌ خسته‌ ناو ریزی تفه‌نگداره‌کان و به‌کی

وردیله‌ و هاو‌لاوی، نیگای له‌ گولمه‌مه‌د، که‌ خه‌ریک بوو له‌غاوی راست

ئەکرده‌وه‌، به‌ گالته‌ و به‌راست وتی:

– ئەسه‌په‌کانیشمان ئەبێ نال بکړین، سه‌ردار!

به‌ دوا‌ی ئەودا به‌کێکی‌تریش ده‌نگی به‌رز کرده‌وه‌:

– کاله‌ و پاتاویش، سه‌ردار! زستانمان له‌به‌ره‌!

ده‌نگی شو‌خی گولمه‌مه‌د با هینای:

– خان‌نایپۆ... خان‌نایپۆ بگرن و به‌ری مه‌ده‌ن! خان... نایپۆ...

ژنه‌کان هینتاش له‌ به‌ر ده‌ریزانی ره‌شماله‌که‌ وه‌ستا‌بوون.

به‌گمحه‌مه‌د شه‌لت‌ه‌ی فیشه‌ک به‌ شانوه‌، به‌ ناویان‌دا تیپه‌ری و نیگای

له‌ شو‌پی براکه‌ی، به‌ره‌وه‌ خان‌نایپۆ و ریزی تفه‌نگداره‌کان رۆیشت. سه‌به‌رخان

٢٦٢٠
که‌ ئێسه‌ده‌ر
به‌رگی هه‌شتمه‌

ھەر بەو جۆرەى لە قەراخ ئەستوندەكەكە وەستابوو، كلاًوبۆرەى بۆ
گولمەمەد راوەشانەد. گولمەمەدیش لە دوا ئاوردانەوہىدا، ھەم
بۆ سەبرخان و ھەم بۆ كورەكەى بە قەلاندۆشكانى زيوەرەوہ، دەستى
راوەشانەد. ماراڵ نەمى سىلەى چاوەكانى بە دللى پەنجە سىرى و بلقىس
لە نيوان ژنەكان ھاتە دەرەوہ، يەك دوو ھەنگاو چووہ پيشەوہ و قاپى
ئاوہكەى ھەلدا بە يافتى رويشتوووى گولمەمەددا.

٢٦٢١

كە پیدەر

بەرگى ٥٥ شتە ٥

به ندى دووهم

چاو له چاوى خوردا، كه ورده ورده خهريك بوو توژ له روخسارى بشواتهوه، گولمحه مه د و ستار داژووتن؛ شان به شان و پى به پى. ماندو پتى شهوانه هيشتا له لهشى ستاردا بوو، ههروها كوترانى خهوه نووچكه شى بهرى به گولمحه مه دهوه. سه ره پاي ئه مانه ش جووته پياو توكمه و راهه ستاو خو پايان نه كرد. قيت و قوژ له سه زينه كه دانيشت بوون، دهسكه وساريان له دهورى دهستان ئالاند بوو و هه لوپيان ئه دا له غاو رابگرن و ئوقره پيارين، بو ئه وهى ئه سپه كانيان له پر له عهرز نه برى. چونكه هم په له يان نه بوو و هميش پيوستيان به نارامى هه بوو تا قسه كانيان با نه يا:

— ئه يانه وى له سه عهرز هه لمگرن، ستار!

ستار نارام و دهسبه جى وتى:

— ئه زانم!

له كاردانه وهى سارد و هپورى ستاردا، گولمحه مه د هيجى نهوت و نيگاي بى باوه رى خوئى له سيله وه برييه نيوروخى ستار. تا وىك به بئدهنگى رابرد. ستار رووى كرده گولمحه مه د و چاوه رپى كرد. گولمحه مه د

كه لكه لهى روونكر دنه وه له گيانى دا، پرسى رى كرد:

— چو ن ئه زانى؟! ... له كوئوه؟!

ستار نيگاي خسته سه عه رزه كه و پرسى:

— مه گه ر خو ت نازانى؟!

— راستت ئه‌وئ، نا!

— نەت ئەزانى، يان ئەزانى و نەت ئەويست باوهر بکهى؟!
گولمحه‌مه‌د وه‌لامى نهدايه‌وه. خاموش بوو و له بير راچوو.
ستاريش هيچى نه‌وت. ئەتوت ئەيه‌وئ له گولمحه‌مه‌د بگه‌رئ له‌گه‌ل
ئەنديشه‌ه‌کانى خۆى دا ئازاد بئ. پانتايى بيابان و هيلى کوپره‌رئ هەل و
دەرفه‌تى بېده‌نگى و بېرکردنه‌وه‌ى زۆر بوو. جا با ئەه‌وه‌نى و هيورى بال
بکاته‌وه.

— له‌که‌يه‌وه و له‌کوپه‌ه‌وه‌ت ئەزانى؟ ئەى بۆ له‌منت شارديبوويه‌وه؟
ستار ديسان روانيه‌ گولمحه‌مه‌د و وتى:
— من هەر ئەوه‌نده‌م ئاگا لئبوو که تۆ ئەبوو بزانى!
— له‌کوپه‌ه‌وه‌؟! من له‌کوپه‌ه‌وه‌ئەبئ زانييتم؟!
ستار وتى:

— لەم مەلبەندە پەندىک هەيه که ئەلئ: «ئەوه‌ى که ئەوه‌شيني
ئەزانئ و ئەوه‌ش که ئەخوا ئەزانئ!» جا مەگەر گولمحه‌مه‌دى سەردار
چەقى ناوه‌ندى ئەم وه‌شاندى و خواردنه‌ نه‌بئ که ئاگای لئنه‌بئ.
گولمحه‌مه‌د که حەزى نه‌ئەکرد سەرئاسئ بوونى خۆى بشاريتنه‌وه و
هەر وه‌ها گوپئ له‌وه‌ نه‌بوو تووره‌يه‌که‌ى بشاريتنه‌وه، هەلشاخايه‌وه و وتى:
— ئەکرئ به‌ روونى بۆمى باس بکهى؟! رەنگه‌ من نازانم و ئاوه‌ز لەم
ميشکه‌ى من دا نييه‌! ئەو که‌سانه‌ ئەيانه‌وئ من تيا به‌ن که جيگه‌ برۆاى
من بوون! دارونه‌دارم داوه‌ته‌ ده‌ستيان. واته‌ ئەوان ئەيانه‌وئ له‌ ناوم به‌رن و
خويشم نازانم! که‌سانئک قۆليان بۆ ئەو کاره‌ هەلکردووه‌ که هيشتاش
خويان به‌ دۆستى من دائه‌نين!

ستار به‌ ته‌وسئکى ئاله‌وه‌ وتى:

— لافى دۆستايه‌تى!

به‌ دواشيدا پرسى:

— تۆ کئ به‌ دۆستى خۆت ئەزانى، گولمحه‌مه‌د؟ ئالاجاقى، بوندار
و سه‌رتيپ فه‌ربه‌خش؟ ها؟!... يان من و خان‌ئاپۆ و به‌گمه‌مه‌د و
بئقيس؟!

٢٦٢٤
که‌ ئيسدەر
به‌رگه‌ هه‌شتمه

گولمحه مهده ئه هوه نتر وتی:

— مروّف ههزار جوړ دوّست و هاوړپى ههیه!

ستار به راشکاوى وتی:

— نهخیر! مروّف ئه توانی تهنها یهک جوړ هاوړپى هه بی!

— وه کوو...

ستار دهرفه تی قسه کردنی به گولمحه مهده نه دا و نه ترسانه دريژه ی

دا:

— وه کوو توّ حمز ئه که ی هه ر ئیسته وا بیر بکه یته وه که ئالاجاقی

له خوشیان هه ئه خاتوه که توّ یه کیکی وه کوو ئه وت به ستوته وه و به

یه خسیری به م لا و ئه ولادا ئه یگه ریئی! حمز ئه که ی وای دابنی ئالاجاقی

له م کاره ی توّ پی عه رز ناگرئ!

— مه به ستت نه جه ف سه نگر دیه؟

— چه نده بوّ ناوه کان جیاوازی دائه نیی!

— توّ پیّت وایه ئه مکاره ئالاجاقی ئازار ئه دا؟

ستار وتی:

— ئازاری نادا، پشتی ئه له رزیئی!

گولمحه مهده دهستی هیئا به بن گه روی دا و وتی:

— خه ریکم شاخ ده رئه هیئم. ئاخ خ خ...! ئه و چوار قه رانه ی له

لای ئالاجاقی دامناوه، له راستی دا له خان و ئاغه واتى وه کوو نه جه ف

سه نگر دی به باج وه رم گرتووه. ئه ی ئیسته بوّ ئه بی پشتی بله رزیئی!

مه گه ر پیشت نه ی ئه زانی که من ئه و پاره و دانه ویلّه و په زانه م به میرات

پی نه گه یشتووه که ئه ی پیرم بوّ گزیره کانی ئه و؟!

ستار سه بری گولمحه مهده ی کرد و به بزه به کی ئارامه وه وتی:

— ئه و خوّ تا ئیسته له مکاره زه ره ری نه کردووه! ئیسته ش... به شیک

له هه مان پاره بوّ تیکشکاندن ی خوّت به کار ئه هیئی!

گولمحه مهده جار یکى تر دهستی برد بوّ بن گه رووی و وه ک بیهوی

دوگمه ی یه خه ی کراسه که ی بکاته وه، نه راندی:

— من که سه رم لئ شیاووه!

ستار دەسبەجى ۋتى:

– خۆت بەو جۆرەت ئەوئ!

– ئاخىر مەگەر مەن نەخۆشەم كە خەزم لەوہ بى سەرم لى بشىۋى؟

ھا، مەگەر نەخۆشەم!؟

بۇ دەربازبۇون لەو تەنگزەى گولمەمەد تووشى بىوو، ھەم پىشىگرتن لەو توورەبىبەى كە بىگومان ئازارى ستارى بە دواوہ ئەبوو، باشتىن كار شىلكردىن لەغاوى قەرہ و، مامزە پاوہشاندىن بوو، لە كەلەكەى ئەسپەكەى؛ تا ئەسپەكە بال بگىتەوہ و سوارەكەى دەرباز بكات. بەلام ستار ھاوتای نەرۆيشت. چونكە وای بە باش ئەزانى لە گولمەمەد بگەرئ بەلكوو بەو غاردانە پقاوبىبە تۆزئ ئەھوہن بىتەوہ. چونكە ئەم گرى پوچكەى ئەگەر نەكرایەتەوہ، بۆى ھەبوو پىگەى ھىورى و نەرمبۇونى گولمەمەد بىستىرى و كارىان بگاتە دەمەقرى و پقەبەرى. ئەمەش ئەو نەبوو كە ستار لای خۆى خەزى لىبى و ئارەزووى بكات. بۆبە ستار نەك ئەوئەندەى كە لە گولمەمەد دوا بكەوئ – كە ئەمە خۆى لىكىانى دائەبرى. بەلكوو بەرداۋىزىك نىوانىان بوو، كە ئەویش داىە غار. لەسەر يالى گردەكە، گولمەمەد لەغاوى كىشايەوہ. قەرہ ھەلسايە سەر چىنگ و بە نىوسوورپىك رووبەرۋوى ئەو سوارەى كە ستار بوو و بە ھەورازەكەدا سەرئەكەوت، وەستا. قەرہ ئوقرەى نەئەگرت، بەلام گولمەمەد لىبىراوو لەگەل ستار پىكەوہ رى بكەن. ئەسپەكەى ستار گەيشتە لای قەرہ و گولمەمەد لە سەرەوژىرى گردەكەدا، لەغاوى ئازاد كرد. جارىكىتر جووتە پىاو شان بە شان وپى بە پى، بەلام خامۆش و لە ناو خۇياندا.

بە رۆپنە لە گردەكە دابەزىن و گەيشتەنە تەختابى. بەلام بەر لەوہى

بدەنە غار، گولمەمەد لەپى پرسى:

– تۆ چى ئەكەى لەم مەيدانەدا كە خەرىكە پىمان تەنگ ئەكەن؟

ستار دەسبەجى و راشكاو ۋتى:

– لەگەل تۆ ئەمىنمەوہ!

– بۆ ئەمىنەوہ؟ قازانجى چىبە؟

۲۶۲۶
كە نىسەدەر
بەزگى ھەشتە

بروا ئه زانن. برپکيش ئازادی خویمان له بی پروایدا ئه بینن. یه کیک ئه بینن
باوه ری به ژیان ههیه، یه کیک تر ئه بینن فرسه ق فرسه ق له بروای ژیان
رائه کات. نیوه پیکان ئه وه هه لاتوانهن!

– بروا! بروا! من که ههست ئه کهم گیز بووم. من نازانم، نازانم!
– دلت ئه زانی. که سیکه له م ژيانهدا به پپچه وانهی ئاراسته ی
ئاسایی ههنگاو هه لئه گری ناتوانی بروای به شتیک نه بی!
گو له محمه د وهک منالیکى پاک، پرسپاری کرد:
– من بروام به چی ههیه؟ له سهر چ باوه ریک ساخ بوومه ته وه؟ تو
ئه توانی له وه تی بگه ی؟! ها؟ من بروام به چی ههیه؟
– دادپهروه ری!

– چو ئه مهت زانیوه تو؟
– ته نها من نیم که ئه مه م زانیوه. هه ر که س که تو ی ناسیبی
ئه مه ی زانیوه!

– جگه له خو م!
– ئه وهش سه یر نییه! رهنگه خو ت پیی نه زانی. له ته نگه زی
کار کردن دا، چ جایه مرو ف ئاگای له چو ئیتی هه لئسو که وتی خو ی نه بی.
به لام ئه وانهی له ده ره وه سه یری مرو ف ئه که ن، ئه توانن له وه نی بگه ن.
کاتی کیش ئه گات که خودی ئاده می زاد ناچار ئه بی له سهر کاره که ی خو ی
هه لئه وه سته بکات. ئه وسایه که خو شی له گه وه هری کار و مه به سته که ی
خو ی تی ئه گات!

– گه وه هری کاری من چیه؟ مه به سستی من کامه به؟ تو ئه توانی له
مه به سست و ئامانجی کاری من تی بگه ی؟! ... ها؟!

ستار وتی:

– خو وتم!

گه رده لئو لیک خو یای سهر خاک. بالابه رز، ته نووره ی ئه کیشنا و
ئه هات. ده ست به کلۆزه کانه وه بو ئه وه ی با نه ییا. چاوه کان قووچا و
روومه ت شارا وه له به رامبه ر پرژه ی مشت مشتى لم و خو لدا. خو را گرتن
له به رامبه ر گژه بادا به هه موو توانا وه. ئه سپه کان نابی به پشت دا

بشکیننهوه. ئەبێ ئەگەر بکری، خۆیان لە ناو گێژەنی باکە لابەن. جگە لەوەش، ئەبێ بنووشتینەوه بە سەر زینەکهەدا و خۆیان قورس رابگرن تا باکە تیپەری. گەردەلوولەکه ئەسوورا و ئەرویشت، هەرچەند وزە دیوی هەبوو. بە بێ پشت و پشتەسەر و بێ قاچوقول، شیتانە لوولی ئەدا و سەرپر لە با و بە گور و گوژم خۆی رانەوهشان و تیئەپەری. وزە تیپەر، نابەردەوام، ئەوسا ون ئەبوو.

جاریکی دی ئەسپان و سواران لە سەر رپی تەخت و ریکی بیابان، دەربازبووی ناو گەردەلوول که ئەتوت لە ترسی ئەوان هەلئێ. لوول خواروو و بە تەنووهرکیشان. شیواو و سەرگەردانی بەرەبرین دەشتی بیابان. شیتۆکهیهک لە سەمایهکی ناکات و نالەباردا، لە نیگای حەپەساوی چالووک و گەون و تەنگزەدا.

پیاوان، خۆلیان لە کلاویان داتەکان و گۆلمحەمەد تۆزی برزۆلی سەپیهوه و درێزە قسەکهی وتی:

– ئەوهم زانیوه که تۆ "یهک کەس" نیت! ئەو شتانەش بە منی ئەلی قسە بەتەنها خۆت نییه. ئەلی چی؟!

ستار وتی:

– باشتر! که وا بوو تۆیش ئیتر "یهک کەس" نیت!

گۆلمحەمەد دەسبەجی روانیه ستار و پرسى:

– واتای ئەم قسەیه چییه؟

– واتاکهی ئەوهیه که گۆلمحەمەد تەنها نییه. کەسانیک هەن که

خۆیان بە هاوڕی ئەو ئەزانن!

– دەی؟!

گەیشتبوونە رانەرپکه. با هەرچەند شوپەکانی گەسک دابوو، بەلام هیلێ رینگە هیشتا دیار بوو. ستار ئازووت بەرەو چەقی رینگەکه،

لەغاوی بەرەوخوار وەرگێرا و وتی:

– لەم ناوه بوون! رەنگه له قەراخ چەمەکه خۆیان داگرتبێ.

لە پێچی بەستینی چەمەکهدا، خەلکی دزمین خۆیان حەشار دابوو.

نزیکهی چل ژن و پیاو و منال. گۆلمحەمەد و ستار ئەسپەکانیان لە سەر

به‌رزایی قه‌راخ چه‌مه‌که راگرت. جگه له یه‌ک دوو پیریزن که ماندویتی
 رینگه برستی له بهر بریبوون، ئەوانیتر هه‌ر هه‌موویان هه‌لسان. هه‌ندی‌ک
 له ترسان، هه‌ندی‌ک بو پیزلینان و هه‌ندی‌ک دوودل. زیفه‌ی منالیک که
 مه‌مکی دایکی نه‌ئەگرت، نیگای گولمه‌مه‌دی راکیشنا بو لای خووی. ژنه‌ی
 جه‌وان نه زور به‌بالا به‌لام توکمه و به‌گور ديار بوو. پیستی پوخساری
 له بهر با و هه‌تاودا چیر ببوو. گولمه‌مه‌د چوو هه‌ر زترین شوین،
 له سهر ئاو‌زه‌نگیه‌که هه‌لسایه سه‌ری و سه‌یری ئەو رینگایه‌ی کرد که
 پیندا هاتبوون.

سواره‌کان ئەبێ که‌وتیبینه ری و دهم و کاتی‌که له سهر به‌رزایی
 گرده‌که ده‌رکه‌ون. گولمه‌مه‌د سه‌یری خه‌لکی ناو چه‌مه‌که‌ی کرد.
 ستار وتی یه‌کی‌ک بنیرن بیی به‌ چاودیر له سهر به‌رزایی ته‌ختی‌دیو، که
 به‌رداو‌یزیک لییان دوور بوو. جه‌وانیک به‌ ئاودری چه‌مه‌که‌دا سه‌رکه‌وت و
 داره‌که‌ی به‌ شانیه‌وه، به‌ره‌و ته‌ختی‌دیو دایه‌ غار. ستار پیی له ئاو‌زه‌نگی
 به‌تال کرد، هه‌نگاو‌یک به‌ره‌و لیواری چه‌مه‌که و وتی:

– وا دياره له ترسی میرخان هاتوون له‌م چه‌مه‌ خوتان شار‌دۆته‌وه؟
 نان ساجیه‌کان ده‌ست به‌ ده‌ست گه‌رابوو و ناوبه‌ناو هیشتا ده‌میان
 ئەجوولاً.

– تو ناوت چییه‌ کاکه؟

له وه‌لامی ستاردا، کابرا تی‌ی روانی. چاوه‌کانی ورد و تیژ بوون. نزیکه‌ی
 سه‌روخوار- سی سالان ئەبوو. قژه لووله‌که‌ی له بن کلاوه‌که‌یه‌وه
 که‌وتبوویه ده‌روه و تو‌یزیک‌کی ناسکی تۆز به‌ قژه‌یه‌وه بوو. شان به‌ شانی
 ئەو ژنه‌ی منال‌ه‌ه‌ کرپوزه‌که‌ی رانه‌ژهند، پاوه‌ستابوو و ئەتوت کاریک‌کی دژواره
 بو‌ی که‌ گر‌یی ناوچه‌وانی بکاته‌وه.

ستار ده‌سکه‌وساره‌که‌ی ده‌ستاوده‌ست کرد و له سهر لیواری
 چه‌مه‌که چیچکانی کرد و بزیه‌یک به‌ سهر لیویه‌وه، پرساری کرد:

– ناویری ناوی خوت بل‌ییت؟!

کابرا وتی:

– من باوکی ئەم منال‌ه‌م. ئەمه‌ش ژنه‌ه‌!

ستار روانیه گولمحه‌مه‌د و گولمحه‌مه‌د به مایه‌یه‌ک له داخ و که‌سه‌ر و ته‌وسخه‌ندیکی کرد. ستار پرووی کرده‌وه کابرا و بوّ نه‌وهی نیگه‌رانی بی‌هوه‌دهی کابرا بره‌وینیتته‌وه وتی:

– ژنه‌که‌ت وه‌ک خوشکمانه، نه‌و منالّش خوا پیتی بیه‌خشی. به‌لام ناوی خۆت چیه؟

– فه‌ره‌ج! باوکیشم نه‌وه‌تا له‌وئ، نه‌وهی له بن ده‌ونه‌که دانیشتوو. گوئی باش نابیس. دایکیشم هوّ له‌وییه. نه‌و سه‌رپوش ره‌شه. نه‌وهی لای ریگه‌کش پووری دایکه‌مه. نه‌م دووانه‌ش نامۆزامن. جافر و نه‌مین. نه‌وی کراس شین گه‌وره‌که‌یانه، جافر. نه‌وهی ته‌نیشتیشی نه‌مینه. نه‌وه‌ش که چوو بوّ سه‌ر ته‌ختی دیو بوّ کیشکدان نه‌وهی پوورمه. سمایل. خیلّ به‌جاری کۆره‌وتان کردوو؟

– به‌ئ! میرخان شه‌ره‌که‌ی کرد به خیلّ به خیلّ. کردی به دوو ده‌سته‌یی نه‌وه‌ش که تو بردت نانی بوّ هینانین، خالۆمه. ناوی تاهیره. ژن و دوو منالی له دزمین به‌جی ماون. ژنه‌که‌ی میرخانی دلّیا کردوو و وتوو‌یه‌تی پیویست بکا ته‌لاق وه‌رئه‌گری له خالۆم. ژنه ئیتر!... ئیسکی خواره!

– تو... وادیاره سه‌ربازیت کردوو؟

– به‌ئ، له ده‌سته‌ی پیاده بووم!

گولمحه‌مه‌د قه‌ره‌ی به‌ ده‌ور خۆی‌دا سووراند و پرسى:

– ئا؟ نه‌ئین چی؟

ستار له لیواری چه‌مه‌که هه‌لسا. یه‌ک دوو هه‌نگاو به‌ره‌و گولمحه‌مه‌د چوو و وتی:

– باشتره خۆت له‌گه‌لیان بدویی!

گولمحه‌مه‌د وتی:

– بکه‌ونه ریّ به‌ره‌و دزمین، له ریّ پیکه‌وه قسه‌ نه‌که‌ین!

ستار ده‌سکه‌وساری له زینکۆکه ئالاند و وتی:

– سه‌ردار نه‌ئى ریّ بکه‌ون. بگه‌رپنه‌وه به‌ره‌و گوندى خۆتان!

گولمحه‌مه‌د له‌غاوی بادا به‌ره‌و ریگه‌که. به‌لام ستار له لیواری

چەمەكە وەستا و چاوی لە جوولەى خەلكەكە ئەكرد. بەر لەوانىتر، تاهير لە هەورازى ديوارئاساى قەراخ چەمەكە سەرکەوت و ئەوسا فەرەج. ئەمىن و براكەى لەگەڵ چەن پياوىتر سەرکەوتن و دەورى ستارىيان دا. وا ديار بوو چاوى گولمەحمەديان بە دوور بينيوه، زمانيان پڙاوه و هەر كەسە ئەيهوئى لە قسەكردن دا خوئى پيش بخت.

– ئەگەر بمانتوانيبا بگەرپينەوه، لە راستىدا ئەگەر بۆمان بلوايه لە مالمەكانمان بمينينەوه خو...

– ئەماينەوه!

– ئەمەش بە سەردار بلئى! پيى بلئى نەمانتوانيوه بمينينەوه بۆيه خو مان ئاواره كردوو، كاكە گيان!

– بە سەردار بلئى. راستيهكەى پيى بلئى! بلئى ئاگريان داوين، مالمەكانيان ئاگر تيبەرداوه. برازاي ميرخان و خيلەكەى رزان بە سەرماندا و مالى زاواكەمانيان سووتاند.

– برۆ پيشتر پياوا!

– برۆ بەرەتروە، ئەحمەد!

گولمەحمەد لە غەلبەغەلبى خەلكەكەى دەورى ستارىيان دابوو سەرنجى راکيشرا و گەرپايەوه و ئەوا ئەحمەدناو كە تەمەنى نزيكەى چل ئەبوو، هەولئى ئەدا ئەوهى بە سەريان هاتووہ بيگيرپتەوه. ئەحمەد بالائى بەرز بوو. شانەكانى راست و چاوهكانى خپ و روشن و ليوهكانى بە دژوارى ئەهاتنەوه يەك. بۆيه چەندە زياتر هەولئى ئەدا، كەمتر سەرکەوتوو بوو. كووتاييهكەى ئەوهندە منجەمنجى كرد و ئەوهندە زمانى گرتى و ئاموزا گەورەكەى فەرەج، رووى كرده سەردار و وتى:

– سووتانيان! خيلەكەى ميرخان دار و نەداريان ئاگر داين، سەردار. شەوى نيوەشنەو هاتن و ئاگريان تيبەردا.

گولمەحمەد لە كاتى دابەزين لە سەر پشنتى قەرە، توؤزى بە توورەيهيهوه پرسى:

– ئەكرئى ئاخەرەكەى يەكتان تيمان بگەيهەنى چى بووه؟!... لە بناغەوه شەرەكەتان لە سەر چى بووه؟

پیرانه‌سەر، له قوولایی ناپۆره‌که‌وه، کابرایه‌ک وتی:

– رسق، سه‌ردار! زه‌وی، ئاو و زه‌وی!

گولمه‌مه‌د وتی:

– ریی بۆ بکه‌نه‌وه با بیته به‌ره‌وه!

رییان بۆ کابرا کرده‌وه و ئه‌و هاته به‌ره‌وه و له به‌رامبهر قهره وه‌ستا. گولمه‌مه‌د نیگه‌رانی دواکه‌وتنی سواره‌کانی خۆی، به ستاری وت سوار بۆ و بچۆ به په‌یشوینیا‌نه‌وه. ستار ئه‌سپه‌که‌ی له ناو ناپۆره‌که برده ده‌روه و سوار بوو. کابرا، گولمه‌مه‌دی به ئاسووده زانی، وتی:

– به‌ئێ! ئه‌وه‌ی که پێم راگه‌یاندن!

کابرایه‌کی تیكسمپراو، پوخت و سه‌خت دیار بوو. چاوه‌کانی ئه‌توت باش نابین و ددانه‌کانی ساخ بوون. بن گه‌روو و ده‌وری ملی چین‌چین بوو و برۆی زوور و وه‌ک درۆوی سپی ئه‌کرده‌وه. گولمه‌مه‌د لێی پرسى:

– راستی رووداوه‌که چیه و تۆ کیی؟

کابرا وتی:

– من میرمه‌مه‌دم، سه‌ردار. ناوم میرمه‌مه‌ده. نزیکه‌ی شه‌ست ساڵ ته‌مه‌نمه. شه‌ری ئیمه و میرخان ته‌مه‌نی درێژه. ئهم شه‌ره ئه‌گه‌رپێنه‌وه بۆ سه‌رده‌می باپیرانه‌مان. سه‌رچاوه‌ی ئهم دووبه‌ره‌که سه‌ردار، له سالی قاتوقرییه‌که‌ی یه‌که‌مه‌وه ده‌ستی پیکردوو. ئه‌و سالانه، باوکی ئهم میرخانه پارچه پارچه زه‌وییه‌کانی له چنگ خاوه‌نه‌کانی ده‌ره‌ینا. زه‌وییه‌کانی به‌گۆییه‌ی ئه‌و نرخه‌ی خۆی له سه‌ری دانان -به‌ناو- کړی و تاپۆکانیشی کرد به‌ناوی خۆیه‌وه. چۆنت بۆ بگپرمه‌وه سه‌ردار؟ قاتی بوو. خه‌لکی ئاتاجی پارووه نانیک بوون. ئاده‌میزاده ئیتر، خۆ ناتوانی درک و داڵ بخوات! زۆر خۆی رابگری خۆ ئه‌بی گارس بخوات! ئیمه کزنامه ئه‌خوارد، هه‌رزنامه ئه‌خوارد، به‌لام هه‌رزن و کزنیش ده‌س نه‌ئه‌که‌وت. واته له

که‌نووی مالانی ئیمه‌دا ده‌س نه‌ئه‌که‌وت. ئه‌وه‌ی هه‌بوو له هه‌ماره‌کانی ۲۶۳۳
 که‌ی‌ده‌ر
 به‌رگی‌هه‌شته‌هه

میرخانی گه‌وره‌دا بوو. جوتیاریش مناله‌کانیان له به‌ر چاویان‌دا په‌له‌قاژه‌یان ئه‌کرد و ئه‌مردن. یه‌کیان خۆم. من له مردن گه‌راومه‌ته‌وه. مووزات بوو که نه‌مردووم! بۆیه‌شه‌ه جوتیار ناچار بوو روو بکاته سه‌رای میرخانی

مهزن. به لّام ئه و چى ئه كرد؟ هيچ! دوو مهن دانه و ئله ي ئه دا، تا پۆي زهوى يان مال يان چۆره ئاوه كه ي لى وهر ئه گرتن و له لاي خووى راي ئه گرت. پاشانىش تا پۆكه ي ئه كرد به ناوى خو به وه. واى ليهات زور كهس بو ئه وهى بتوانن خو يان بگه يه ننه به هار، دار و نه داريان كه وته دهس ميرخان. له هه ر خيزانيك نه نها يه ك دوو كهس رزگاريان بوو. به لّام كه گه يشتنه به هار ئيتر هيچيان نه مابوو. له و سه ر به نده وه ميرخان له نيوان ئه وانهدا كه هيشتا چۆكيان وزه يه كى تيامابوو جووتيارى هه لّبارد و ناچارى كردن له سه ر زه وييه كانى خو يان كار بو ئه و بگهن. له راستى دا ميرخان كوئترى له گه رووى بيردا گرت. جه ماوه ريش كه دار و نه داريان درابوو به بادا ئيتر نه يانتوانى پشت راست بگه نه وه و رۆژ به رۆژ خراپتر بوون و چا كتر نه بوون. دانىشتوان ورده ورده بوون به دوو دهسته وه. دهسته يه ك ئه وانهى نانى ميرخانى ئه خوارد و دهسته يه كيش ئه وانهى ميرخان نان بپراوى كردبوون و پاشانىش نه يانتوانى خو يان بيه ستن به وه وه. تا ئه و كاته ي كه ميرخانى مه زن كه وت و مرد. جا خوا لى خو ش بى چونكه له م دنيا يه دا نه ماوه. به لّام يادمانى كى باشى له خو ي به جى نه هيشت! پاش مه رگى ئه و بيش، ئاو و زهوى كه وته دهس كو رو كاله كه ي كه گه و ره كه يان ئه م ميرخانه ي خو مانه! له كو نه وه و تو و يانه كه رۆژگار له شيو ازى ك نامى نى و به گوته ي باب و با پيرانى ئيمه، ده رگا، هه ميشه له سه ر پاژنه يه ك ناسو و رى. رۆژى ك هه ر دى كه رۆژگار و ه ر بگه رى و دنيا بچو و لى. ميرخانى مه زن و ئه وان ه ش كه دار و نه داريان له دهس چوو مردن يان كو و ر و كه ر بوون. به لّام وه چه كانيان پيگه يشتن و هه ر كامه يان بو خو ي بوو به پيا و پى و هه ر كامه شيان په نگه چه ند زارو كى وه كو و خو يان خسته وه، كه ئه م منال و مه زنا نه ش نان و ئا و يان ئه وى. ئه وه تا خو ت ئه يان بى نى. له لايه كيشه وه ده نگۆ هه يه كه ده و له ت تو ز قالى ك لايه نى جووتيارى گرتو وه. ئه وه يه كه ئيمه ش دا و به له سه ر مان هه قى خو مان له وه چه ي ميرخان و ه ر بگرينه وه. گه وه هه رى با به ته كه ئه وه يه كه ئيمه زه وييه كانمان ئه و پتو وه و ميرخانه كانيش نا يانه وى زه وييه كانمان بده نه وه. ئه وه تانى، بو وه به شه ر و له م شه ره ش دا - خو ت ئه زانى - خو نو ك و كشميش

٢٦٣٤
كه ئيسدەر
به رگه شه نه

دابەش ناکەن. قەرە سەر و قاچی تیا ئەشکی و ئاوارەیی بە دواوەیە.
کورتەیی باسەکە ئەوە بوو کە پێم راگەیاندن بۆ ئەوەی روون ببنەو.
سەرتانم نەبەشانەبێ!

گۆلمحەمەد دەسکەوساری دا بە شانیدا و لەگەڵ کابرا کەوتە ڕێ.
ئاپۆرەکش بە دواياندا جووڵا. گۆلمحەمەد پرسى:

– ئیستە بۆ کوێ ئەچوون؟ دیاریتان کردبوو بەرەو کوێ برۆن؟
میرمحەمەد وتی:

– راستەکەى شوپنێکی دیاریکراومان نەبوو بەرەو ئەوێ برۆین. ئەگەر
ئاوا کەوتووینەتە ڕێ، لە بەر ئەوە بوو خوین نەرژێ. جەوانەکان هەلبەت
نەیان ئەویست مەیدان چۆڵ بکەن. بەلام توانیمان ئەوانیش بخەینە ڕێ
و بەشەو دەرکەوین. چونکە بەو جۆرەى کە من میرخانم بینی، هاتبوو
دامودەزگایەک تەیار بکات. پێی ناخۆش نەبوو یەکیک لە پیاوەکانی خوێ
بدا بە کوشت بۆ ئەوەى هەق بدا بە خوێ. ئیمەش لەو فیڵەى تیگەبێشتین
و جارێ مەیدانمان بۆ چۆڵ کردوو. لە لایەکیشەو و تەمان ئەچین بەرەو
شار. لەوێ سکالانامە ئەنووسین، پەنگە هاتن بە دەنگمانەو! پاشان
ئاگادار کران کە جووتیارەکانیش بۆ خویمان دامودەزگایەکیان پێکھێناو.
تەمان ئەچین بۆ ئەوێش و خویمان بەوانیش پێشان ئەدەین بزانی چۆن
ئەبێ! خۆ هەموو دەرگاکیان لە سەر مەرۆف دانەخستوو!

– ئەو دامودەزگای جووتیارانە کە باست کرد لە کوێیە؟

– ئەبێ لە شار بێ ئیتر. خۆ ئیمە نازانین! کەوتینە ڕێ ئیتر. ناچار
بووین خان. سەرنج ئەدەى؟ لە رووی ناچارییەو. لەو ساتەو میرخان
گەراییەو و پێی نایە دزمین، تا خویمان کو بکەینەو و بکەوینە ڕێ، دوو
جار بە دار و تیللا هێرشیان هێنا و دوو جاریش مالبان سووتاند. جا ئەو
بوو چارەمان نەما. راستەکەى ترساندمانى، ترسى تۆ، سەردار! ئەو

ئیمەى لە ناوبانگی سەردار ترساند. وتى سکالای ئیمەى هێناو بۆ لای
بەرپێزت و وا بپرایە ئیو بێن و تەمیمان بکەن!

گۆلمحەمەد وتی:

– من تا ئەمڕۆ تۆم نەدیوو!

میرمحمدمهد وتی:

— به لّام خوا هوّشی به مروّف داوه. نه بّ به خو هه لکپّشان له
یه کهم سه رنجدا توّم ناسیه وه. نه سپه کهت!... به لّام میرخان خراب
ترسی توّی هاویشته دلّمانه وه!

گوّلّمحمدمهد حاوی کرده وه و وتی:

— دهی! نیسته نه تانه وّی چی بکهن؟

میرمحمدمهد له نیوان روخساره خاموّش و پرسینه ره کاندا، وتی:

— توّ چ ریگه یه کمان بوّ دائه نیی؟

گوّلّمحمدمهد وتی:

— من نه لّیم بگه ریپنه وه و بچنه وه سهر مالّ و ژبانتان! نیسته که
بوّتان دهرکهوت میرخان دروّی به زمانی منه وه هه لّبه ستووه و نیوهی
ترساندووه، ئیتر بوّ خوّتان ئاواره نه کهن؟ برّونه وه سهر مالّ و ژبانی
خوّتان! وه لّامی من بوّ خوّم و وه لّامی میرخانیش به نیوه!

گوّلّمحمدمهد نه مەمی وت و سواری قهره بوو و هه ی کرد. دایه غار
و له چاو ترووکانی کدا له و خه لّکه ی ها تبوونه سهر سیّ ریپانه که، دوور
کهوته وه. چه په سان و وری بوّ سانی ک به سهر ئاواره کاندا زالّ بوو. به لّام
زوری نه برد که فهرج منالّ که ی دا به ژنه که ی، هاته ناو چه شاماته که
و وتی:

— نه وه خودی گوّلّمحمدمهد بوو! خوّتان بینیتان! خوّتان بوّتان دهرکهوت
که نه و برنه وه ی بوّ نیمه هه لّنه گرتووه. بوّتان دهرکهوت نه و دروژنی هه زار
ره نگه دروّی له گه لّ کردووین. ها؟ نیسته گه یشتن به قسه که ی من که
نه بووا مالّ کانمان به جیّ نه هیشتایهت؟! هه مووتان بیستان نه و چی
وت؟!

لای ته ختی دیوه وه دهنگی سمایل بهرز بوویه وه که خوّی هه لّنه هات
و هه وائی نه دا:

— هاتن! هاتن! هه زیکن! سوواره و پیاده له ناو چه مه که وه دین. له
خوار چه مه که وه! سهیر بکهن... سهیر بکهن!

چه شامات رووی له و لایه کرد سمایل له ناو چه مه که پیشانی نه دان.

۲۶۳۶
که نیسدهر
بهزگی هه شته

چوونه پيشنهوه و حه په ساو چاويان برپيه به ستيني چه مه وشكه كه. له ناو شيوه لي چه مه كه، لاي ديواري ناودري قهراخ، سواران به ره و روزه لآت نه هاتن. له سهر شاني چه مي وشك، دوو سواري ناشنا، گولمه مه د و ستار هاوشان و ههنگاو به ههنگاوي هيژه كه نه هاتن.

خه لكي، له به دگومان و گه شيبين چاريان نه بوو مه گهر نه وه ي مل بنين له وه ي پيش هاتبوو. ده سته يه ك سواري پازاوه به تفهنگ و لوخه ندان بو كومه ليك گوندي هه واليكي دلخوشكهره نه بوو، هه رچه ند ناواره و سه رگه ردا نيش بن. به لام چاريان ناچار بوو. سواران نه هاتن و خه لكي دزمين به بي دهره تي راويژ و گه توگو، نه وا كه وتبوونه ناو نابلقه وه.

— هيشتا له سهر جي خوتان راوه ستاون؟ دياره نه تانه وي پارووه كه شتان بو بجوون و بيخه نه ده متان، وايه؟

خه لكي خاموش وه ستابوون. گولمه مه د به ره خه وه له ستاري رواني و وتي:

— نه وه تانين! چاويان به لووله ي چوار برنه و كه وتووه، خه ريكن فجووق نه كهن!

نه سپه زكو و چواره ههنگله كه ي خان ناپو، به سينه ي پانو پوريه وه به شيوي چه مه كه دا هه لگه را. خان ناپوي گه يانده ته ختاييه كه، نزيك هه شاماتي توقاو و دردونگ و به ته شه ره وه وتي:

— نا؟ بو لي ره ماونه ته وه؟ شتيك نه بي بدين يان شتيك نه بي وه برگرين؟

رووي قسه ي له گولمه مه د بوو. گولمه مه د به نه ماژه ستاري پيشاني خان ناپو دا. ستار له بهر پلاري نيگاي گولمه مه د و خان ناپو دا، تاويك خوي راگرت و پاشان به ناچار له نه سپه كه ي دابه زي و به تووره بيه كي شاراوه له پشتي هه ر وشه يه كي دا، به خه لكه كه ي وت:

— بوچي هه روا راوه ستاون و ته ماشا نه كهن؟! ناخر يه كيكتان ۲۶۳۷

قسه يه ك بكات، كاريك بكات، جوو... جووليه يه ك بكهن ناخر؟!...

كه ليدهر

به رگي هه شته ه

هه شاماته كه هيشتا و هه روا مات و حه په ساو راوه ستابوو.

هيچكس ورته ي ليوه نه نه هات. هه نديك سه يري ميرمه مه ديان نه كرد

و برېک چاویان برېبویوه فهرج که جاریکتر منالتهکی له باوهشی
ژنهکی وهگرتهبویوه و رای نهژند. میرمهمد و فهرج هروا
نیگای دردونگیان له گولمهمد و جارجرش له ستار و خان ناپو بوو.
ستار دهسکهوساری نهسپهکی به بی سهرنجدان هه دایه سهر ملی
نهسپهکه. چووہ ناو ناپورهکه و سینه به سینه میرمهمد وهستا
و وتی:

– واته هیچ قسهیهک نییه؟!

به دوایدا پرسیارهکی له چاوهکانی فهرجیشدا دوویات کردهوه:

– نهړی؟! ... هیچتان نییه بیلین؟!

فهرج وتی:

– نه ترسن!

گولمهمد ناوړی دایهوه و خاج روانیه فهرج و وتی:

– تو چی؟!

خان ناپو به تهوسهوه وتی:

– له خوړا خوټان به مانهوه خهریک کردوه! چیتان لیداون؟

ستار ههنگاوکی بهرهو فهرج هه لگرت و پرسى:

– له چی؟ له چی نه ترسن؟!

فهرج به بی نهوهی نیگای له گولمهمد بگوازیتهوه، وتی:

– له گولمهمدی سهردار! دهنگو ههیه نهوهندهی گولمهمد

گه پشتهوتنه سهنگرد، دهسبه چی دوو دانه له جووتیارهکانی نهجهف

نه ربابی له کادینهکه سووتاندوه!

ستار که پیشی نه خواردهوه و نهی نه توانی رق و توورهی خوئی

داپوشی، به بی نهقان په نجهکانی لیک هه لپکا و نه راندی:

– ناخر کی نهوه ههوالانه بلاو نهکاتهوه؟ کی نهوه درو شاخدارانه

نه تاشی و به نیوهی نه لی؟ کی؟ ... کی؟!

چاوه پئی وه لام و کاردانهوهی نهوانی نه کرد. شهقی به ناپورهکه دا و

به رهو سوارهکان که له پیچی چه مهکه دا چاوه پریان نه کرد هه لات و پاش

تاویک له بهر چاوی حه په ساوی خه لکه که، نهسپه رووتهکی نهجهف

۲۶۳۸
که لیسدهر
بهرگی هه شته

ئەربابی بە دەستی بەستراووه، هینایه پینشهوه و هەر بهو توورهبی و جارسیه هاواری کرد:

– ئەی ئەمه کئییه؟! ... ئەم کابرایه کئییه؟ ئەیناسن؟! ئەبئ بئناسن!
ئەبئ بئناسنهوه، وانیهه؟!!

شانی نهجەف ئەرباب بە گوریس بەستراوو و مەچەکانی رەشمەپیچ کرابوو. بن چاوه شینهکانی ئەفری و سەر و قژی هەروا ئالۆسکا و، یەخە کراسەکە هەلتەقیبوو. لە ناو ئاپۆرەکەدا کەم نەبوون ئەوانە ی که نهجەفیان لە نزیکهوه بینیبوو و ئەیانناسی. زۆرتیشیان ناوی نهجەفی کوری حاجی عەبدولعەلی سەنگردی بیستبوو و ئەوا بهو جوۆره و لەو دۆخەدا ئەیانبینی، تووشی گیژی و سەرسوو پیمان ببوون. لە هەموو کەس حەپەساوتر، میرمحەمەد بوو کە دەستی کردبوو بە سەییوانی چاوهکانی و چاوی لە نهجەف نەئەترووکاند و ناخودئاگا لیوی بنهوهی ئەکرۆشت.

– ناسیتانەوه ئاخەرەکی یان نا؟

بە دوا ی پرسیارەکە ستاردا، خان ئاپۆ ددانە رێک و تۆکمەکانی بە قاقایەک پیشان دا و وتی:

– خەریکە سەیری ئاقیقی ئەنگوستیلە ئەکات! هەه... جسنه یان ناجسن، مامە گیان؟!...

میرمحەمەد سەیری دەورو بەریهکانی کرد و وتی:

– نهجەفه، نهجەف ئەرباب! خودی خۆیەتی، بهوه لّاهی!

ستار کە هەوساری ئەسپەکە نهجەفی هەروا بە دەستەوه بوو، وهک بلّی نهجەفیان پیشان ئەدا، وتی:

– ئەو کەسە دوو جووتیارەکە بە کادوو کوشتووە ببین! باش

سەیری بکەن بۆ ئەوهی ناچار نەبن لانیکەم درۆ لەگەڵ خۆتان بکەن!

۲۶۳۹

کە پیدەر

بەرگی هەشتەه

گوتە و چەقی نیگای ستار ئەو پیاوه بوو منالەکە گرتبوو بە باوه شەوه. فەرەجیش لە فیکە خۆی گەبشتبوو و ئەیزانی ستار وه لّامی لەو ئەوی. بۆیه منالەکە دا بە ژنەکە و لە کاتیکا لەسەر خۆ ئەچوو بەرهوه وتی:

— من ئەگەر لەبەری سەردار بوايەتم لەگەڵ مېرخانىش وام ئەکرد.
 ھەر دووكيان ئەبى لە بن كۆتېكا دا بېهستريئەو!

گوئلمحەمەد گەتوگۆي كابرأى دزمىنى و ستارى بو خۇيان بەجى
 ھېشت و خۆي بەرەو خان ئاپۆ ئازووت و بە ئەماژەيەك، ئاپۆي لەگەل
 خۆي خستە پرى و دوورى حەشاماتەكە وەستان؛ سوارە و يال بە يال.
 گوئلمحەمەد بە بى ئەوہى حەشاماتەكە و ستار و ھەرۋەھا نەجەف
 ئەرباب لە بن نىگأى دوور بكاتەوہ، بە خان ئاپۆي وت:

— جووتيارەكانى مېرخانن كە بو سكالآ ھاتبوو بو قەلامەيدان.
 سكالآي لەمانە ئەكرد لە لای ئيمە. بەلام ئەوہتا ئەو ئەمانى لە
 مالمەكانيان تەرە كرددوہ... درۆزنەي فيئەباز!

خان ئاپۆ، ئاوپرى لە پشت سەرى خۆي لە ئاپۆرەكە داہوہ و وتى:
 — يەكيان لە يەكيان فيئەبازترن! ئەو لەمانە گزەونتەر و ئەمان لە
 ئەو تەشقى ئەبازتر! ئەوہتا خۆت ئەيانبىنى. قورمساخانە ئەلئى لە سەر
 كپىن و فرۆشى كەر چەقەيانە! كارەكە كارى خۇيانە و ئەشيانەوي بە
 تۆكمەيى جى بەجى بكن! سەير ئەكەي؟ خەرىكن چوارمىخەي ئەكەن!
 ئەلئى ئيمە تاوانبارىن!... دەست بو ھىچكارىك نابەن، مەگەر ئەوہى
 سوور بزنانن قازانجەكەي وا لە گىرفانىان دا! لە خوايانە دەستىك لە
 ناديارەوہ بىت و كارەكانيان بو بكات!

گوئلمحەمەد ئاشناي خوو و خەدى مامى خۆي، وتى:

— ھەر چىن و ھەر جۆرن، جارئ ئەوہتا لە مال و ژيانيان ئاوارە بوون!
 خان ئاپۆ بە ئاشكرا و بە بى شاردنەوہ وتى:

— بە ئيمە چى؟ چ پەيوەندى و زەرەرىكى بو ئيمە ھەيە؟!

گوئلمحەمەد سەرى داخست و تاويك راما و پاشان وتى:

— داويانە بە گوئيان دا كە گوئلمحەمەدەكان ئەيانەوي ھېرشيان
 بكنە سەر و مال و داراييان ئاگر بەدن. مېرخان كە لە لای ئيمە
 گەراوہتەوہ بو دزمىن بەو جۆرەي تىگەياندون! خۆشت بىستت چىيان
 ئەوت؟! قاويان لە مەلئەندەكە بلآو كرددۆتەوہ جووتيارەكانى سەنگردىش
 ئيمە خنكاندوو مانن! رۆژ بە رۆژ لەم درۆ و دەلەسانە لە دژمان بلآو

ئەكەنەوه. ھەرچى چۆن بى... ئەگەر بىر يار بى لەم ولانە و لە ناو ئەم خەلكە بژين، ئەبى كارىك لە دژى ئەم بازارى درۆبە بكەين. خو نابى ھەروا لىي بگھەين، چ ئەوانەى ئەو درۆ و دەلەسانە بلآو ئەكەنەوه و چ ئەوانەش سازى ئەكەن! كاتىكە كار ئەگاتە ئەم جوړە جىگانە، بۆمان دەر ئەكەوئى ئاوارەبوونى ئەم خەلكە پەيوەندى و زەرەرى بۆ ئىمە ھەيە!

خان ئاپۆ كە پى ئەچوو وشە بە وشە گوئى لە قسەكانى گولمەمەد راگرتوو، سەرى ھەلئنا و پرسى:

– كەواتە؟ باشە؟... ئەلى ئەبى چى بكەين ئىستە؟!

گولمەمەد وتى:

– ئىمە ئەبى ئەم خەلكە بگھەينەوه بۆ سەر مال و ژيانان و گوئى ميرخانيش بادەين! ئەو ناكەسە ئەبى تەمى بگرى بۆ ئەوى لەمەودوا قسەى قۆر لە پاش ملەى ئىمە بلآو نەكاتەوه و بزائى تەمى ئەكرى. ھەم لەم رەش و پروتانه بگھەينەين كە ئىمە دوژمنى ئەوان نين. ھەر جوړ بوو ئەبى تىيان بگھەينەين ئىمە دارەدەستى بەگەكان، ئەوانەى كە پىشلىيان ئەكەن، نين.

خان ئاپۆ شانى ھەلئەكاند و وتى:

– جا ئەوى بۆ چىيە؟ چ سوودىكى ھەيە؟ جگە لەوھە ئەگەر ئەو رەش و پروتانه بزائن كە پشتى گولمەمەد بە ئاغەواتەكانەوه نىيە، ئىتر بە ھىچمان نازانن؟ من دلنيام ھەر ئەوئەدى بزائن لەگەل دەرەبەگەكان ناگونجىين، لەمەولا زەركىك ئاويش نادەن بە دەستمانەوه! ئەم جووتيار و رەشايىيەى من ئەيناسم، كوئىلەى زۆردارى و دەسەلاتە. ئەى بۆ ئەمانەوئى بە زۆرى زۆردارى بۆچوونيان بگۆرين؟ لەم نىوانەدا بۆ ئەبى ھەر ئىمە بىدۆرئىين؟

گولمەمەد بە بزەيەكى پوختەوه، روانىە چاوەكانى خان ئاپۆ و

پرسى:

– بەراى تۆ خان ئاپۆ، ئىمە پىويستمان بەو ھەيە جووتيار لە خۆمان بترسىين؟!

– نە... نا! بەلام ئىمە بۆ ئەبى خۆمان تىكەلى ئەو شەرى و قرەيە

بكهين؟

– ئيمه خوڤمان تېكەل ناكهين خان ئاپۆ. ئەوان ئيمه تېكەل ئەو شەر و قېرانە ئەكەن. لە سەرەتاشيەوه...
– كامانە؟

ئەوانەى كە پارەى خوینی منیان داوه به تۆ؛ به تۆى ئاپۆى من!
– ئا... ئا...

خان ئاپۆ سەرى لەقاند، چاوهکانى لە میانەى باوەر و دردۆنگى دا کرانەوه. نووکی زمانى تۆزیک لە دەمى هاتە دەرەوه و دريژەى دا:
– لەبرى ئەم كەلله پېنج مەنيەى من، خۆزگە خوا به قەد جۆيەك ئاوەزى پى بدايەتم. لە بیرم چوو بوو شتى وا پرووى دابى! ئاها... ئیسته خەرىكم تى ئەگەم. واتە... واتە لەم مەيدانەدا، ئيمه ئيتەر جيگەمان نايتهوه!... كە واتە ئەبى لايەنى يەككە لە خاوەن شەپرەكە بگرين!
گولمەحمەد وتى:

– ديارە تويش ئەتەوئ لايەنى برسى و بى كراس بگري؟
– ناچارم ئيتەر!

خان ئاپۆ جاريكيتەر سەرى لەقاند، هەندى دەنگى منگەمنگى لە ناو لوتيا دەرپرى و ئەوسا – وەك لەگەل خۆى – بۆلاندى:
– ناچار... ناچارى... ناچار... نا... چا... رين... ئا؟!
پاشان لەپر سەرى هەلينا و وتى:

– نەخېر! زۆريش ناچار نين! خۆ كەس خەنجەرى نەخستۆتە سەر گەروومان! بۆچى ناچارين؟!

لە بيدهنگى پرساي گولمەحمەددا، خان ئاپۆ لەغاوى ئەسپەكەى شل كرد و لە ئەسپەكە گەرا نيوسوور بدا و خویشى لە كاتىكا نيگای به سەر بەگمەحمەد و تفەنگدارەكانى ناو چەمەكەدا ئەگيپرا، دەستى پيكردهوه:

– ئيمه ئەتوانين ئەم برە ئاوارەيه نەديد بگرين و غار دەين بەرەو دزمين. راست بچين بۆ مالى ميرخان و فەرمان بدەين بەختە بەرانيكەمان بۆ بدا به زەوىدا. پاش ئەوهى كە نانەكەيمان خوارد باجى خوڤمانى

۲۶۴۲
كە ئيسدەر
بەرگە هەشتە

لېږه‌برگرين و بچين به دواى كارمان‌دا. هه‌لبه‌ت نه‌توانين باجى بۆ بېرېنه‌وه كه له‌كاتى خۆى‌دا هه‌لېگرئ و بيهيڼئ بۆمان. نه‌توانين بيخه‌ينه نه‌ستوئى كه نه‌گه‌ر نايه‌وئ پريشكه‌ى ئيمه‌ى به‌ر بكه‌وئ، نه‌بئ وه‌رزاووه‌رز به‌شى گولمحه‌مه‌ده‌كان بهيڼئ بۆ قه‌لامه‌يدان! نه‌مه‌ش رېگه‌يه‌كيه‌تى. بۆ نه‌بئ خۆمان به‌ ناچار بزائين كه...

— باج وه‌رېگرين؟! ...

— بۆ وه‌رى نه‌گرين؟! مه‌گه‌ر تا ئيسنه‌ وه‌رمانه‌گرتووه‌؟! ... پاشاى بئ جوقه‌ به‌ ئيمه‌ نه‌لئڼ ئيترا!

خان‌ئاپۆ ديسانه‌وه‌ش به‌ گالته‌ قسه‌كه‌ى كوټايى پئ هيئا. به‌لام بابه‌ته‌كه‌ بۆ گولمحه‌مه‌د هيشتاش گرنگ و به‌ره‌ه‌ست بوو. بۆيه‌ وتئ: — نه‌و رېگه‌يه‌ى تۆ بېرت لېكردۆته‌وه‌ خان‌ئاپۆ، له‌ كورت خايه‌ن يان -ره‌نگه‌ بۆ ماوه‌يه‌ك- خراپ نه‌بئ. به‌لام من واى تئ نه‌گه‌م نه‌وه رېگه‌يه‌ك نيه‌ كه‌ سه‌ره‌نجاميكي باشى هه‌بئ.

— سه‌ره‌نجام؟ كام سه‌ره‌نجام؟! ئيمه‌ به‌ رۆژ نه‌ژين ئاپۆ گيان، رۆژ به‌ رۆژ! من له‌ كوڤوه‌ دئنيا بم تا ئيواره‌ نه‌ميينم؟ له‌ كوڤوه‌، ها؟ تۆ دئنيايت له‌وه‌؟!

گولمحه‌مه‌د به‌ر له‌وه‌ى وه‌لاميک به‌ خان‌ئاپۆ بداته‌وه‌، به‌ ده‌ست نه‌ماژه‌ى به‌ به‌گمه‌مه‌د دا كه‌ هاتبوويه‌ ليوارى چه‌مه‌كه‌، بۆ نه‌وه‌ى بكه‌ويته‌ رئ. خوښى له‌غاوى نازاد كرد و قه‌ره‌ى خسته‌ سه‌ر شه‌قامه‌رېكه‌. شان به‌ شانى گولمحه‌مه‌د، خان‌ئاپۆش نه‌سپه‌كه‌ى نازاد كرد و له‌ روښتن‌دا، گوته‌كه‌ى خۆى وته‌وه‌:

— نا؟ چ دئنيايه‌ك؟ هيچ بېرت لېكردۆته‌وه‌؟!

— نه‌خېر! من بېرى نه‌م شتانه‌م نه‌كردۆته‌وه‌ خان‌ئاپۆ. نازانم بۆ!

ره‌نگه‌ ده‌رفه‌تم نه‌كردبئ. به‌لام... به‌لام شتيك نه‌زانم. زۆرم بېر له‌وه‌ به‌ك

٢٦٤٣

كه‌لېده‌ر

به‌رگه‌سه‌شته‌ه

شته‌ كردۆته‌وه‌. بلا... به‌لكوو بتوانم بۆتى بلېم. له‌ راستى‌دا نه‌مه‌وئ بۆتى بلېم كه‌ بۆچى... بۆچى واى لېهاتووه‌ كه‌ ده‌ره‌به‌گه‌كان به‌ كات و سات چال له‌ به‌ر پيمان هه‌لنه‌كه‌نن؟ تۆ هيچ بېرت له‌وه‌ كردۆته‌وه‌؟ هيچ بېرت له‌وه‌ كردۆته‌وه‌ بۆچى تۆوى درۆ به‌ دوامان‌دا بلاو نه‌كه‌نه‌وه‌؟ بۆ چئ؟

له بهر چی؟ بۆچی تازهیی ئەمکارانهمان لهگهڵ ئەکهن؟ بۆچی پێشتر لهگهڵ گۆلمحهمهدهکان ههڵوا ههڵوايان بوو؟ خانی فەرمەدت له بیره؟ یان خانی سهنگهسهه؟ یان ئەم ئالاجاقیهی خۆمان؟... ئەی چۆن بووه که ئەمسال ئاوا گۆراون و کراژیان فری داوه؟ بۆ؟

– بۆ؟!

گۆلمحهمهده له شانی چهپهوه روانیه خان ئاپۆ و له سهیرکردندا تیی راما و پاشان وتی:

– لهبهر ئەوهی که من نامهوئى باج وهربگرم و بیدهه بهوان بیخۆن! بۆ ئەوهی نامهوئى ناوی "ریگر"م له سهه بێ و ئەوان به ناوی من پشستی رهش و پرووت بلهرزینن! ئیسته که خۆمان ناسیوه، نامهوئى ئیتر بیم به گزیچاری ناکهسی وهکوو ئالاجاقی. ئەوان خۆشیان لهوه تیگهیشتون. بۆیهشه ئەیانهوئى له سهه رپیان لامههه. له تۆ ئەپرسم خان ئاپۆ. پاش ئەو ههموو مهترسی کردنه، چیمان ههیه؟!

– ههچ!

– ئەی بهدناوی ئیتر بۆ؟! بۆ جووتیار لهخۆرا لیمان بترسی؟ بۆ ئیمه ئەبێ کاریک بکهین که خهڵکی به دوژمنی خویانمان بزائن؟... ئیمه بۆ خۆمان به ئاو و ئاگردا ئەدهین، خان ئاپۆ؟!

روخساری گۆلمحهمهده به ئاشکرا داگیرسابوو. خان ئاپۆ تاویک بێ وهلام بوو و پاشان وتی:

– ئیسته که بارهکه وای لیها تووه، تۆ ئەلی ئیمه ئەبێ خۆمان بکهین به دهمراستی ئەم خهڵکه بێ دهموپله؟!

له ناخی داماوویهوه، جارێکی دیش گۆلمحهمهده وتیهوه:

– ناچارین!

خان ئاپۆ سهبارته بهو رقهی به ئاشکرا له گوندیهکانی ههبوو،

وتی:

– ئەی خۆیان چی؟! خۆیان؟!... ئەمهوئى بزانه ئیمه لهم ناوهدا چکارهین؟ ئیمه چکارهین، تۆ پیم بلی؟!

گۆلمحهمهده به هیوریهکی خۆویست ملی له گۆشاری دهمارهکانی

ئازاد كرد، روانيه مامى، به ئارامى پيڭكهنى و وتى:

– ئيمه... ههين. بهس ههين!

خان ئاپۆ وتى:

– به ئى... ههين... به لّام بابتهى بوونمان ئه بى كه فاره بدهين؟!
گولمحه مه د وه لّامى خان ئاپۆى به پيڭكهنين دايموه. خان ئاپۆ به لّام
شوپين گوته كهى خۆى گرت و وتى:

– گريمان له مانمان وهرگرت و دامان به وان، ئه مه خۆ چارهى هيج
دهردىك ناكات! گيروگرفته كه له وه قوولتره، مامه گيان. گرفتى ئه مانه
پيشهى زۆر كوڤنه. زهوى! گرفتى ئه مانه زهوييه، ئاو و زهوى! مه گهر ئيمه
ئه توانين ئه و پيشانه ده به ئينين؟ مه گهر ئيمه ئه توانين ئه و گرفته، ئه و
گرى كويژه به بو ئه وان بكهينه وه؟ ئه و كاره خۆ ههروا ساده نييه. گريمان
ئيمه له هه ندئى جى كارپيڭكيشمان له دهس هات، به لّام گولمحه مه د...
ئهمكاره ئيتر گالته نييه! ئهمكاره ياريكردنه به كلكى شير! تۆ ئه زانى
ئهمكاره و اتا چى؟ خۆت ئاگات لى ههيه؟

گولمحه مه د به هه مان هيوورى و له سه رخۆ وتى:

– خان ئاپۆ... تاكوو ئه مرۆش كارى ئيمه خۆ گالته نه بووه!
بهس گرفتى كارى ئيمه ئه وه بووه كه خۆمان خستۆته مه ترسيه وه،
به لّام له پيناوى چى دا؟ ئه مه مان نه توانيوه بو خۆمان روون بكهينه وه.
نه مان توانيوه مه به ستهى خۆمان بو خه لّكيش روون بكهينه وه. ئيمه...
ئه گهر مه به ستهى گه و ره تريشمان بو خۆمان له بهرچاو بگرتايهت،
مه ترسيه كهى له وه زياتر نه بوو كه تا ئيستته هاتۆته ريمان. خۆزگه له
سه ره تاوه ئه مه م زانيبا!

خان ئاپۆ سه رى راوه شاندى و هه ناسهى ئازادكرد و وهك له گه لّ خۆى

بى، وتى:

– ئاى... جهوانى، جهوانى! كه لّلهى ئاده ميزاد چ هه وابهك

٢٦٤٥
كه ئيدەر

به رگى هه شته

هه لّناگرى؟!

ئاره زوو مه ند و ئامپنه به غه ميكي نامۆ، گولمحه مه د وتى:

– خان ئاپۆ... ئه زانى دلّم چى ئه ويست؟

— نا؟

— حەزم ئەکرد بمزانبا چى بەم خەلكە بلىم! ئەگەر بمتوانبا ئەم رۆژانە پېشىبىنى بكم، دىنبا بە بىرم لى ئەكردهوہ كە ئىستە، لە كاتىكى ئاوهادا چى بەم خەلكە بلىم. بەلام ئىستە... بەس ئەتوانم فەرمانبان پى بدەم بگەرپنەوہ بو شوپنى خويان!... ئەترسم خانناپو. ئەترسم رۆژىك دابى ئەمجوره ئاوارانە ئەوہندە زور ببىن، شوپن ناو و نوابانگى ئىمە بگرن و بىن بو لامان، بەلام من نەتوانم چىبان پى بلىم! بو ئەمەشە... ھەندى جار ئەدا لە سەرم كە مروف تەنھا بە خوينى خوى ئەتوانى وەلامى وىستى خەلك و وەلامى نەزانى خوى بەجارىك بداتەوہ! بىرىكم بو بگەرەوہ، خانناپو!

دەنگى غاردانى بەگمحمەد، گەيشتن و ئەسپ راگرتنى ئەو، ئەتوت مووزاتىك بوو كە ھەواى قورس و ئەستورى ئەو ناوہى شكاند. ئەو ھەوايەى كە خەرىك بوو وەكوو گرىبەكى بوغز، گەرووى گولمحمەد بناخنى. بەر لەوہى چرپوونەوہى پەزارە، چاوەكانى بە فرمىسك تەر بكات، بەگمحمەد لەغاوى كىشايەوہ و پرسى:

— مەبەستمان بەرەو كوپپە، كاكە؟ بو مان ديارى بكە با بەدىن بە لارى دا. گەلیمان لە پىشە!

خانناپو لە ناو خوى دا بوو. گولمحمەد لە وەلامدا وتى:

— دزمىن. بەلام لە ناوپرى، لارى ئەكەينەوہ بەرەو چلگەزان. لە دزمىنەوہ ئەگەرپنەوہ بو خورسوف. شىو ئەكەين و بو خەو ئەچىن بو سەروپلايەت.

بەگمحمەد وتى:

— كە وا بوو پىت چۆنە ببىن بە سى پەلەوہ. پەلىك لە شانى چەپەوہ، پەلىك لە شانى راستەوہ، پەلىكىش لە ناوہ راستەوہ.

— خوت ئەزانى.

— پەلى لاي خوارەوہ لە ئەستوى تو ئەبى، باشە؟

خانناپو سەرى بە ئەرى لەقاند و گولمحمەد لە بەرزابى قەراخ رىكە قەرەى راگرت و خانناپوى بانگ كرد بوەستى بو ئەوہى بزانى

۲۶۴۶
كە ئىسەدەر
بەزگە شەشە

بهگمحه مه د چي نهکات. بهگمحه مه د به قهراخ ناپوره که دا نازووت و چوو تا سوارهکان دامه زريني. ناپوره که نهوا که وتبوويه ري و ستار له نيوان که وانیک له خه لکه که به دهوري دا دروستيان کردبوو، هه وساري نه سپه که ی به دهسته وه گرتبوو و نه هات. وا ديار بوو ستار، نه جعف نه رباب و نه سپه که ی، داوه ته وه به بهگمحه مه د. گولمحه مه د و خان ناپو له دهست راوه شاندي ستار و جوولاندي سهر و ملي نه يانواني له وه بگن که هه لچوو و خه ريکه وتار نه دا. خان ناپو نه ماژه به ستار، پيکه ني و سه يري گولمحه مه دي کرد. گولمحه مه د وتي:

— نازاني ماندوو بوون چيه!

خان ناپو پرسى:

— زور متمانه ت پييه تي، وايه؟

گولمحه مه د وتي:

— به و راده يي که متمانه م به خو ت هه يه، به و نه دازه يي بروام

به بهگمحه مه د هه يه! ... نازانم!

خان ناپو هه روا که نيگاي له سهر ستار بوو، سه ري له قاند و وه ک

له خو ي پرسى، وتي:

— نه و ئيتر چي له م دنيايه نه وي؟!

سوارهکان، بهگمحه مه د کردني به سي په له وه و خو ي له پيشي

تفه نگداره کانه وه وه ستابوو و ناراسته ي هه ر دهسته ي ديارى نه کرد و به

جوولاني هه ر دهستيكي، دهسته يه ک له چه کداره کان جيا نه بوونه وه و

به ري خويان دا نه رويشتن. دوو په ل به ملا و نه ولای ريگه که. په ليک لای

سه ره وه و په ليک به لای خواروودا. بهگمحه مه د له کاتي تپه ربوون به

لای ناپوره که دا، به ستاري وت که هه روا خه ريكي گوتوبيز بوو، که نه و

له گه ل په لي گولمحه مه د و سه ره يه لي نه و سوارانه بي به ريگه که دا

نه روون. خو ييشي بو لای خان ناپو نازووت و له کاتيکا په له که ي خان ناپوي

پيشنان نه دا، وتي:

— منيش لای سه ره وه نه رووم، له گه ل نه و دهسته يه. ئيمه له پيش

نيوه وه نه روين بو نه وه ي گه ليه که تاقى بکه ينه وه.

خان ئاپۆ له بېدەنگیەدا که کارتیکردنی وتووێژەکی لهگه‌ڵ گۆلمحه‌مه‌د به‌دی هینابوو، له‌غاوی خوار کرد و به‌ره‌وخوار بوویه‌وه. خامۆشی و خا و خلیچکی خان ئاپۆ، له‌ئەسپ ئازووتنه‌که‌شیه‌وه خویا بوو. گۆلمحه‌مه‌د ئەیتوانی ئەمه‌ له‌ داهیزانی شانەکانی مامی، جوړی دانیشتنی له‌ سەر زینه‌که‌ و شیوازی له‌غاو گرتنه‌که‌ی تیبگات. خان ئاپۆ له‌ هه‌موو داره‌تیک ديارتر، داهیزرابوو. داره‌تیکي وه‌کوو دابران.

گۆلمحه‌مه‌د چاوه‌پروانی گه‌یشتنی ستار و تفه‌نگداره‌کانی په‌له‌که‌ی، بۆ خواردنه‌وه‌ی قومیک ئاو، قهره‌ی له‌ سەر به‌رزایی که‌نار پێگه‌که‌ راگرتبوو. گۆلمحه‌مه‌د ئەوا لیو و گه‌رووی تهر کردبوو و خه‌ریک بوو پشکی جه‌وه‌نه‌که‌ی ئەبه‌سته‌وه‌ که‌ کۆمه‌لی دزمینه‌کان لێی نزیک بوونه‌وه. تفه‌نگداره‌کان به‌ دوایاندا ئەهاتن. ستار له‌غاوی ئەسپه‌که‌ی به‌ ده‌ستیه‌وه، له‌گه‌ڵ خه‌لکه‌که‌ ئەهات و هه‌روا هه‌ژابوو و قسه‌ی ئەکرد: — یه‌کیتی جووتیاران دامه‌زراویکی ده‌وله‌تی نییه‌ که‌ ئیوه‌ بچن له‌ شار یان له‌ ناوه‌ند بیدۆزنه‌وه. یه‌کیتی جووتیاران له‌ ناو خۆتان دایه؛ له‌ ناو جووتیاره‌کان دایه؛ یه‌کیتی خودی ئیوه‌ن! ... هی وه‌کوو ئیوه، له‌ هه‌موو لایه‌ک!

گۆلمحه‌مه‌د بزه‌یه‌ک به‌ ده‌میه‌وه، لای خۆی وتی: «بروانه‌ چ په‌له‌قاژه‌یه‌کیه‌تی! سه‌یری بکه‌ چ ئاره‌قه‌یه‌ک ئەرژینێ. چۆن گری گرتوو. ... بیاوی ساکار!»

کۆره‌و گه‌یشتنه‌ نزیک سه‌ردار. ستار وه‌کوو تیکه‌له‌یه‌کی رق و شه‌وق و شادی، له‌و بابته‌ی که‌ خودی خۆگری له‌ بیر بردیته‌وه، ده‌ستی بۆ لای گۆلمحه‌مه‌د راکێشا و هه‌ر به‌و شیوه‌یه‌ زه‌ل‌ل و خرۆشاو وتی: — راسته‌قینه‌ش، ئەوه‌تانێ له‌ به‌ر چاوی خۆتان، وه‌کوو خودی هه‌تاو! وه‌کوو خودی ئیوه!

له‌ په‌رده‌یه‌کی شه‌رم و مل‌به‌کوینی، گۆلمحه‌مه‌د له‌غاوی ئەسپه‌که‌ی وه‌رگه‌راند و به‌ جوړیک که‌ نیگای له‌ نیگای خه‌لکه‌که‌ بێ، وتی:

— کاک ستار... ستار خان!

ستار جارڙيڪيتر روانيه روخساري دووباره پشکووتووي جهماوههڪه
 و پيٰ خسته ناو ناوهزنگي. ٺهو پياوانهي دهوري سوار و ٺهسپهڪهپان
 گرتبوو، ڪشانهوه و رڀيان ڪردهوه. ستار هي ڪرد و خوٰي گهپانده
 نهنيشت سهردار و گوڙپايه ل ٻوو ٻو ٺهوهي گوٺمحمهد ٺهيوئ بيلي.
 گوٺمحمهد تاويڪ خاموش ما و لهسرخو ٺاڙووت. پاشان به بي ٺهوهي
 نيگاي له سهر ريگهڪهي بهردهمي ههٺبگري، وتي:

— سهرتا ٺهچين ٻو چلگهزان. بهٺينم بهو پيريڙنه داوه ڪه بچم
 ٻو سهرداني زاواڪهي. ٺهگهر دلنيابت ٺاشناڪانت له ترسان له نيوهري
 ناگهريٺهوه، پييان بلي با برٺهوه ٻو گوندي خوڀان. تا ٺهوان به پياده
 بگهنه نزيڪ دزمين، ٺيمهش باي ٺهدهينهوه ٻو ٺهواوه. پييان بلي ٺهگهر
 زووتر لهوان نهگهين، درهنگتر ناگهين. ٺهگهر زوريش ٺهترسن يهڪ دوو
 تفهنگداران لهگهل بنيره. پاش گهليهڪه سهر ٺهڪهوين به لاي راستدا،
 بهرهو چلگهزان!

ستار بهراوردی خوٰي ڪردبوو، ٻويه سهری ٺهسپهڪهي وهريگيا تا
 چهند تفهنگدار جيا بڪاتهوه ٻو ٺهوهي لهگهل جووتيارهڪان بچن.

— دوو ڪهس خوٺبخش! ... له پيادهڪان!
 وهلام هاتهوه:

— من و مهناف!

عهلي چهخماخ ٺاڙووت ٻو لاي ستار و پرسى:

— ٺهريباب چي ليدي؟ نهجهف ٺهريباب؟

— ٺهبيبهين لهگهل خوٺمان! ... تو لهگهل پهلي پيشهوه باڙووه. من و

سهردار لهسرخو ديبن. نهجهفپيش بهجي بهيله ٻو ٺيمه.

عهلي چهخماخ واي ڪرد ڪه ستار وتي. ستارپيش دهسڪهوساري

ٺهسپه رووتهڪهي نهجهفي له زيني ٺهسپهڪهي خوٰي ههٺپيڪا و به وڙغه

گهيشته ٺاست گوٺمحمهد و لهغاوي ٺهسپهڪهي خوٰي بهگوڙپهري قهره
 ٺازاد ڪرد ٻو ٺهوهي روڻهڪهپان ريڪ بڪهوي.

له روانگهي گوٺمحمهد و ستاردا، بهگمحمهد و پهلهڪهي

گهيشتبوونه گهرووي لاي سهرووي گهليهڪه، بهلام خان ٺاپو و سوارهڪاني

نهئه بئيران. وا پئنه چوو خان ئاپۆ و سواره کانی له پشت گردۆلکهی خوار
گه لیه که ون ببوون و له بن سینهی گرده که وه ئه یانویست له لاریوه دهور
بدنه وه و له و بهروه له گه ل دوو په له که ی تر یه ک بگرته وه. که واشبوو
و هاتنه وه یه ک.

گوئمه مه د به براکه ی وت نسی به نسی دزمینه کان له لاریوه
باژوی و داوی له خان ئاپۆ کرد په له نه کا و له سه رخۆ برۆن:
- تا کلاوه که ت با به ی ئیمه گه پراوینه ته وه. با سواره کانت
بچه سینه وه، له بن ئه م گرده.

ئهبه ری زووران و گرده له مکان، په وهندی کاشمه ریبه کان بوو.
گوئمه مه د ئه سپه که ی له سه ر به زایی گرده که پراگرت و دووربینی
له شه لته ی ئه سپه که ده ره ی نا و که وته سه یرکردنی بیابان. ستار له
لای گوئمه مه ده وه وه ستابوو و نه جف ئه رباب له پشت سه ریانه وه،
به چاوانی ئاگراوی و رق و تووره بیه وه، په ریشان و ماندوو و ژاکاو. نیگای
ئه وه نده نه فره تبار بوو که ستار - ئاگا و نا ئاگا - هه ولی ئه دا خۆی له
ژه هری چاوه شینه کانی نه جف به شارته وه.

ئه وه ی نه جف سه نگردی له روومه ت و چاوه کانی دا بوو، زیاتر له
ئاکار و سه روشتی کرده وه ی، تاودانه وه ی ئه و شته بوو که له م ماوه کورته دا
له گوئمه مه د و ده ورو به ره که یه وه تیگه یشتبوو. نه جف ئه رباب، ژه هری
سووکایه تی و بی ریزی تا ناو مۆخی ئیسقانه کانی هه ست پیکردبوو. له م
گیژهنی سووکایه تی هه شدا، زیاتر له وه ی که له گوئمه مه دی که له میشتی
تووره بی، نه فره تی له ستاری پینه چی هه بوو. نه فره تی که ئه گه ر هه لی
بو بره خسایه ت، سه ری ئه دا له شیتتی.

ئه وه راست بوو که نه جف ئه رباب، خانی جه وانی سه نگرد له لای
هه لته بوو په تی یه خسیریبه که ی به ده س یه کی چون ستاری پینه چیه وه
بی. هه لته سه ره له دانی ئه و هه ست و داره ته له یه کی وه کوو
نه جف دا، تازه نه بوو. چونکه نه جف، زیاتر پئی خۆش بوو تا خه نیمکی
به توانا شکستی بدات. له راستی دا ئه و به دای خه نیمی هاوشانی خۆی دا
ئه گه را و له شکست خواردنیشدا ته نانه ت ده ستی له خۆبه زل زانی و

٢٦٥٠
که ئیسه ده ر
به رگی هه شته

بهرزه‌فېرى هه‌ل نه‌ئەگرت. خۆبه‌زل زان بوو و به‌رزه‌فېر. ئەوه بوو كاتېكه
 خۆى له به‌رامبه‌ر ستاردا به زه‌ليل ئەبينى، تا راده‌ى مه‌رگ نه‌فه‌رتى
 ئەوى له دڤ گرتبوو. چونكه ستار -ئەو كه‌سه‌ى كه له چاوى نه‌جه‌ف
 ئەربابدا بى سهره‌وېپه‌ك زياتر نه‌بوو- ئەوى له به‌ر چاوى كۆمه‌لېك
 بى سهره‌وېپى‌تردا، برسېه‌كانى دزمين، وه‌كوو مه‌يمه‌وونېك پېشان دابوو
 و ئەوى كردبوو به نه‌مونه‌ى گوته و سه‌لماندنى قسه‌كانى خۆى. جگه
 له‌وه‌ش -به‌گومانى نه‌جه‌ف- ئەوه نه‌خه‌شه و شيوه‌ى ستار بوو كه به‌و
 جوړه‌ پيسوا سوارى ئەسپى رووتى بكه‌ن و وه‌كوو تاوانكارېك به هه‌موو
 لايه‌كدا بېگه‌رېنن. نه‌جه‌ف ئەرباب به‌قه‌د سه‌ره ده‌رزېه‌كېش گومانى
 له‌وه‌دا نه‌بوو كه ئەم فيله‌بازيه‌ى وا له بن سه‌رى ستاردا و هه‌ر ئەم گومان
 و ئەندېشانه زياتر و زياتر ئاگرى تى به‌رئەدا:

– ئەتكوژم پېنه‌دۆز! پوژئېكېشم مابى، تۆ هه‌ر ئەكوژم!

گولمحه‌مه‌د دووربېنه‌كه‌ى له چاوى كرده‌وه و به ته‌وسه‌وه پرسى:

– كى ئەكوژى نه‌جه‌ف خان، كى؟!

نه‌جه‌ف ئەرباب ده‌رفه‌تى وه‌لامدانه‌وه‌ى په‌يدا نه‌كرد، چونكه
 گولمحه‌مه‌د ديمه‌نى ره‌وه‌ندى له پانتايى بياياندا، له ناو ده‌وه‌نه
 گه‌زنه‌كاندا دۆزيبوووه‌وه و سواره‌كان خه‌رىك بوو ئەياندايه‌ غار. غار تا
 ناو ره‌وه‌ند. يه‌كبين. په‌ز و سه‌گ، شوان و چوارپى له له‌وه‌ر. دوو-سى
 ره‌شمالى نيوداشت به ته‌ويلى گردۆلكه‌يه‌كى لمېنى نزمه‌وه. پېرېژن خۆى
 هات به پېريانه‌وه و ويستى ركبى گولمحه‌مه‌د ماچ بكات. گولمحه‌مه‌د
 دابه‌زى و هه‌والى زاواكه‌ى پېرېژنى پرسى:

– كارمان زۆره ئېمه. دوو كه‌ست له‌گه‌ل ئەنېرم بيه‌نن بو ئېره.

– پشووېه‌ك به‌ن سه‌ردار! چا و نان؟

– به‌س ئاو!

به ئەماژهى گولمحه‌مه‌د، ستار و عه‌لى چه‌خماخ له‌گه‌ل ژنه ٢٦٥١
 كه‌لېده‌ر. گولمحه‌مه‌د له بن ته‌له‌به‌ردىك له سه‌ر عه‌رزه‌كه دانېشت.

به‌رگى هه‌شته‌ه

– من ئەبى هه‌روا به سه‌ر ئەسپه‌وه بم؟!

گولمحه‌مه‌د به بى ئەوه‌ى بروانېته نه‌جه‌ف وتى:

— حەزەت لێیە دابەزە!

نەجەف دابەزی. شانەکانی پاتەکاند و قاچەکانی کێشایەووە و جووڵانی بەلکوو تەزی دەربچێ. گۆلمحەمەد تەلەبەردەکەیی خستە بن ئانیشکی و کلاوێکەیی لە سەر قژی جووڵاند. نەجەف بە دەست و قۆلی بەستراووە هات بۆ لای گۆلمحەمەد و وتی:

— تاکەیی ئەتەوئ بەم مەلەبەندەدا بەمگەرینێ و جەولەم پێ بکەیی؟! گۆلمحەمەد کلاوی لە سەر تەوێلی بەرز کردەووە و نیگای بریپە نەجەف ئەرباب کە بەو پەری پەڕیشانیەووە لە بەرامبەری داوەستابوو، وتی:

— من پێم وابوو تۆ گرفتاری بیر و ئەندێشەیی تری! بیری جووتیارەکانت! نەجەف بە بێ ترس و بە وەرپەزییەووە پرسی:

— چیت لە من ئەوئ تۆ؟ پارە، تەفەنگ... یان پەز؟

— لە بیری ئەو شتانەدا نەبووم.

— خۆ ئەبێ شتیکت لە من بوئ! ئەوهم پێ بلی. پێم بلی با بزەم چیت لێم گەرەکە؟!

گۆلمحەمەد ژێر سەمێلی خوراند و وتی:

— نازانم. راستەکەیی نازانم! نازانم داوای چیت لێ بکەم!

— لەبلیت ئەوئ؟ کچی حاجی سوولتانخوردت ئەوئ بۆ براکەت،

ئەزانم! باشە... لەبلی بۆ ئیو! من ئەکشیمەووە. ژن بۆ من قات نییە!

گۆلمحەمەد دەستی لە سەر سەمێلی هەلگرت و وتی:

— بلیم چی؟!... نازانم!

— نازانی؟ نازانی؟ چی نازانی؟! قەلەنگی سەگت کردۆتە مەم و

بە هەموو لایەکدا ئەمگەرینێ. ریز و ئابرووت لە لای هەموو کەس و

ناکەسیک بۆ نەهێشتوووم و ئەوسا ئەلێی نازانم؟! واتە نازانی بۆچی

ئەمکارانە ئەکەیی؟!

— ئەبەهۆۆ! بۆ کوێیان بردووی؟!

گۆلمحەمەد ئانیشکی لە سەر بەردەکە بەرز کردەووە و چاوی بریپە

نەجەف ئەرباب. ماسوولکەکانی روومەتی نەجەف لە رق و بێدەسەلاتی دا

٢٦٥٢
کە ئێستە
بەزگی هەشتە

ئەلەرزىن و چاۋەكانى سوور داگەپابوون. لەو مئشتومرەي ساز ببوو،
 دوو تەنگدار ھاتنە پېئشەوھ بۆ ئەوھى نەجەف دوور بکەنەوھ، بەلام
 گولمەمەد پېيانى وت:

– كارتان بە ئارباب نەبى!... چ زوو قوشقى ئەبى، ئەرباب؟!

– تۆ بوایەتى لەبرى من قوشقى نەئەبووى؟!

– نەء! من لەبرى تۆ بوایەتم ھەئەھاتم!

– چۆن ھەئیم؟ بە دەستى بەسراوھوھ؟!

– ئەسپ وا لە بن پانتدا، نىيە؟

– ئەسپى پرووت؟

– بۆ خراپە؟

– بۆ ئەوھ خراپە كە لە پشتموھ ئەمدەیتە بەر گوللە!

– كە وا بوو بلى لە مەرگ ئەترسى! ئەي چۆن بوو تاويك بەر لەمە
 باسى كوشتنت ئەكرد؟! ھەرەشەت ئەكرد و ئەتوت ئەكوژى! ئەتويست
 كى بكوژى؟ من؟!

– نەء! تۆ نا. بەلام ئەو پېنەدۆزە ئەكوژم!

– ئەي من بۆ ناکوژى؟

– چونكە ناتوانم تۆ بكوژم، بەلام ئەو... ئەو بەرەللايە ئەكوژم! بەم

وختى خوا ئەيكوژم!

گولمەمەد ئەماژەي بە ستار كە جەوھنەيەك ئاوى بە شانیەوھ
 بوو، بە نەجەف ئەربابى وت:

– ئەوھتا جارى ئاوى بۆ ھیناوى. برۆ تۆزى ئاوى لىوھەرگەرە با خوینت

لە قولتدان بکەوئ، برۆ دەي!

ستار جەوھنەي ئاوى بە سەر دەستىەوھ سەبرى ئەو رېگەيەي
 كرد پيا ھاتبوو. مەمەمەدەرەزاي گولخانم زاواي پيرئزنى دابوويە پيش

ئەسپەكەي و ئەيھینا. پيرئزن بە دواي ئەسپەكەدا ئەھات. گولمەمەد
 ھەلسا و سەبرى كرد. پوخسارى كەوگ و سەمىلە پەشەكانى كابرأ - كە
 چوارشانە و بەخۆ بوو- ھەر لە دوورەوھ بەرچاوى ئەكەوت. گولمەمەد
 كلاًوھكەي بە سەريەوھ توند كرد، ھەنگاويك چووھ پېئشەوھ و وھستا.

ستار مەشكەى ئاۋ و زەرکەكەى لە نزیك نەجەف سەنگردى دانا و بە ئەماژەى گولمەمەد دەستەكانى نەجەفى كردهوه. نەجەف پەلامارى ئاۋەكەى دا و تەنگدارەكان بۆ ئاۋخواردنەوه لە دەورى ئالقه بوون. ستار هەلسا و لە لای گولمەمەدەوه وەستا و كەوتە سرتەكردن لە بن گوپىدا. پیریژن، زاواكەى و محەمەدەرەزای گولخانم گەپشتن. محەمەدەرەزا لە ئەسپەكە خۆى هەلدايە خوارەوه، قۆلى كابرای گرت و بردیە پېشەوه. كابرأ، بەو سمیل و شان و باهوپەوه، دەستەكانى بەبەر ورگیهوه گرت و لە بەرامبەر گولمەمەد راوەستا. گولمەمەد هەنگاوێكى نایە سەر بەرزایى تەپۆلكەكە و لوولەى ساردى بڕنەوهكەى نایە بن چەناگەى كابرأ و پرومەتى بەرز كردهوه. بەلام كابرأ چاۋەكانى هەروا بەرەو خاك بوو و نەى ئەویرا سەیرى گولمەمەد بكات. پیریژن لە شانى زاواكەیهوه وەستا و بە ئاشكرا شەلەژابوو. گولمەمەد بە تەكانىكىتر، پرومەتى كابرأ بەرز كردهوه و پرو بە خۆرەكە سووراندی و وتى:

– بووى بە كەلەگا، ئەرى؟!... سەیركە!... سەیرى من نا، هی خۆرەكە! سەیرى خۆر بكە! چاوترووكانىش قەدەغەیه!

كابرأ چاۋى لە چاۋى خۆرەكە مایەوه و گولمەمەد لەگەل ستار كەوتە رى و وتى:

– تا ئەگەر پیمەوه هەر بەو جۆرە بى، حەمەرەزا! نابى چاۋ بترووکینى، تیگەپشتى؟!

– بەلى سەردار!

– دەستەكانى ئەو خانەى تریش بەستەوه، پاش ئەوهى ئاۋى

خواردەوه!

ستار و گولمەمەد كەوتنە رى و پیریژنیش كە دوايان كەوتبوو، لەگەلایان رۆپشت.

شوینىك لە پەناى گردۆلكەكە، دوورى چاۋان و لە بن چوار بنچكى گزىچاردا راوەستان. پەرزینىكى كەستەك و بەرد و كۆنەرەى چالووك، بە سەیوانىكى لىكدووورای لەتە پەلاس و توورەكە و شەلنە دراو. شوینىك

به‌قهد کولانه مریشکک لهو بیابانه پان و به‌رینه‌دا. خانوو؛ سه‌یوانی بان سه‌ر.

گولمه‌مه‌د و ستار شان به شان و نزیك به‌رده‌رگا ته‌نگه‌به‌ره‌كه‌ی ساباته‌كه وه‌ستابوون و پیریژن له پشتیانه‌وه مابوو‌یه‌وه و ده‌ستی نه‌هینا به‌یه‌كا. له ناو ساباته‌كه ژنیک له بن سه‌یوانه چل تیکه‌كه راكشابوو و مناله‌كه‌ی لكاندبوو به خویه‌وه و خیسسه‌ی له پیاوه غه‌واره‌كان نه‌کرد. لیوه‌كانی نه‌توت دادووراوون و روخساری به‌س دوو چاوی ره‌ش و به‌قوو‌لا چوو بوو، له كالانه‌ی قه‌راخ ئیسقانی و وشكه‌لاتوو‌مه‌وه؛ شتیکی له شیوه‌ی مه‌رگ! له قوو‌لایی تاریکی سه‌یوانه‌كه‌دا چه‌ند منالی وردیله وه‌ك موریانه به‌یه‌كا نه‌هاتن. هه‌روه‌ها دوان سیانیکی تریش، تۆزی گه‌ره‌تر دووری ساباته‌كه له پشت ده‌وه‌نه‌كان‌دا خویان مه‌لاس دابوو و به ترسه‌وه سه‌یری پیاوه بیگانه‌كانیان نه‌کرد. ئاشكرا بوو ژنه‌ی زه‌یسان وه‌ی ئاخافتنی نییه و هه‌روه‌ها تامه‌زرۆی ئاخافتنی نییه. خه‌سته و بیزار، پیلووی لیك نا و پرووی كرده لایه‌كه‌وه. گولمه‌مه‌د وه‌رگه‌را و له پیریژنی روانی. پیریژن له ترسی نیگای سارد و ره‌نگ و پرووی به‌ریوی نه‌وه هه‌نگاوێك كشایه‌وه و وتی:

— هه‌موو سالیك منالیکی نه‌بی سه‌ردار. هه‌موو سالیك منالیك. هه‌مووشیان كوړن. ئیتر هیژی تیا نه‌ماوه. خواردن و خوراك، سه‌ردار. ژنی زه‌یسان به‌ روونی زه‌رد گیانی دیته‌وه به‌ر و هه‌له‌سه‌یته سه‌ر پی. به‌لام خورشتی نه‌وه، نانه و ناوه. گوشت و روون نه‌بی خوا. گوشت و روونی زه‌رد. زستانمان له‌به‌ره. نه‌گه‌ر وا بروات ناگاته نه‌ورۆز.

— خزمته؟

— نه‌خیر سه‌ردار! شووه‌كه‌ی شوانی زاواكه‌ی منه. وا لای په‌زه‌كان. گولمه‌مه‌د سوورایه‌وه و كه‌وته ری. ژنه‌ش له ته‌نیشته ستاره‌وه

كه‌وته ری و جاریکی‌تر كه‌وته گله‌یی و بناشت:

— بێترسینه سه‌ردار، بێترسینه. ناوا سه‌یری مه‌كه. جه‌لادیكه

بو خوی. پی بلی ده‌س له خانمبازی هه‌لبگری. كچه‌كه‌م خه‌ریكه دلی نه‌توقی!

ژنه هیچ وه لّامیکي له گولّمحه مهده نه ئه بیست. سهیری ستاری کرد. ستاریش بیدهنگ بوو. گه یشتنه وه ره وهند. چهنه ژن و کچ له ده ریزانی ره شماله کانه وه چاویان بریبوو په پیاوه غهواره کان. گولّمحه مهده خاوی کرده وه و وهستا. پیاوه کانیش وهستان. گولّمحه مهده به ستاری وت پروات و کابرا بهینن. ستار کهوته ری و بانگی لی کرد:

— نه جهف ئه ربابیش بلّی بهینن!... هه موو با بین! ستار پیی هه لگرت و پیریژن جاریکی تر کهوته وه ئاخفتن و داواکاریه کهی دوویات کرده وه. گولّمحه مهده وتی:

— زیادی خوّت بو کچه کهت په ریشان کردوه!

— کچه کهم جهوانه سهردار. ئومید و ئاره زووی هه به. منیش به سهده هیواوه کچم داوه به شوو!

— کوا له کوپیه؟

— کی، کچه کهم؟... لی ره به، له ناو ره شماله کهه. غم و په ژاره کردوو به کلکه ته شی. ئه یهینمه خزمه تان... هو ی کچی! ئه مه ی وت و به ره و کونه که کشا و پاش تاویک پیریژن مه چه کی کچه کهی به ده ستیه وه هاته دهره وه. کچه پیی ئه کشانده وه و پیریژن رای ئه کی شیا:

— سهردار برای توپه. ئه و مه حره مه. برابه بو مان، باوکه بو مان...

ژنه ی جهوان، باریک و کز و ره قه له بوو، تا ئه و راده یه که بالآ بهرز ئه هاته بهرچاو. روخساری به لو ی سه ریوشه که ی، تا بن چاوه کانی داپوشابوو و به ناره زایی به دوا ی دایکی دا رانه کی شرا. له هه ره ههنگاو یکدا ئاوری ئه دایه وه و وا پی ئه چوو به ره فتار ئاسایی نییه. سه ره نجام پیریژن تا نزیک ی گولّمحه مهده راکیشی کرد و به هه زار زمان رایگرت. به لّام ژنه ی جهوان به لّام نه ئه گرت و له داره تیکی سه مه ره، وه کوو کیژو له یه کی منال و شه رمن خو ی له پشت دایکی دا که له و کورته بالآ تر بوو ئه شارده وه. گولّمحه مهده به بینینی ژنه ی جهوان سه رنجی راکیشرا بوو، به لّام به ناچار - بو ئه وه ی ژنه ئوقره بگری - پرووی لییان وه رگی را و پرس ی:

۲۶۵۶
که لیسدهر
به رگی هه شته

– تۆ... سكالآت له شووهكەت هەيه؟

ژنەي جەوان، بېستى و نەي بېست، دەستى له دەستى داىكى راتەكاند و راي كرد و بە پەلە له ناو رەشمالەكەدا ون بوو. دەسبەجى شەپۆلى قاقا و پێكەنين له ناو رەشمالەكەي ترهوه بەرز بوويهوه. گۆلمحەمەد بە سەرسووڕمانهوه له ژنەي سركى روانى و، پيريزن سارد و داماو، لىوى خوۆى كرۆشت و بە بيانووى هينانهوهي كچەكەي، بەرهو رەشمالەكە هەلاتهوه و له هەمان كاتدا قيزه و نالەي ژنەي جەوان بە پارانهوه بەرز بوويهوه كە بە گريان و شيوههوه داواي له داىكى ئەكرد ئازارى نەدات.

پياوهكان ئەهاتن. له لايەكەوه نەجەف ئەرباب بوو له نيوان چەند تەفەنگچىدا و، له لايەكيشهوه كابرآي مەردار -زاواي پيريزن- كە چەناگەي بە لوولەي تەفەنگەكەي محەمەدپەرزاي گۆلخانم و، چاوه داچەقاوهكانى له خۆرەكە بوو. ئارام و نابەدڵ هەنگاوى ئەنا. كە گەيشتنە بەر مەيدانى رەهەند، گۆلمحەمەد روى له رەشمالەكە وتى:

– ئەو قيزه و هەرايە بخەويئن. بېدەنگ بن!

پاشان بە راوهشاندى دەست له محەمەدپەرزاي گۆلخانمى گەياند كابرآي ئازاد بكات و خوۆى چوو بەرهوه و بە كابرآي مەردارى وت: – يەكەم بللى سى مەن رۆن بېەن بۆ ئەو دەخمەيه، بۆ ئەو ژنە. ژنى شوانەكەت! پاشانيش بۆ خۆت كاورپك ئەكوژتەوه و گۆشتەكەي ئەنپىرى بۆ هەمان ژن. پاش ئەوهي ئەو كارانەت كرد...

گۆلمحەمەد ئارام بوو و پاشان وتى:

– جارئ ئەو كارانەي وتم بېكە جا قسە ئەكەين!

– واتە ئازادم... سەردار!؟

– وتم برۆ ئيترا!

كابرآي بە پەلە خوۆى كرد بە ناو كۆنەكەدا و بە هيزەيهك رۆنەوه هاته دەرەوه. سەرى هيزەكەي بەرز كردهوه و له بەر چاوى گۆلمحەمەد رايگرت. گۆلمحەمەد ئەماژەي بە محەمەدپەرزاي گۆلخانم

کرد که هیزه‌ی پۆنه‌که هه‌لگرێ و بیبا بۆ ساباتی ژنی شوانه‌که. محهمه‌ده‌زا جه‌وه‌نه به‌تاله‌که‌ی دانا و پیری کرد به هیزه‌که‌دا. کابرا هه‌لات بۆ پشستی ره‌وه‌ند و ده‌سه‌بجی، له کاتی‌کا کاورپکی کردبوویه قه‌لاندۆشکان، گه‌رایه‌وه. کاورپه‌که‌ی له به‌ر پپی گولمحه‌مه‌دا کوتا به‌ عه‌رزدا و له چاو‌ترووکانی‌کا دا سه‌ری به‌ری و پاشان پالتاوی دا‌که‌ند و که‌وته که‌ولکردنی به‌رخه‌که.

– سوار ئه‌بین!

ئه‌سه‌په‌کانیان پپش کرد. نه‌جه‌ف ئه‌رباب، به‌ ناوچه‌وانی گه‌رژ و مۆنیه‌وه جاریکی‌تر سواری ئه‌سه‌په‌ رووت کرا. محهمه‌مه‌ده‌زای گولخانم له کاتی‌کا دم و لچی له چه‌وری پۆن ئه‌بریسکایه‌وه، هه‌لاته به‌ره‌وه. گولمحه‌مه‌د سواری شه‌ودیز بوو و ده‌وریک به‌ ده‌ور کابرای مه‌رداردا که‌ خه‌ریکی که‌ولکردنی کاورپه‌که‌ بوو، گه‌را و له به‌رامبه‌ری‌دا له‌غاوی کینشایه‌وه و وتی:

– ئه‌گه‌رپمه‌وه بۆ ئیره. دیسانه‌وه دیمه‌وه، تیگه‌یشتیت؟! وه‌ی له‌و رۆژه‌ی ئه‌و ژنه و مناله‌که‌ی شتیکیان لی‌هاتبی. خو گویت لی‌یه؟! کابرا چه‌قۆ خویناوییه‌که‌ی به‌ ده‌سته‌یه‌وه، هه‌لسابوو و له به‌رامبه‌ر سه‌رداری سوواردا وه‌ستابوو و بزه‌یه‌ک له سه‌ر لی‌وی بوو. گولمحه‌مه‌دیش رووخۆش بوو:

– خویشنت بخۆ و به‌وانیش ده‌... ناپیاو!

پیریژن خۆی گه‌بانده به‌رچۆکی گولمحه‌مه‌د و به‌ نامرادی پرسیاری کرد:

– ئیسته من چی بکه‌م... گولمحه‌مه‌د؟!

گولمحه‌مه‌د به‌ هه‌مان رووخۆشیه‌وه، به‌ ژنه‌ی وت:

– گۆشنتی ئه‌م کاورپه‌ ئه‌که‌ی به‌ قاورمه و ئه‌یه‌ی بۆ ئه‌و ژنه و بۆی دانه‌نی، له‌به‌ره‌وه لی‌ی بخوات و بگاته مانگی نه‌ورۆز!... تۆزیکیش ویژدان په‌یدا بکه، تا ئه‌گه‌رپمه‌وه بۆ ئیره!

گولمحه‌مه‌د له‌غاوی قه‌ره‌ی شل کرد، ئه‌سه‌په‌که‌ پپی له‌ عه‌رز به‌ری و ده‌سه‌بجی په‌له‌یه‌ک هه‌وری تۆزوخۆل له‌ دوايان به‌جی ما.

٢٦٥٨
که‌ ئیسه‌ده‌ر
به‌رگی هه‌شتمه

پیریژن ناخودئاگا یهک دوو ههنگاو به دواى ئهسپهکاندا رۆیشت، بهلام
ئهسپ له ملهى گردهکه سهرکهوتبوون و خهريک بوون له چاو ون
ئهبوون. پیریژن به ناچار رووى وهرگیپرا و جهوهنه بهتالهکهى له بهر
پیی ههنگرتهوه و بهرهو زاواکهى چوو.

٢٦٥٩

که پیدهر

بهرگیه شهسه

۲۶۶۰
که نیسدهر
بهرک هه شینه

به ندى سببم

شهو تهنپوشى ماندویتی پياوان و، ريگه راخهري خهوالووی بواری ماندویتی. ئهسپهکان به گوپی داشوپا و لهقهوه، به خاوی ههنگاو ئهین. لهشيان کوتراو و نیازمهندی خه. چاوهکانیان له تاریکی شهودا ریئشکه و پیئشکه ئهکن و قیرقاچ ئهپون. سستی زاوته ناو خوین و مؤغهره ی پشت، توانای راگرتنی قورسایى لهش نهماوه.

سواره و پیاده خاموشن. داهیزراو و بیدهنگ. خهوهنووچکه ی داهیزان ههندیك ئهباتهوه. له ناو پیادهکانیشدا تهناهت هی وا ههیه خه له چاویاندا، ههنگاو ئهین و به ههست به دواى كهترهكهدا رائهکیئشریئ. لیبه و لهوی بهکیك سه رسم ئهدا و قاچی دی بهیهکا و ههئنهسیتهوه. له ههلهکوهوتنی پهنجهی پی له بهرد، نازاریکی تیژ خه له چاوان ئهتهریئ. پاشهکهوتی وزهی ئهژنۆ بهکار ئههیئری و به گازگرتن له پهنجهیان خه له پیلوویان دوورئهکهنهوه. له ههموو کاتدا کاردانهوهی گوئمهحمهده بهلام له ریبازی بیکوئابی شهودا، وهکوو تاپۆ و تارمایی سه رگهردان لوقهی دی.

نهجهف ئهریاب برپاوه. گهردنی توکمهی لهقهی دی و سه ری وهکوو

شووتیهکی بهستراوه به کلک - گهردن- به ههموو لایهکدا خوار ۲۶۶۱
 ئهبیتهوه. پشتی چهماوتهوه و شاننهکانی داشوپاون. ئهو ئهسپهی که لیدهر
 ئهویان لی سوار کردووه، وهک سواری به پشتهوه نهبی، سه رسم ئهدا و بهرگی هه شتهه
 شهوسین ئهکا و کاتیکه سمدهستی له چالیك ههئنهکهوی، لهوانهیه

سواری دهسبەتراو بە سەرھوہ قَلپ بکاتھوہ. بەلّام... خەو و ماندووتی و ڕی، درێژەى ھەيە.

خان ناپۆش لە ماندووتی بيبەش نيبە. ناتوانی سەرھ گەرھ و شانە پانەکانی رابگرى. سست و بياو و بيبھوودە تى ئەکووشى ڕى بە خزانی ئەنديشەى خەوالوو بيبەستى. دەسکەوسارى لەغاوہکە ئەخزى و ئەيەوئ لە ناو قامکە زبر و ئەستوورەکانى داکەوئ. کارى شەکەتى لە سنوور و توانای فەرمانى ميبشک تيبەرپوہ.

بەگمحمەد يەکسەرھ خۆى داوہ بەدەس خەوہوہ. بيبەرپايستى بوون و نەبوونى مەترسى، شەلتەى تەرکەکەى لوولە کردووە و لە سەر زینکۆکە دایناوہ و ھەنيەى ناوہتە سەرى و لەگەل تەفەنگەکەى بە سەر خەمى پشتيەوہ، لە ھەلۆيەک ئەچى لە ماندووتى دا بالى کرديبتەوہ.

ستار بەلّام درووى لە چاوان دايە. وەکوو چلەدارىکى وشک و پەق، راست لە سەر زینى ئەسپەکە دانیشتووە و درەوشى نيگای بربوہتە دللى شەوہزەنگ. لە بەردەمى ستارەوہ گولمحمەدە کە نەرم و بە نەوا داژوئ. ئەو ئەللى تووشى بەلّای سەگخەوى بووہ. نوقمى ئەنديشە و چاوموڤرى ناو شەوى نووتەک، مژوللى وشک وەکوو کا. بەلّام ھيشتاش ئەو درەوشى کاروانە و در بە شەو ئەدا و ئەبيري. کاکيلەکانى ئەللى لىک جۆش کراون و نيگای لە چالى کالانەدا قەتيسماوہ. بە وینەى بەستينى گولاوڤکى بيابانى لە پاش تيبەرپينى گەلاوڤزى دريژخايەنى پر ھەتاوى ھاوينى.

کارى گولمحمەدەکان لە دزمين دەمپکە کۆتابى ھاتووە. بيري کارەکە بەلّام بەردەوام و لە پەرەسەندايە. بيري، ھەزار روالەت و کەسەم و لايبەن ئەنوونيتەوہ. بيري و ئەنديشە و گومان و ھەلۆہستە، تەنانەت ئەگەر ميبشکيش توانا و وزەى ئەو ھەموو ھەلچوونەى شەپۆل لە سەر شەپۆلى نەماين. ئەللى بە قولپدانى خوین، ميبشک و پيچاوپيچى ھەزار توڤى ميبشک بە تالان ئەبرئ و بەتالان ئەبريتەوہ. ميبشک بو دەمپکيش، دەمى پشوووانى نيبە.

نە کەمە و نە سانايە، دانانى ريسا و بەرپوہبردنى ھەمان ريسا

٢٦٦٢
کە ئيسدەر
بەرگە ھەشتەم

له يهك كاتدا و له يهك پوژدا. دانان و راپهړاندنی قانون له بهرامبر
قانوندا. بهچوځا هینانی میرخان، وروژاندنی کومه لیک پروت و سک
برسی له دژي میرخان و خپله کهی. سوارکردنی پیاده کانی هموو روژگارن
له کوڼی نهو، به واتای سهروبن کردنی ژیان، زهوی له بری بنمیچ دانان و،
له نهجامدا... دهست له کاری ژیان وهردان!

– «گولمحه مه د خان، من سکا لام بو لای تو هینا بوو!»

– «که وتبووینه پېشه وه بو نه وهی دوا نه که وی... سهگ!»

– «من له سهر سفره تان و نمه کم خواردوه!»

– «به زانت بی، مشه خور!»

– «تیره مال و گوندی منه، تو خه ریکی بی پرومته تم نه که ی، خان!»

– «رومته چ رهنګ و چیرکی هه یه بو تو؟!»

– «هه ماره کانم... گهنه کانم... هه لووژه کانم... تم خه له یه...»

نه مانه هینی منن، گولمحه مه د خان! له زهوییه کانی من هاتوونه ته
به رهم!»

– «زهوییه کانت؟! زهوییه کانی باوکت، تو بلای؟!»

– «نهمکاره ی تو نه یکه ی، ناهه قه گولمحه مه د!»

– «نهمکاره، هه قی هه قه میرخان!»

– «دهی نه گهر وایه بمکوژه! بمکوژه و ته وایو که!»

– «من خو جه لاد نیم!»

– «نه ی پی ت وایه کیت به بری خوت؟! دادوهری؟!... نه خیر!»

نهمکاره ی که تو نه یکه ی، خو ی جه لادیه!»

ته ختی پیل او هه که ی خان ناپو له ته ختی سینه ی میرخانی دابوو و
هه ناسه کپشانی له بیر میرخان بردبوویه وه.

– کاتی بردنی خه له له هه ماره کان، خه لکه که ت بیني چون دهست

و پیمان نه له رزی؟ تم جه ماوهره یه کیکیان نه وې پارووه که یان بو بکا

۲۶۶۳
که لیدر

هرگی هه شته

به ده مه جاو و بیخاته سهر زمانیان! دلنیم زوربان دلای نه وهی نه کرد
کیسه یه که دانه وپله بیاته وه بو زستانی مناله کانی. خو پری ترسنوکانه!

ستار به گولمحه مه دی وت، که نه توت له گه ل خو ی نه دوی:

— نه يان نه توانی باوهر بکهن. نه مکاره له لایان تازه و سهرسوورهيڼه
بوو. ورده ورده راډين.

— تهمه نيکی پي نه چي... تهمه نيکی دريژ!

— چهندين تهمه... چهندين و چهند تهمه! نهو ترسه ی له دلي
جووتيار ناخنراوه، تهمه نی به قهده تهمه نی نووچه! به روژيک و به دووان
نه م ترسه بهدی نه هاتووه، به روژيک و دو انيش ناچيته دهره وه... تا نهو
ترسانه جي بگوون، چهندين تهمه نه خايه نی!

— تو چهنده شيڼه یی و به تاقه تی، چ تاقه تيکت هه یه... پياو!
— له بهر نه وهی چاره یه کی جگه له وه نابينم! به رای تو چاره یه کی تر
هه یه؟!

دهنگی خه والووی خان ناپو، گر و ماندوو له په نا سهره وه، وتوويزه که ی
بري:

— نامانه وی له سووچيکا توژي خو مان بده ين به عه رزا؟

گو لمه مده به لای شانی دا ناوری له خان ناپو دایه وه و وتی:

— له چه می شو روا نه په رینه وه، سهر نه که وین و لای نزيک
زه عفرانی بارگه نه خه ين. رهنگيشه له کاروانسه را لامان دا. دهمه و به یان
هه وا به ته شقتره. نه سپه کان سهر جلی زستانه یان پي نييه!
ناوی چه می شو روا توژي هه نسابوو. تا بن چوکی نه سپه کان
نه گه يشت. سارد بوو، به و راده یی خه و بته ري ني. له و بهر چه مکه وه،
پياوه کان نه یان توانی ناگريک بکه نه وه بو وشکر د نه وه ی ليتاو له قول
و پوو زیان. به لام هه ل و دهره فته نه مابوو. هه مپش نه وه ی که گهرمای
بلنسه خو ی نه بوو به بيانوويه ک تا پياوه کان خاو بينه وه و خو یان بدن
به ده ست سستی خه وه وه.

ري له لاړپوه و تا کاروانسه رای زه عفرانی نه بو پي پورا يه ت. نه مه یان
روون و مسوگهر بوو. بو یه کوشتنی کات و وهخت به فير پودان، ته نها
به رهنجای تهمه لی و سستی بوو و نه شنه بو وا بکرايه ت.

— بارگه ی پشوو دان، کاروانسه رای زه عفرانی.

به ره و ناسوگه ی روژه ه لآت نه گهر نه سپت تاو بديه ت، کاروانسه را

۲۶۶۴
که لیسدهر
به رگه هه شته

له شانی چهپی کۆنهړی بوو. کۆنه رپی مه شههد که به کاروانسه رادا تی ئه په رپی، به گردی خولامو، به پیچی چه مه وشکدا دانه گه را، به قهراخ قه لاجیمه ندا نه رویشته و ریگه ی شو راوی نه گرت، پاش دهر ووی سه نکه لیدهر ده شته که ی نه گرت بهر و له گه ل تازه رپی - ریگه ی ترؤمبیل - سه ری لی ک نه نایه وه و تی که ل نه بوویه وه؛ له هه مبه ر چاخانه ی هیمه مه تاوا.

پیاوه کانی گولمه مه د چه می شو راویان به جی هی شته بوو. نه یانته وانی له خوار هاشمه تاوا و ناو باریک بکه ونه سه ر ریگه که و راسته وخو به ره و کاروانسه رای زهغه رانی برؤن. به لام نه مکاره دوور له پاریز بوو و، به باش زانرا که تا گه یشتن به کاروانسه را، شوپی خو یان له نامو و نامو ئاشکرا نه کن. له هه موان زیاتر، ستار و خان ناپو له سه ر نه م بوچوونه سوور بوون. له و رووه وه که فرینی مه ترسیان به سه ر سه ره وه و، پاخه ری داویان له بهر پیاندا به چاوی باوه ر نه بی نی. نه کرئ بوتری دهره تانی بینینیان هی شتا مابوو. نه مه به لام به و مانایه نه بوو که گولمه مه د ترسی مه ترسی نه بوو و سه ره رو دازووت؛ نه له بهر نه وه ش نه خی سه ری خو ی به که م نه زانی، یان نه وه ی که دابووی له سه ری و نه یویست خو ی بخاته ناو بو سه ی ناگر.

نه؛ هه رگیز وانه بوو. له و په ری بویری و له گه ل نه وه ی که گالته ی به مه رگ نه کرد، تامی ترشی ترسی ورده ورده له پی که هاته ی ده ماره کانی دا هه ست پی نه کرد و ناگای لی بوو. نه م گیزه نی تووره بوون و هه لچوون و به دخه ویه ش ه یچ هوی به کی نه بوو جگه له دردو نگی و راپاری، دردو نگی و دلنیگه رانی نه و کرده وه و کردارانه ی که کراون و نه وه ی به ناچار نه بی بکری. تامی تیژی ترس و دلنیگه رانی به رده وام، بو ساتیکیش لی نه نه گه ران و نه وه بوو که له و گیرمه و کیشنه ته نگه به رده و له و

گیزه نه دا که هه موو رووداویک به له ز و خیرا رواله تی کی تری وه ره گرت ۲۶۶۵
 - له ماندویتی له راده به ده ری له ش و گیاندا - نه ی نه توانی دهر وویه ک بی
 بهرگی هه شته ه
 بو نه وه ی ناوه ز زال بی بی به سه ر شیوه و شیوازی دا. دهر وویه ک بو ناوه ز،
 چونکه دهر فته تی نه بوو. تووش ببوو له شه وه زه نگدا. بویه ری له لاریوه

بهو جوړه‌ی خان‌نابو پيشانې دابوو - هرچه‌ند بهو شه‌وه نووته‌که‌ی چاو چاو نابینې- په‌سند کرابوو بو نه‌وه‌ی بهو لایه‌دا برپون.

به‌لام، گولمحه‌مه‌د نیسته دابووی له‌سه‌ری، یان به ژیری هه‌نگاوی نه‌نا؟ بهو هه‌واله‌وه که خان‌نابو له‌گه‌ل خوی هی‌نابوو‌یه‌وه -ره‌ق و ته‌ق- نایه نه‌وه کاریکی ژیرانه بوو که گولمحه‌مه‌د بهو جوړه بجی بو میوانی دوژمنه‌کانی؟ نایه له بر‌وای گولمحه‌مه‌دا سه‌باره‌ت بهو شتانه‌ی دهر‌باره‌ی خوی بیسته‌بووی و نیشانه‌کانی بینبوو، هیشتاش جیگه‌ی گومان و دوودلی مابوو؟ نه‌گه‌ر سه‌باره‌ت به مه‌به‌ست و ویستی دوژمنه‌کانی دوودل نه‌بوو، نه‌ی بو بهو جوړه نه‌یویست بچیته ناویانه‌وه؟

نهم پرسیار و پرسینه‌وه‌یه، نهم دووانی و دوو بوونه و نهم ململانی بیرو و ویناگه‌ریه، شتی‌ک نه‌بوو که له ههر ساتیکی ژبان‌دا، له ههر هه‌نگاو‌یک‌دا که نه‌ینا -له هیلی نیوان وه‌په‌زی و ناچاری‌دا- به گیان هه‌ستی پی نه‌کرد. ناچاری رویشتن و، خودزینه‌وه له ده‌سه‌لاتی نه‌رویشتن. دردونگی سووتینه‌ر. ترس و گومان، بیرو و بوچوونه‌کانی می‌شک بو دوزینه‌وه‌ی ریگه‌یه‌ک له نیوان ناوه‌ز و شیتیتی‌دا. نه‌نجام به‌لام ملکه‌چی هه‌نگاوه‌کانی، به رواله‌ت هیچ نیبه مه‌گه‌ر نیشانه‌ی دیوانه‌سه‌ری و له‌خو بای‌بوون. به‌لام به‌س دیوانه‌سه‌ری؟ نه‌ء، بیگومان راده‌ی تیگه‌یشتن و ناوه‌زیش. که نهم دووانه بو خو‌بان دوو مایه‌ی بوونی ده‌ستاوده‌ستن، له‌و شوینه‌دا که لووتکه‌ی هه‌ره‌بالای بوونه.

بانگه‌یشتنیان کردووی؛ نه‌گه‌ر بکشیته‌وه چونی لی‌ک نه‌ده‌نه‌وه؟ له‌گه‌ل جیه‌ن ژوان و جی ژوانت دیاری‌کردووه؛ پیچه‌وانه‌ی نه‌وه چون لی‌ک نه‌دریته‌وه؟

تویان بو جه‌ژن و بو شابلوغان بانگ کردووه، بو ناو نالقه‌ی نه‌یاران! پاله‌وان!

به پاله‌وان بوون دژوار نیبه، به پاله‌وانی مانه‌وه ناسته‌مه. هه‌نگاوی رویشتن خا‌و‌کرده‌وه -ته‌نانه‌ت نه‌گه‌ر- له به‌ر پاریز‌کردنیش بی، خوی نیشانه‌ی ترسه. نه‌ی پی هه‌لگرتن و له‌ز وه‌رگرتن نیشانه‌ی جیهه؟ نایه به نیشانه‌ی سه‌ره‌رویی دانانری؟ نه‌ی بو... رویشتن بو ناخی

مهترسی ئه‌بئ ئه‌وپه‌ری ئاوه‌ز بی؟ بروا به ترس و هه‌راس وه‌کوو نیشانه‌ی پسیپووری و کارامه‌یی بو خۆپاراستن، خۆشاردنه‌وه له‌ په‌ریزی ئاوه‌زدا، به‌ هیوای پاراستنی له‌ش، هه‌می‌شه‌ نیشانه‌ی ژیری نییه‌! ئه‌توانی ئاوه‌ز بکری به‌ بیانوو، به‌ له‌مپه‌ری پاراستن له‌ فه‌رته‌نه‌ی هێرش کردن‌دا. ئه‌کرێ رابکا. خه‌نیم نه‌بینی. ئه‌توانی به‌مینی. هه‌بوونیکی به‌رده‌وام. ئه‌توانی به‌مینی و به‌په‌ریز بکشیتته‌وه. ئه‌توانی فریو بدات ئه‌م و ئه‌وی خۆی. ئه‌توانی ئومید بروینی، ئه‌توانی ئومید فریو بدات؛ ئه‌توانی!

ئه‌توانی! ئه‌وی دی ئه‌توانی وابکات. به‌لام گولمه‌مه‌د، گولمه‌مه‌د و نه‌ ئه‌وی دی. گولمه‌مه‌د چونکه‌ ئه‌چی به‌ پيشوازی بانگه‌ه‌شتنی دوژمنیه‌وه. ئه‌و یه‌ک ته‌نه‌ و نه‌ یه‌ک ته‌نه‌. ئه‌و یه‌ک ناوه‌ و نه‌ ته‌نها یه‌ک ناوه‌. ناو و ته‌نی گولمه‌مه‌د ئه‌وا ئیتر بو خۆی که‌ژاوه‌یه‌ک؛ که‌ژاوه‌یه‌که‌ بو ئه‌وه‌ی بارگه‌ی قورسی بوون بگه‌یه‌نیتته‌ مه‌زل. بوونیک که‌ ئاماژه‌ی یه‌کبوون و یه‌کتایی، ئاویتته‌یه‌کی می‌شکه‌ و گه‌ردیله‌کان. ئاویتته‌یه‌کی نه‌پساوی خۆی و ئه‌وان. به‌پاده‌یه‌ک که‌ ناتوانی له‌ گه‌وه‌ه‌ری خۆی بگات مه‌گه‌ر له‌ بواری بوچوونی ئه‌وانی‌تره‌وه‌ و ناسینه‌وه‌ی ئه‌م گه‌وه‌ه‌ره‌ش، به‌س له‌ په‌یوه‌ندی نه‌په‌راوه‌ی بیر و بوچوونی ئه‌وانی‌تره‌وه‌ ئه‌لوئ. به‌و جو‌ره‌ بوو، که‌ گولمه‌مه‌د، خۆی بوو و نه‌بوو و، ئه‌توانی بوتری خودیک بوو له‌ بیخودی‌دا. که‌ وا بوو ئه‌ویش هه‌م له‌ ده‌روونی بوونی خۆیه‌وه‌ له‌گه‌ل جیهان‌دا په‌یوه‌ندی هه‌بوو، هه‌م له‌ ده‌ره‌وه‌ی بوونی خۆیه‌وه‌، له‌ هه‌ستی بوونی له‌وانی‌تردا؛ که‌ مه‌یدانی بوونی گولمه‌مه‌دی سه‌ردار، به‌س کراسه‌که‌ی به‌ری بوو.

بوچوونی جه‌ماوه‌ر. پانایی قوول و پر ئاسمانی بوچوونی مه‌ردم. نیشته‌گه‌یه‌کی زۆر به‌رز و زۆر بی متمانه‌. نیشته‌گه‌یه‌کی زۆر به‌شکو و به‌دیمه‌ن و زۆر ترسناک. که‌وشه‌نیکی نیوان زه‌وی و ئاسمان. گپژه‌نیکی

پر مه‌ترسیه‌ ئه‌م کورسیه‌ به‌رزه. مه‌ترسیدار و ناچار، به‌رز و بی لادان. ۲۶۶۷
که‌په‌در
 به‌رگی‌هه‌شته‌ه
 به‌جاری هه‌بوو. به‌دگومانی و ئه‌رخابه‌نی، ناھیمنی و بروا، به‌دگومانی
 له‌ بی متمانه‌یی ته‌خت و جیگه‌ی، دلنیا بوون له‌ راسته‌قینه‌بوونی کار.

باوه‌ری راسته‌قینه‌ی هه‌بوون. ب‌روای -هه‌رچه‌ند نه ئاشکرای- ئه‌وه‌ی که تۆ له ناخی خه‌لکدا هه‌ی، ب‌روای ئه‌وه‌ی که تۆ له خه‌لکدا بوونیکی ئاشکرات هه‌یه. باوه‌ری ئه‌وه‌ی که "تۆ" تاودانه‌وه‌ی تۆیه له ئاوینه‌ی چاواندا و له په‌رداختی گیانی جه‌ماوه‌ردا، رهنگ و مایه‌یه‌کی‌تر ئه‌دا به کاره‌که‌ت. ب‌روای هاوبوونی به ئاشکرای هه‌بوون، بناخه‌ی خۆی له پاراستنی گیاندا، له بنه‌ره‌ته‌وه به‌راوه‌ژوو ئه‌کات. ئه‌وه‌نده به‌راوه‌ژوو که -له چاوانی له حمزه‌متان داچه‌قاوی ئاوه‌زدا- پارێزگاری گیان خۆی به‌خت ئه‌کا به خۆبه‌ختکردن. دیوانه‌سه‌ری و کاره‌سات، زاله به سه‌ر ئاوه‌ز و ژیری‌دا.

پاله‌وان! چ کاره‌ساتیکه خودی پاله‌وانی! له شه‌رگه‌ی ته‌نگه‌به‌ر و ته‌نگه‌زی رۆزگارا، ئیتر نه پاله‌وان، بگه‌ ته‌واوی جیهان و هه‌موو هی‌زی هه‌بوون ده‌سه‌لّاتی خۆی له‌و بار ئه‌کا. ئه‌لّی ئه‌وه نه‌خۆیه‌تی، به‌لّکوو یه‌کی‌تره که له‌ودا ئه‌جووئیه‌وه به کار و کردار. مایه‌یه‌کی سه‌مه‌ره و گه‌وه‌ریک که -ره‌نگه- له یه‌که‌م نیگادا نه‌ناسریته‌وه، ده‌رئه‌که‌وئ. مایه‌یه‌ک به پشکووتنی کرده‌وه‌ی چاوه‌پوان نه‌کراو، پ‌ر له سه‌رسوو‌رمان. دیار بوون و به‌رجه‌سته بوون به شکۆی پاله‌وان له چاوی جه‌ماوه‌ردا، خۆی له‌م وزه‌یه و له‌م بابه‌ته. که‌م شکۆمه‌ندی و به‌رزبوونه‌وه، نه به که‌سایه‌تی پاله‌وانه‌که، به‌لّکوو به که‌له‌که بوونی وزه‌ی بوونه له‌ودا. که ئه‌م شکۆمه‌ندی و ده‌سه‌لّات و جوانیه‌ش تاودانه‌وه‌ی بوونه له گه‌وه‌ه‌ری ئه‌ودا. تاودانه‌وه‌ی جیهانه ئه‌و، هه‌ر به‌و جوّره‌ی که چاوی په‌به‌ن و بوّره‌پیاو له‌ودا به خودی ئه‌و ئه‌بینی. به‌لام... بی "خود" تر له پاله‌وان، کێیه؟ بی "خود" تر له خودی پاله‌وان!؟

چه‌نده ئاسته‌مه، چه‌نده ئاسته‌مه به پاله‌وانی مانه‌وه! دژوار نییه به پاله‌وان بوون؛ به‌لام دژواره به پاله‌وانی مانه‌وه! مانه‌وه، به‌رده‌وام بوون. به‌رده‌وامی نه له گه‌ناوی کوّنی دوینی‌دا، به‌لّکوو به ته‌ختی سینه‌ی به‌رده‌لان و نه‌وزای به‌یانیه‌وه. مانه‌وه، مانه‌وه به‌پێوه‌ری پیاوان؛ بوّ پێشه‌وه و تێپه‌رین و رێبازی رۆیشتن ده‌ماوهم دژوارتر. مانه‌وه له گوزه‌ری پ‌ر ئه‌شکه‌نجه‌ی ساته‌کانی هه‌موو ساتیکی سه‌رکه‌وتن. په‌رینه‌وه‌ی

۲۶۶۸
که‌ ئیسه‌ده‌ر
به‌رگه‌سه‌شته‌

نهگونجاو، له بهکوهه بۆ بهکی دی. پشوونهدان، پشوونهدانی گیانکیش، له همولدانیکی دژوار و ئاستهم و بیکۆتایی. دا. رۆبیشن. رۆبیشن، بۆ پاراستن و پاریزگاری مرینهی رۆبیشن نیشانهی سهرفرازی. رۆبیشن و تیپهپین، به بی وهستان بۆ خواردنهوهی زهرکیکی سازگار. گوزهر، گوزهر، گوزهر! گوزهر له ئهشکهنجه. گوزهر له ئهشکهنجه، گوزهری ئهشکهنجه له ناخی ئهشکهنجه. نهفرهتکراوی نهفرهت لیکراو. نهفرینی گهران، لیگهرانی پهیکار تا پهیکار. گهران و بازدان. بازدان له لووتکهیهکوهه بۆ لووتکهیهک. له شهپرگهیهکوهه بۆ شهپرگهیهک. له سههرکهوتنیکهوهه بۆ سههرکهوتنیک. له ئازاریکهوهه بۆ ئازاریک له سههر شهپۆل شهپۆلی رهوانی ئازارهکان. ههنگاو و ههنگاو و ههنگاو. گوزهری ههنگاو و پهپینهوه له زنجیرهی نهپچراوی ژان، ئهشکهنجهیهکی "روستههم" انه. مهیدان، مهیدان، مهیدان. مهیدان و شهپرگه. گوپال و ئهژهنگ و ههتاو. مامزه و هاوار. فرهتهنه و قیژه و ههرا، حيله و شهپ و شیوهن. ههرا و بانگ و هاوار. دهنگ، دهنگ. دهنگی جرینگه جرینگ. ئاگر، تۆزخۆل، مهیدان، مهیدان. شهپرگه، شهپرگه. نهیهک، نهسهه، نهیهک ههزار. بی ئهژمار، بی پچرانهوه، تا... تا ههناسههت کهی راوهستی، پالنهوان! که نهفرینی ههموو ههتیوهکانی زهوی لهگهڵ تۆیه!

کار، سهروین. عهیار، ئاوهژوو. که پاریزگاری، چارهی له بهختکردن دا ئهبینتهوه. که مانهوه، چارهی له تیاچووندایه. که ئاوهدانی له کاولبووندایه. بوون، چارهی له نهبووندایه.

پیوه، بهراوهژوو. کردار سهرهونخوون. چاوی ژیری زۆر به ئاستهم ههڵدی و لیک ئهبینتهوه. ئاوهز، دیوانه ئهبی. عهودالی ههردهگیل!
گولمهحمههه بۆ دیدار ئهچیت! نهچیت!؟

گولمهحمههه لهگهڵ جیههه خانی سهردار ژوانی ههیه؛ پهیمانی بشکینی!؟

گولمهحمههه، دوژمنهکانی به پیلانی دهست له ناو دهست داویکیان بۆ ناوهتهوه، پی له داوی فیلهبازانهی دوژمن نهی!؟

گولمهحمههه دیان بۆ جهژن و شیو و شایلوغان بانگههینتوهه؛ له

جهژن و شَيو و شايِلوغان نهبي؟

گولمحه مهديان به نان و نمهک... بيداته دواوه نزيکی و دهست و

نان و نمهک؟

— «رايانخستووه داوی پهنگين له بهر پیتدا، پيشوازیی سهرت! ناخر کامه سهر، به چاوی ناوه لهوه پی نهخاته میوانی خویناوی؟ نه سفرهیه، داوی راخراوه له بهر هه یوان، بونی وشکی خوین! نان نییه نهوهی له سهر خوانچهیه، زهره و خهنجر و درویه. خوین! سهر نهدهی له پیناوی درو و فریودا؟ کمه بووه له دیروکدا مهگهر، بهم جوره سهر به بادان؟!»
— «منیان بو نان و نمهک بانگ کردووه، بو جهژن و شَيو و شانیه شهکی!»

— کمه بوون له کات و کاتان، له خوینی میوان، خویناوی بووه سفره و نان و نمهک و سفرهی میوانیان؟ که ممان بینیه خویناوی بووه سفرهی شهو و شَيو و شايِلوغان، به خوینی میوان؟!»

— «نهخیر! زور بووه، زورمان بینیه!»

— «دوژمن، دوژمن، دوژمن. نم جهژنه، نم شیوه، وا پی نهچی

ودمی نهبی!»

— «نهمهش نهگونجاو نییه، نهمهش نهلوی!»

— «دهست به یهکی نهکهن و بهجاری، نم خیله، نم قوماشه خه لکه، بهکروو نین نهگهر هیچکات، بهلام هاودهست بوون ههمیشه له کاری کوشتن و فیله بازی دا، هاودهست بوون له تاوان و...»

— «له دوژمنت به تهمای دهرفت مه به؛ ههرچند چاوه ری!»

— «نهمم نه له نهقان و ویسته وه دهست که وتووه!»

— «بکشیرمه وه! پی بکشیرمه وه له ته له و لهم داوه!»

— «بکشیرمه وه؟! چوون بکشیرمه وه به بی تو، پیاو؟ چوون بکشیرمه وه

به بی تو، پیاو؟ چوون بکشیرمه وه؟ پیکه وه بووین و پیکه وهش نهروین!»

— «نهروین و نهروین. پیکه وه بووین و پیکه وه نهروین؛ چی نهبی با

بی. بابیی ههرچی، که نهیه وی بی!»

گولمحه مهديان ناوری له خان ناپو دایه وه که له پشتیه وه داژووت.

۲۶۷۰
که نیسدور
بهرگه هه شته

خان ناپۆ پاش سهرخهوئى كورت، ئهوا سهري به سهري شانیهوه راگرتبوو و له غاوى گرتبوو به دهستهوه. بۆ ئهوهى له گهه مامى بى به هه مبهري، گولمه مهده قهرهه خاو كردهوه و به هه ندى خۆ راشه كاندن له نيوان خان ناپۆ و ستار جيگهه خۆي كردهوه. سى سوار، پيشهروى لكى خاو و خليچك. گولمه مهده روانيه خان ناپۆ و پرسى:

– بىر له چى ئه كه يتهوه خان ناپۆ؟!

خان ناپۆ بهرى دهستى هينا به روومه تىدا و وه لامى دايهوه:

– له ئه ندى شيهى ئه ندى شيه كانى تۆدا!

به مايه يه كه له گالتهوه، گولمه مهده پيكهنى و وتى:

– من له چ ئه ندى شيه يه كه دا بووم؟

خان ناپۆ تى پوانى و وتى:

– له ئه ندى شيهى ئه وه دا بووى كه خه لكى چ ئه ندى شيه يه كيان

ده بيارهت ههيه!

گولمه مهده بزهي له سهري ليوى لادا و وتى:

– چه نده چاك يه كه ديمان ناسيوه، ناپۆ گيان! چى بكم ئيتري؟ بۆ

تاويكيش ناتوانم لهو بيرانه خافل بيم!

خان ناپۆ به بيوازيه وه وتى:

– توورپان ده! خه لكى چۆن بىر ئه كاته وه با بيكاته وه. ئيمه خۆ

نانمان به ده مى خه لكى ناخوين!

گولمه مهده وتى:

– ناتوانين زوريش بيگهه بين، خان ناپۆ. كارمان ئيتري له وانه ترازاه

كه له ره وه ندى خۆمان و له گهه خۆمان بژين. ناومان كه وتوته سهري

زاران. ههر ههنگاوئيك كه هه لگرين، ههر كارئك بكهين، خه لكى تيمان

ئهروانن. بهخت له وه دا يارمان نيهه كه ئيمه ديارين. له بهر ئه وه ش ئه بى

كارئك نه كه بين به ترسنوك ناو ده ربكهين. ئه زانى چه نده به زيانمان تهواو

ئه بى ئه گهه به ترسنوك ناومان ده رچى؟ ... ئه رى؟

خان ناپۆ سهري به قورسى له قاند و وتى:

– ئه زانم... ئه زانم!

گولمحه مه د رږڅه ډا:

— خو خه لک نه ناسی!... خه لک ترسنوکیان خوښ ناوی، هرچه نده خوښیان زور نازا نین! نه وان رقیان له لاوازی و بی توانایه، هرچه نده خوښیان که متر به هیز و به توانان! نه م خه لکه ی من دیومه خو به خو پشٹیوانی ده سه لاتن، له پشت که سیکن که به توانا بی. به لام نه گهر ده سه لاته که ی کز بی، م مردم خو به خو لی نه ته کی نه وه. نه و ده سه لاته ی که په سندی نه وان نه گهر بکه وی، هر نه م خه لکه، ده سه جی، پیشیلی نه کن و به سه ری دا نه رږڼ. پیشیلی نه کن خودی نه م خه لکه! که وا بوو بو نه وه ی نه و خه لکه ت له گه ل بی، نه بی هه میسه کاریک بکه ی که نه وان تو وه کوو ده سه لاتیک بیین. نه بی به جهر به زه بتناسن! نه گهر بیین یان بیسن که تو خاو بوو ته ته وه، خاو نه بنه وه و به جیت نه هیلن! نه گهر بیسن ترست لی نیشته وه! حکومت کاتیک نه توانی نیمه بشکینی که سه رتا له دل و نه ندیشه ی خه لکی دا به مانشکینی. بو یه شه هه ول نه دن به ناوی نیمه وه تاوان بکن، به ناوی نیمه وه دزی بکن و به ناوی نیمه وه بی نامووسی بکن. نه مه هه م من تیگه یشتووم و هه م تویش که نه و جوړه کارانه بو زرانندی ناو و ناوازی نیمه و به مه به سستی به دناوکردنی نیمه نه کری. هه موومان له مه تیگه یشتووین! خان ناپو هه روا که نیگای له نووکی گوی نیمه سپه که ی بوو، وه ک بللی هه موو قسه کانی گولمحه مه دی نه بیستی، وتی:

— ناو و ناوازه م بو چییه؟ ناوم کاتیک نه وی سهرم به سه ر شانمه وه بی! کاتیکه نه به م ناو و ناو بانگم بو چییه؟!

گولمحه مه د به نارامی وتی:

— نه گهر به ده ست نیمه بوايه، نه وه ی که تو نه ته وی باشترین بوو، خان ناپو! به لام خو چاره ی کار نیر به ده ست نیمه نیه. نیمه و ناومان به که یه کین. خو ناتوانین خو مان بکه ین به دوو شه قه وه! نه گهر هه ین به ناومان هه هه ین و، نه گهر نین به ناومان هه نین!

خان ناپو وتی:

— پاله وان زیندووی خوښه، مامه گیان!

۲۶۷۲
که لیسده ر
به رگی هه شته

گولمحه مه د وتی:

– پالھوان زیندوو و مردووی پالھوانه، خان ئاپۆ!
 – به لّام ئه بێ زیندوو بین!... ئه مکارهش خۆی هونهری ئهوی! ئیمه
 ئه بێ هونهر که یمان هه بێ؛ هونهری زیندوو مانهوه!
 گولمحه مه د وتی:

– ههتا ئیسته بوومانه و له مه و لاش پهیدای ئه کهین!
 – نهک پیت و ابی من ئه ترسم، گولمحه مه د!
 – هه رگیز، خان ئاپۆ! بیری وا به مینسکی من دا نایهت! بیری وا بیجی
 ئه کا خۆی بنوینی!

– ده سا گوێ له گوته م بگره!

– سه رتا پێ گویم!

– ئیمه خه ریکین به ره و دا ئه پۆین. به چاوی ئاواله وه خه ریکین
 به ره و ته پکه ئه پۆین. جا که وایه پێگه بده با بزانی ئه مانه وی چی بکهین!
 لانیکه م با دابنیشین و گه لّاهێ کارمان دابریژین! ئه ملا و ئه ولای سهیر
 بکهین و تاوتوویی بکهین و هه لّی سه نگیین!

– هه ر بۆیه شه ئه مانه وی له ناو پێ لابدهین. بۆ ئه وه ی گف تو گووی له
 سه ر بکهین. ئا ستار؟!... تۆ خۆ به ئا گای؟

– به لّی، سه ردار!

– بیستت خان ئاپۆم چ پینسیناریکی ههیه؟

– گویم لیتانه، سه ردار!

گولمحه مه د له ستار ورد بوویه وه و وتی:

– تۆ ئه لّی چی؟

ستار له بهر سینه ی گولمحه مه ده وه سهیری خان ئاپۆی کرد و له
 وه لّام دا وتی:

– بیری لێ ئه که مه وه!

گولمحه مه د وتی:

– بزانه که لّله ت چ وه لّام ئه داته وه!

ستار به پیکه نینیکه وه که ئه توت له ناخی ئیسکه ماندوو هه کانیه وه

دئ، روانیه گولمحه مه‌د و وتی:

– تۆ برپارت داوه برۆی، که وایه ئیتر بۆ له ئیمه نه‌پرسی؟

رهق و رووت، گولمحه مه‌د وتی:

– تۆ له‌بری من بوایه‌تی نه‌ئه‌رۆیشتی؟!

ستار رووی وه‌رگێرا و وتی:

– نازانم! نازانم ئه‌گهر من بوایه‌تم چیم ئه‌کرد!

گولمحه مه‌د شپرزه و شه‌له‌زاو، له‌غاوی بۆ تاودانی قهره راوه‌شاندا

و وه‌ک به‌ خۆی بلێ وتی:

– منیش نازانم؛ منیش... نه‌فرینی خوا...

نازووت. نازووتن پێی خیرا کرد و خاک به‌ دواى سمى ئه‌سپه‌کاندا

چوو به‌ حه‌وادا. پێ له‌ بێ‌رپۆه. تارمایی کاروانسه‌را، له‌ شه‌وی نووته‌کدا

نمای ده‌رکه‌وت. تا بگه‌نه‌ بن دیواری کاروانسه‌را تاوه‌ غاریک زیاتری

نه‌ما بوو. ئه‌مه‌ش کاروانسه‌را، ئه‌ستێر و جۆگه‌ی ئاو لای سه‌ره‌وه، ئاماده‌ی

شۆردن و خواردنه‌وه. ئاوه‌زنگی به‌تال. شه‌که‌تی. ئه‌سپه‌کان شه‌که‌ت.

پیاوه‌کان شه‌که‌ت. تا گه‌رانی ئه‌سپه‌کان به‌ ناو مه‌یدانه‌که‌ی به‌رده‌م

کاروانسه‌رادا، ده‌رگا ئه‌بوایه‌ بکریته‌وه و شوپنی خه‌وتن و دانیشتن، ته‌یار

بکری. کتیرییه‌کان بخریته‌ سه‌ر ئاگر و چرا پلێته‌ دا‌بگیرێنری. ئاخو‌ری

ئه‌سپه‌کان ئه‌بێ له‌ خه‌وش و خۆل و بۆژوو خاوی‌ن بکریته‌وه و کیشک

بچنه‌ ناو برجه‌کان. ئه‌مه‌کاره‌ له‌ ئه‌ستۆی به‌گمه‌مه‌د بوو:

– چوار پیاو، له‌ ناو چوار برج. دوو که‌سیش له‌ به‌ر ده‌روازه‌ ئیشک

ئه‌گرن. به‌کێک له‌گه‌ل من. ئه‌سپه‌کانیش به‌ینه‌ ژووره‌وه‌ بیگه‌رپن!

به‌ دواى ئه‌سپه‌کاندا، گولمحه مه‌د و خان‌ئاپۆ و ستار چوونه

ناو دا‌لانه‌که‌. به‌گمه‌مه‌د لای ده‌روازه‌که‌وه‌ بۆ چاودێری راوه‌ستا‌بوو.

گولمحه مه‌د له‌ به‌ر سینه‌ی براکه‌ی پێی سست کرد و وتی:

– ماوه‌ی ئیشک‌گرتن که‌م بکه‌ره‌وه؛ پیاوه‌کان ماندوون!... وا دیاره

خۆت به‌ سه‌ر زینه‌وه‌ سه‌رخه‌ویکت شکاندووه؟

– خه‌و که‌ دپت مرو‌ف ده‌سه‌به‌جی ئه‌کوژیته‌وه!

خان‌ئاپۆ پێی نایه‌ سه‌ر سه‌کو‌که‌، له‌شی قورسی چالا‌کانه

٢٦٧٤
که‌ ئیس‌ده‌ر
به‌رگه‌ شه‌ته‌

سه‌رخست و گرماندی:

— کوئی نه‌گه‌رای له خودا گوئی مامه؟ له کوئی نه‌گه‌رای؟!
ستار له شهرمی تاودانه‌وهی لاتاوه‌که‌ی خان‌نایپۆ خۆی کشانده‌وه
بۆ نه‌وه‌ی خان‌نایپۆ بچیتنه ناو هۆده‌که‌وه. خان‌نایپۆ شانی دانه‌واند و
چوو ه ژووره‌وه. ستار به‌ر له‌وه‌ی به‌ دوا‌ی خان‌نایپۆدا بچیتنه ناو هۆده‌که‌،
سه‌یریکی ده‌روازه‌که‌ی کرد و بینی که به‌گمحه‌مه‌د له‌ته‌کانی ده‌روازه‌که‌ی
هیناوه‌ته‌وه یه‌ک و خۆی خه‌ریکه له‌ درزی ده‌رگا‌که‌وه نه‌چیتنه ده‌ره‌وه.
نه‌وه‌ی نه‌بوا، کرابوو.

نه‌سه‌په‌کان عاره‌قه‌یان دامردبوویه‌وه، لای ناخوره‌کان به‌سترا‌بوونه‌وه.
تا‌ک و ته‌رایان له به‌ر ناخوره‌کان تل ببوونه‌وه. تفه‌نگداره‌کان خه‌ریکی
ن‌اماده‌کردنی جی‌خه‌و و پیا‌له‌یه‌ک چا بوون و له بیری نۆره کی‌شکی
خو‌یان‌دا. هه‌ندی‌ک خه‌و فر‌اند‌بوونی و به‌ فه‌رمانی سه‌ردار، نۆره‌کی‌شک
کورت کرابوو‌یه‌وه بۆ نه‌وه‌ی مان‌دو‌یتی و بی‌خه‌وی دابه‌ش کرابی. به‌گو‌ی‌ره‌ی
نه‌مه زۆربه‌ی پیا‌وه‌کان نه‌بوا‌یه کی‌شک بگرن بۆ نه‌وه‌ی قورسای‌ی کاره‌که
ته‌نک بی‌ی. نه‌کا چه‌ند که‌سه‌یک له بن باری بی‌خه‌وی‌دا پشتی بچه‌می
و به‌ره‌به‌یان توانای کار و خه‌باتی نه‌بی. ئی‌سته‌ش گیان سه‌خته‌کان
کردبوویانه سه‌ر برجه‌کان و له به‌ر ده‌روازه‌ش، خودی به‌گمحه‌مه‌د و
ها‌وپ‌ییه‌ک خه‌ریکی شه‌وداری بوون، وه‌ک هه‌میشه. وا پ‌ی‌نه‌چوو بۆ
پا‌ریزگاری له کاک‌ی، جگه له چا‌وه‌کانی خۆی و برنه‌وه‌که‌ی خۆی بر‌وای به
که‌س نه‌بوو.

خان‌نایپۆ پیا‌له‌که‌ی له ده‌ستی کوری گو‌ل‌خانم وه‌رگرت، له به‌ر ده‌می
گو‌لم‌حه‌مه‌دی دانا و وتی:

— من له‌بری به‌گمحه‌مه‌د ئی‌شک نه‌گرم. له سه‌ر نه‌سه‌په‌که
وه‌نه‌وزیکم دا.

گو‌لم‌حه‌مه‌د کلۆی نه‌باته‌که‌ی خسته سه‌ر زمانی و وتی:

من جاری نه‌توانم به‌ ناگا بم. کی‌شکی دو‌وه‌م خۆم پرا‌نه‌وه‌ستم.

خان‌نایپۆ فووی کرد له چا داخه‌که و وتی:

— نه‌زانی چه‌ن شه‌وه له‌سه‌ریه‌ک نه‌خه‌وتوو‌ی؟ بی‌خه‌وی مرو‌ف

ئەپووكىنىتەوه؛ كىۋىش بى پووكت ئەكا!

گولمەمەد قومی دا لە چاكەى و وتى:

— من وهكوو سهگ ئەخەوم. لەم چەن شەوهشدا جارجاره
سەرخەوئىكم شكاندوو. ئەوهندهى چاوم گەرم بىي، قاچم وزەى دىتەوه
بەبەردا.

خان ئاپۆ پيالە بەتالەكەى دايەوه بە محەمەدپەرزەزای گولخانم كه
لە سەر چۆكىك دانىشتبوو و كترى چاكەى لای ئەزئۆبەوه دانابوو و وتى:
— لە بىخەوى خافل مەبە، مامە گيان! لەپر پياو ئەخات. وزەى
جەوانى هىشتا لە ئەزئۆت دايە، بەلام ئاگات لەوه نىبە كه ئەم
بىخەوييانە تەمەنى مرۆف كورت ئەكاتەوه!

گولمەمەد بە پىكەنىنىكى شوخەوه روانىە خان ئاپۆ و بە ستارى

وت:

— خان ئاپۆ هىشتاش بە دواى تەمەنى درىژەوهيه!

— خان ئاپۆ پىكەنىنى تىكەل بە پىكەنىن كرد و وتى:

— بۆ نەبم؟ بۆ نەبم، ها؟! هىشتاش بىرى ئەوهم هەيه دايك و
كچىك بدۆزمەوه و لەگەل ستارخان بچين بۆ داواكارى! تازە ئەمەوى بىم
بە زاواى ستارخان!

گولمەمەد لە دلەوه دای لە قاقا و وتى:

— واتە ئەتەوى كچەكه بۆ خۆت بى و ستار بكەى بە تووشى

دايكەكەوه؟!

خان ئاپۆ ددانەكانى بە پىكەنىن دەرخت و وتى:

— ئەى ئەتەوى من دايكەكه هەلگرم؟!

— هاى ي ي ...

لە جەنگەى گالته و پىكەنىنى پياوهكاندا، محەمەدپەرزەزای
گولخانم خەوى لىكەوتبوو. هەر بەو جۆرەى لە سەر هەر دوو چۆكى
دانىشتبوو، ناوقەدى چەمابوو، ملی بۆ بەرەوه نووشتابوو بىهوه و نووكى
لووتى خەرىك بوو ئەنىشتە سەر دەسكى رەشى كترىبەكه. جارىكى تر
گولمەمەد قاقاى بەرز بووبەوه، بەلام خان ئاپۆ دەستە گەورەكەى بە

٢٦٧٦
كه نيسدەر
بەزگە هەشتە

پهنجەمی کراوهوه به رهو گولمحه مه د بهرز کردهوه و داوای لیکرد بیده نهگ بی. پاشان داوه دهزوویهکی له توربینه که ده رهینا، سه ری دهزوه که ی با دا، کتریه که ی له بن لووتی کوری گولخانم لادا و بو خوئی له سه ر پشت راکشا به جوړیک بتوانی دهزوه بادراوه که له کونه لووتی محه مه مه دپه زای گولخانم دا با بدات. کاردانه وه ی محه مه مه دپه زای گولخانم قاقای له دلئی خان ناپۆ بهرز کردهوه. پیکه نین له ناو ژوره که دا دهنگی دایه وه، به لام کوری گولخانم هیشتاش خه وتبوو و سه روملی که راپسکابوو، جاریکی دی خه ریک بوو دائه شوپرایه وه بو خواره وه.

خان ناپۆ که وته وه چه توونی کردن و رایه کی تریش دهزوه که ی کرده وه به کونه لووتی کابرا دا. ئەمجار محه مه مه دپه زای گولخانم یه ک به خوئی پژی و وامه زانه کلکی مارمیلک لووتی ئەسو لینیته وه، له خه وه که ی بهردهوام بوو. خان ناپۆ کلکی دهزوه که ی له سه ر گری چراپلینه که راکرت و سهیری گولمحه مه دی کرد. گولمحه مه د به نارپه زایی سه ری پاوه شان د و نه یویست خان ناپۆ دهزوه نیوسووته که له سه میلی کوری گولخانم نزیک بکاته وه و وتی بیخه وین.

ئه وه نه دی خان ناپۆ خوئی له سه ر عه زه که خر کاته وه، ستار رابوو و بن بالئی محه مه مه دپه زای گولخانمی گرت، وه کوو شه لته یه ک گه نه راپیکیشا بو قه راخ دیواره که، گیوه ی له پین ده رهینا و کردی به سه ری نی. چۆخه کوئیکی دا به سه ری دا و گه رایه وه له سه ر جیی خوئی دانیشته وه.

گولمحه مه د نیگای له خه وتووی کوری گولخانم، وتی:

— واین له نزیک گوند و ماله که ی. ئەگه ر رپ بکه وی یه ک دوو رۆژ بینیرینه وه بچینه وه بو گوند و لای ژن و مناله که ی. له بیرت بی خان ناپۆ! خان ناپۆ به ته وسه وه ئیشه للای کرد. گولمحه مه د وتی:

— مه به ستت ئه وه یه ئەگه ر توانیمان به ساخی ده رچین، ئه ری؟

— گیان به ساخی... هه ر ده رئه به یین! به لام... تو رۆژگار چۆن ئه بین

٢٦٧٧

که لیدەر

به رگی شه شته

وهستا ستار؟!

چاوه کانی ستار له بهر رووناکی له رزۆکی چراپلینه که دا ته نگه ر

ببوویه وه و گلینه کانی ته واو له نووکی ده روش ئەچوون. ناویک له

چاوه‌کانی خان‌نایپۆ ورد بوویه‌وه و پاشان وتی:

– با خانمحه‌مه‌د له مه‌شه‌هد بگه‌رێته‌وه!... خانمحه‌مه‌د که بگه‌رێته‌وه ده‌رئه‌که‌وێت رۆژگار به کام باردا نه‌گه‌رێ. – بۆچی؟ بۆ خانمحه‌مه‌د بگه‌رێته‌وه ده‌رئه‌که‌وێ؟ ستار که نیگای گۆلمحه‌مه‌دی له سه‌ر نه‌رمه‌ی گویێ خۆی هه‌ست پێکرد، له وه‌لامی خان‌نایپۆدا وتی:

– خانمحه‌مه‌د که بگه‌رێته‌وه، ده‌رئه‌که‌وێ حکوومه‌ت چ به‌رنامه‌یه‌کی بۆ داناوین. هه‌لبه‌ت ئیستهبه‌ش تا راده‌یه‌ک رپوونه چ مه‌به‌ستیکی بۆمان هه‌یه. به‌لام ئه‌وسا رپوون ئه‌بێته‌وه چ بریارێکی داوه. شیوازه‌که‌ی رپوون ئه‌بێته‌وه.

خان‌نایپۆ سه‌ری به قورسی له‌قاند و نیگای برپیه گۆلمحه‌مه‌د:
– ئاها... ئمممم!

خان‌نایپۆ جارێکی‌تر رپووی کرده ستار و به‌پرسه‌وه وتی:
– کاکلی قسه‌که‌ی تۆ... مه‌به‌ستت ئه‌وه‌یه ئاغه‌واته‌کان... ئه‌م خانانه سه‌ربه‌خۆ هه‌یچیان پێناکرێ؟ ستار له وه‌لامدا وتی:

– ئه‌کرێ... بۆ پێیان ناکرێ! به‌لام... به‌لام ئه‌م کۆمه‌له‌یه به تهنها به هه‌یزی خۆی ناچێ بۆ جه‌نگ! جگه له وه‌موو پۆخله‌واته، شتی‌تریشی هه‌یه. زۆر خوی‌پری و بی‌چاو و رپووه؛ له پشیلشه‌ خراپتر. ئاماژه‌ی ئه‌وه‌ی خۆی پێشان ئه‌دا، زۆریش ترسنۆک و بی‌غیره‌ته. سه‌ره‌رای هه‌موو ئه‌مانه‌ش زۆر خۆپارێزه. مه‌به‌ستت ئه‌وه‌یه زۆر که‌م رهمه‌کی تێوه ئه‌چێ. له هه‌ر کارێکدا تا دُنیا نه‌بێ که ئه‌بیاته‌وه، خۆی تێکه‌ڵ ناکا. بۆیه‌شه بۆ ئه‌و کاره پرمه‌ترسیه ئه‌بێ پشنتی قورس و مسوگه‌ر بێ.

– تۆزیک زیاتر شی بکه‌روه قسه‌کانت!

ستار بۆ گۆلمحه‌مه‌د که داوای لێکردبوو، شرۆفهی کرد:
– وه‌ک وتم سه‌ره‌رای ئه‌و هه‌موو پۆخله‌واته‌ی که هه‌یه‌تی کۆمه‌له‌ی زه‌ویدار، بی‌غیره‌ت و دوورپو و ترسنۆک و پارێزکاره. بی‌غیره‌ت و بی‌چاو و رپووه چونکه له هه‌مانکادا که ده‌ستیکی له‌گه‌ڵ تۆ له کاسه‌یه‌ک

دایه، به دهسته که ی تری ته لتهت بو ئه نیته وه. ترسنووک و خو پریه، له بهر ئه مهش له گه ل دوژمنی له خو ی کارامه تر و نازاتر هه رگیز ناکه و پته جهنگه وه. پارێزکاره، له بهر ئه مهش هه لو یستی خو ی بو خه نیمه که ی روون ناکاته وه. بابه ته که لی ل و پاده رحه وا رائه گری. لافی دو ستایه تی لی ئه دا و له شان هه وه سه د درو ی رهنگا ورهنگ ئه نی به یه که وه و وا خو ی پیشان ئه دا خه نیمه که ی سه ری لی بشیو ی. به لام ئه م وازی وازی کردنه تا ئه و کاته یه که له سه رکه وتنی خو ی دلنیا نیه. هه ر ئه وه نده ی که ئه رخایه ن بوو ئه توانی به سه ر خه نیمه که ی دا زال بی، هار ئه بی و هه موو گیانی یه که پارچه ئه بی به دوژمنی و خو پریه تی. ئه وه ندهش سه پله و بیچا و و رووی لی ده رئه چی که ئه لی له هه موو ژیا نی خو ی دا ته نها یه که جاریش تو ی نه بی نیوه و نه تی ناسیوه، چ بگا به وه ی چاک و چو نی له گه لته ه بی و چه نده ها جار نان و نه مکی له گه لته کرد بی.

له و پچرانه کورته ی که وته وه، خان ئاپو پرسی:

— شتیکی تریش...

— وه ک وتم هه رگیز بی بو ار له ئا و نادا! ئه یه وی پشتی به و کاره ی له پیشیه تی قورس بی. بو یه ساتی کیش له په یدا کردنی ده رووی خو ده رباز کردن خافل نابی. ئه م شو ی نه ی کاره که یه که ئه لیم ئه گه ر خانمه مه د له مه شه د بیته وه، ده رئه که وی!

گو لمه مه د دیسانه وه وتی:

— زیاتر قسه کانت شی بکه ره وه!

ستار له سه رخو وتی:

— له وه ی که خانمه مه د ئه یلی بو مان ده رئه که وی که کاری ئالا جاقی و هاو ده سه ته کانی له گه ل حکوو مه ت گه یشتو ته کو ی. چو ن بلیم؟ ئه توانین تی بگه یه ن ئه وانه تا چ ئه ندازه پیکه وه ریکه وتوون. هاو ده نگ بوون بو ئه وه ی راسته وخو و به لی براوی ده س بوه شی نن؟ هاو ده نگ با بلین بو ده سه وه شان دنی کو تایی. توانیم مه به سه ته که م بگه یه نم؟

٢٦٧٩

که یه در

به رگی سه شه نه

خان ئاپو که له بی ری ئه و شته ی ستار ئه بو ت، چه ناگه پته وه که ی

خو ی دا بو یه پیشه وه، نیگای گواسته وه بو سه ر گو لمه مه د و سه ری

له قاند:

— كه م تا كورتېك، كه م تا كورتېك!

گولمحه مه د پرسى:

— واته به گه رانه وهى خانمحه مه د له مه شههد، بؤمان روون

ئه بېته وه كه ئالاجاقى له سه ركه وتنى خوئى دئنيا بووه يان نا، وايه؟

ستار له وه لامدا وتى:

— به ئى! چونكه به راي من ئالاجاقى و هاوده سته كانى كاتېك

دوو رووييه كه يان ئه نينه لاه و به ئاشكرا شاخ له شاخى گولمحه مه دى

سه ردار ئه گيرين كه له لايه ن حكوومه ته وه پشتگه رم و دئنيا كرايبتن.

واته كاتېكه لايان مسوگه ر بېئ كه حكوومه ت برپارى كوئايى داوه

ئازاوه كه بخه وئى. ئه وسايه كه ئالاجاقيه كان، هه ر كامه يان وه كوو

تانجى تيز ئه بنه وه كه له ماستاوكه رانى تر دوا نه كه ون. له و كاته دايه كه

دوستى، شه رم و شووره يى و نان و نمه ك له لاي ئه وان بوولېك ناهينئ.

خان ئاپو پرسى رى كرد:

— له كوويو ئه توانين ئه وه بزايين كه ميرى له راستى دا چ

به رنامه يه كى هه يه؟ ... مه به ستم ئه وه يه بئيم چو ن ئه توانين تيبگه ين

كه ميرى به راستى ئه يه وئ چى بكات؟ ئيمه به راستى خه ريكه گيژ

ئه بين! ... ئيمه يان گيژ كر دووه. له هه ر لايه كه وه ساژيك ئه ژهن!

ستار وتى:

— ئه گه ر بتوانين رېگه له گيژ بوونى خو مان بگرين، هه ر له م به ك

دوو روزه دا بو مان ده رئه كه وئ. ده رئه كه وئ!

خان ئاپو ئبتر هېچى نه وت و بېده نگيه كى قورس كه وته وه.

گولمحه مه د روانيه ستار و وتى:

— كاتى ئه وه نه گه يشتووه بچى بو شار و هه ول بده ي هه واله كان

ده س بخه ي؟

ستار له وه لامدا وتى:

— بوچى نا، كاتى گه يشتووه! هه ندئ كاريشم هه يه ئه بئ بيانكه م!

گولمحه مه د وتى:

۲۶۸۰
كه ئيسدور
به رگه شه شه

– بۆ زووتر نەتوت؟ بتوتايەت!

– ويستم خۆت بيلپيت.

– ترساي وابدانم ئەترسي؟

– يەكيشيان ئەوه بوو!

– دووهميشي مەگەر هەيه؟

– ئەوهي كە سەرەكەيه!

– كامە؟!

ستار وتى:

– هيشتا وه لّامم ليوهرنه گرتوو پته وه!

– وه لّامى چى؟

ستار بزه يه كى هينايه سەر ليوى و وتى:

– من له لايهن جووتياره كانى ئالاجاقيه وه هاتبووم...

– ئا... ئا... وابوو! ئاي... لهو هوش و بيره ي من چى لى به سەر

هاتووه!

ستار وتى:

– هەتا ئيسته بوندار ئەبى خەلەكەي گواستبپته وه بۆ هەماره كانى

ئالاجاقى لەم زەغفەرانىه! من هاتبووم بزانم ئەگەر تۆ جووتياره كان دلتيا

ئەكەي، من پپيان رابگه به نم بهر به بردنى دانەو پلە له قە لّاجيمەن

بگرن. به لّام ئيسته... تازە زۆر درەنگ بووه. تا ئيسته كو پخا حەسەن

سەد قەللى داوه له دەرگاي هەماره كان هيج، دەر به ندە كانيشى به خشت

چنپوه و سواخيشى داوه.

گولمحمەد پيکەنى و وتى:

– كامە دەر به ند هەيه نەتەپى و كامە قەل هەيه كە نەشكى؟!

ئەمەينپته وه جووتياره كانى تۆ دل و جەر به زه ي ئەوه يان هەبى بەش و

هەقى خويان بار بکەن و ببەن، يانيش نەو پرن و ديسانە وهش ببن به

بەردى سەر سەهۆل!

ستار بزه كەي خواردووه و چوووه ناو بيره وه. گولمحمەد وتى:

– تۆ له ئيمەي بگپره وه. هەر كات جووتياره كان ئاماده بوون! چاكە؟!

ستار وتی:

— چاکه!

خان ناپۆ له سهر لا راکشابوو. زۆر لهسهرخۆ دهستی چهپی خستبویه بن چهپی ملی و سهری و، نینۆکی به دهزوی شه‌لته‌که‌ی رای خستبوو، یاری نه‌کرد. وتووێژه‌که‌ی گولمه‌مه‌د و ستار که کۆتایی هات، نه‌و هاته قسه و وتی:

— نه‌و جوژه‌ی که من تیگه‌یشتم، بریار وایه وهستا ستار دهمه‌وبه‌یان ری بکه‌وی به‌ره‌و شار. په‌نگیشه‌ بچی به‌ره‌و قه‌لاچیمه‌ن، نازانم! به‌لام به‌هر لایه‌که‌دا که بروات، له‌و شوینه‌ نابیی که ئیمه‌ی لی ئه‌بین. له‌ راستی‌دا له‌و شوینه‌ نابیی که ئیمه‌ له‌گه‌ل خانمه‌مه‌د ژوانمان هه‌یه‌! باشه، کاتیکه‌ ستار له‌وی نه‌بی که ئیمه‌ چاومان نه‌که‌وی به‌ خانمه‌مه‌د، نه‌و چۆن گووی لی ئه‌بی خانمه‌مه‌د چ هه‌والیکی له‌ مه‌شه‌ده‌وه هیناوه؟ کاتیکه‌ نه‌زان خانمه‌مه‌د چ هه‌والیکی پییه‌، چۆن نه‌توانی نه‌وه بزانی که میری چ پیلانیکی بو ئیمه‌ داپشتوو؟ کاتیکه‌ ئیمه‌ نه‌وه نه‌زانین که میری چ پیلانیکی بو داناوین، له‌ کوپوه بزانی به‌ چ شیوه‌یه‌که‌ له‌گه‌ل ئالاجاقی رووبه‌روو بیینه‌وه؟ نه‌مه‌ش قسه‌یه‌که‌ ئیتر! ئیسته‌ که نه‌و باسی قفل شکاندن و ته‌پاندنی شه‌قلی ده‌ربه‌ندی هه‌ماره‌کانی دانه‌ویله‌ نه‌کا، نه‌م گوته‌یه‌ دپته‌ ئاراهه‌؟ راسته‌که‌ی نه‌وه‌یه‌ که وه‌رگرتنی ده‌نگوباس له‌ خانمه‌مه‌د و دیداری ئیمه‌ له‌گه‌ل جیهه‌ن و چوونمان بو قه‌لاچیمه‌ن نیوانیکی زۆریان نییه‌. هه‌لبه‌ت ئه‌ویش له‌ کاتیکیه‌ که خانمه‌مه‌دیان له‌ مه‌شه‌د نه‌گرته‌یت و نه‌یانخستبیته‌ چه‌پسه‌وه. نه‌و به‌یانی زوو نه‌گاته‌ چاخانه‌ی مه‌له‌که‌ مه‌نسور، شوینی دیدار. به‌لام نه‌گه‌ر گرته‌یتیان نه‌وه‌ هیچ! به‌یانی شه‌وه‌که‌ی نا، ئیواره‌که‌ی ئه‌بی له‌ قه‌لاچیمه‌ن بین له‌ زهماوه‌نی کوری بوندار. سه‌یزو به‌یانیش نه‌چین بو ناو داوه‌که‌ی جیهه‌نی سه‌رحه‌دی و، نه‌گه‌ر به‌ بیوه‌ی ده‌رچووین نه‌وسا تازه‌ کویر و گیز نه‌که‌وینه‌ ری به‌ره‌و نه‌و ته‌له‌یه‌ی له‌ قه‌لاچیمه‌ن بو‌یان ناوینه‌ته‌وه‌! نه‌مانه‌ لایه‌نه‌کانی کاره‌کانه‌. گریمان خانمه‌مه‌د له‌ کاتی خو‌ی‌دا نه‌گاته‌وه‌؟ گریمان به‌س یه‌که‌ دوو روژ بیخلافین؛ نه‌وسا

٢٦٨٢
که‌ ئیسه‌ده‌ر
به‌رگی هه‌شتمه‌

چی؟ ها؟ ئهوسا بهرنامه کهمان چی لیدی؟ تی ئهگهن ئه مهوی بلیم چی؟
پاشان چی ئه بی؟

گوئلمحه مه د سهیری ستاری کرد. ستار وتی:
— ده مه و به بیان، پپیش خوره لات من له ژوانگه دائه نیشم. به لام
سواریک ئه بی من بیات تا نزیکی گوندی مه له که مه نسوور. بابزانین چی
روو ئه دات!

گوئلمحه مه د سهیری مامی کرد. خان ئاپۆ سهری له قاند و وتی:
— ئه وهش خوی ریکه به که. خراپیش نییه!

گوئلمحه مه د وتی:

— قوربانیش له و ناوه ئه بی!

ستار ناخودئاگا وتی:

— چ باشتیش!

گوئلمحه مه د به ستاری وت:

— رهنگه له گه ل محه مه مه د پره زای گوئخانم بتانخه مه ری. لی
گه ری با هر لیره به وی. تویش به وه ستارخان. خان ئاپۆ خویشت
هه روا که لاره وه بوویت چاویک گهرم به که. من ئه چم به گمه مه د
ئه نیرمه ژووره وه!

گوئلمحه مه د رابوو. برنه وه که ی له سووچی دیواره که هه لگرت
و چۆخه که ی به شانیه وه ریک کرد. خان ئاپۆ هه روا که بوو، مایه وه.
پیلووه کانی قورس و سهری قورس. ستار پی به پی گوئلمحه مه د هه لسا بوو.
گوئلمحه مه د به ره له وه ی شانی له ناو بالشمه ی ده رگا که دا به مینیتته وه،
وه رگه رایه وه و جاریکی تر بو ستاری وته وه:

— خۆش به وه ستار! به یانی کارمان زۆره!

له بیدهنگی ستاردا، گوئلمحه مه د چوه ده ره وه و به ره له وه ی

بگه رپته وه، دهنگی نه جه ف ئه رباب رایگرت. ئه مهش هاوکات بوو له گه ل
بازدانه خواره وه ی گوئلمحه مه د له سه ره سه کوکه. دهنگی نه جه ف کفت و
گر و بیزار، دووپات بوویه وه:

— خان... گوئلمحه مه د خان! تفه نگداره کانت خویان لی خه وتوو

و خهونی چهوت په‌ریزاد ئه‌بینن. بلیّ یه‌کیان بیّ و په‌تی ده‌ست و پیم بکاته‌وه، توژی برۆم به‌پیدا. کاری سه‌رئاوم هه‌یه ناخه‌ر... پیاو. خؤ... هه‌ز ئه‌که‌ی خؤ ناگات لیم بیّ تا ئه‌چه‌مه سه‌رئاو!

گؤلمحه‌مه‌د ناماژه‌ی هه‌موو ماندویتی و کو‌تراوی له‌شی که ئه‌بوایه هه‌لچّ و تووره‌ بیّ، گوپی له لاتاوه چهن پالووه‌که‌ی نه‌جه‌ف رانه‌گرت. به بیّ گرنگیدان به بۆله بۆله‌که‌ی که له قیزه‌ی کونده‌به‌بوو ئه‌چوو و دیار نه‌بوو له کام سووچی نووته‌کی کاروانسه‌را‌را دئ، به‌ره‌و ده‌روازه‌ی داخراو رویشت و داوای له به‌گمه‌مه‌د کرد ده‌رگای بۆ بکاته‌وه.

ده‌رگای کاروانسه‌را، زال به سه‌ر ده‌نگه جووت قۆشه و پچ‌پچ‌په‌که‌ی نه‌جه‌ف ئه‌رباب‌دا، به جیره‌یه‌کی وشک و ره‌ق کرایه‌وه و، گؤلمحه‌مه‌د روو له پوخساری براکه‌ی، بۆ ئه‌وه‌ی پڤگه به مشتومر نه‌دات، وتی:

– کیشک گؤرا!

– هیشتا...

– کیشک گؤرا! هاو‌نۆره‌که‌شت له‌گه‌لّ خؤ به‌ره!

تفه‌نگدار و به‌گمه‌مه‌د شوینی خویان دا به گؤلمحه‌مه‌د و له ناو دا‌لانه تاریکه‌که‌دا ون بوون. ماوه‌ی ده‌نگی نه‌جه‌ف ئه‌رباب هیشتا ئه‌بیسرا. گؤلمحه‌مه‌د تایی ده‌رگا‌که‌ی هینایه‌وه یه‌ک و نیگای په‌های ناو شه‌وه‌زه‌نگ، له مه‌یدانگه‌ی بن تاقی کاروانسه‌را تیپه‌ری. خامۆشی خه‌لوه‌تی شه‌و، ته‌نها ده‌نگی پیی کیشکه‌کان و هاتو‌چۆیان جار‌جاره به ئه‌سه‌پایی ئه‌پرووشاند. پاش تاویک ده‌نگی کۆکه‌ی خه‌وا‌لۆوی عه‌لی چه‌خماخ له ناو دا‌لانی کاروانسه‌راوه به‌رز بوویه‌وه و جیره‌ی وشکی ده‌رگا‌که‌ هات که به ئه‌سه‌پایی ئه‌کرایه‌وه. عه‌لی چه‌خماخ بۆ هاو‌پیی ئه‌هات. گؤلمحه‌مه‌د به کاردانه‌وه‌یه‌کی کورت تیّ گه‌یاند ناگای له هاتنه‌که‌یه‌تی و جارێکی‌تر رووی له نه‌رمه‌ باکه‌ی به سه‌ر ئه‌سته‌تپه‌که‌دا ئه‌خونایه‌وه، به قه‌راخ دیواری کاروانسه‌را‌دا به‌ره‌و‌ژوو‌ر بوویه‌وه، مه‌گه‌ر به شلپیک ئاو سستی ماندویتی له خوئی دوور بکاته‌وه.

به‌گمه‌مه‌د پییه‌ک له ناو ده‌رگا‌که و پییه‌ک له ژوو‌روه، وه‌ک

۳۶۸۴
که‌یسه‌ده‌ر
به‌رگی‌هه‌شته‌مه

به‌ژنی شکاوی سپینداریک بهر بوویه‌وه و ده‌سبه‌جی پرخه‌ی بهرز بوویه‌وه. ستار سهر و شانی هه‌لینا و بیگه‌می داخستنه‌وه‌ی ده‌رگای ئاواله، سه‌ری ماندووی نایه‌وه سه‌ر بالی. به‌لام ده‌نگی نه‌ج‌ه‌ف نه‌رباب جاریکی‌تر بهرز بوویه‌وه. قیژه و هاواری سه‌یر و به‌رده‌وام که ئه‌توت به راستی شیت بووه و تی‌کچووه، بو ساتیک نه‌ئ‌پ‌را و نه‌گه‌ر به‌و شی‌وازه به‌رده‌وام بوايهت، بیگومان خه‌وی ماندووی کاروانسه‌رای نه‌ز‌راند.

— یه‌کتان بی ده‌ستم بکاته‌وه، بی پیرانه... بی کتیبانه... یه‌کتان بی...

خان‌ئاپۆ قورس و به‌ دژواری سه‌ری خه‌والووی له سه‌ر توربینه‌که بهرز کرده‌وه و به یه‌کیک که خۆیشی نه‌ی‌ئه‌زانی کییه، وتی:

— برۆ ده‌می ئه‌و سه‌گ‌بابه‌ داخه!

گفتی ته‌واو نه‌بوو، خه‌و خان‌ئاپۆی برده‌وه و له‌م نیوانه‌دا که‌س له ستار زیاتر بی‌دار نه‌بوو گووی له قسه‌کانی خان‌ئاپۆ بی. که‌وابی ستار ئه‌بوا پروات به‌ دوا‌ی فه‌رمانی خان‌ئاپۆدا و قیژه‌و و هه‌رای ئه‌ربابی سه‌نگرد دامرکینی. به‌ناچار هه‌لسا. نه‌رم و سووکه‌له - بو ئه‌وه‌ی پی‌له‌فه له که‌س نه‌نی- پانتایی ژوو‌ره‌که‌ی بری، له ده‌رگا چوو ده‌روه و له لی‌واری سه‌کوکه بو دۆزینه‌وه‌ی ئاقاری ده‌نگه‌که وه‌ستا. ئه‌و ده‌نگه تاوبه‌تاو و ناله‌بارتر و ئاوینه‌ی جینیوی ئاشکرا و نه‌یینی ئه‌بوو:

— من خه‌ریکم ئه‌رم، ناموس‌لمانانه. من خه‌ریکم ئه‌رم. من سه‌رمامه، سه‌رما. به‌ تۆی کراسی‌که‌وه له‌م هه‌وا‌ی پایزه‌دا... نه‌خۆشم من، نه‌خۆش که‌وتوووم... ئه‌ی بی‌به‌زه‌بیانه! چهن شه‌و و رۆژه به سه‌ر ئه‌سپی رووته‌وه؟! چهن شه‌و و رۆژه به یه‌خسیری؟! چهن شه‌و و رۆژه تینوو و برسی به‌ملا و ئه‌ولادا راکیشم ئه‌که‌ن؟! ئه‌تانه‌وی سه‌گ کوژم بکه‌ن؟ ده‌فه‌رموو بمکوژن و ته‌واو ئیترا! گولله‌یه‌ک بنین به‌ می‌شکمه‌وه.

خیریک بکه‌ن و گولله‌یه‌کم پیوه بنین! له به‌ر ره‌زای خوا ئه‌و کاره بکه‌ن! ۲۶۸۵
که‌پ‌ده‌ر
 به‌رگی‌هه‌شته‌ه
 بکه‌وژن! بکه‌وژن یان ده‌ستم بکه‌نه‌وه بی‌به‌زه‌بیانه! ده‌سته‌کانم بکه‌نه‌وه بو ئه‌وه‌ی بتوانم سه‌ر‌ئاویک بکه‌م!... ئاخ‌ر ئیوه مه‌گه‌ر کین؟ ئیوه چ جو‌ره ئاده‌میزادیکن؟! ریخۆله‌کانم... ریخۆله‌کانم خه‌ریکن ئه‌ته‌قن!

ئیسکەکانم سې بوون خەریکم ئەمەرم! خەریکم ئەمەرم نامەردانە.
خەریکە شیت ئەبەم. خەریکم شیت ئەبەم... ئیوێ شیتتان کردووم،
هەردیتان کردووم، دیوانە... دیوانە...

ستار کە بە دواى دەنگەکەدا تا سووچی کاروانسەرا رۆیشتبوو.
بە ناو ئەسپەکاندا تێپەری و چووێ ناو خەوگەى سووچی کاروانسەرا،
شوینی زستانەى پاتالەکان و چاوی لە ناو تاریکیەکەدا تیژ کرد. دیوارە
ئەستوورە دێرنەکان لە شەوێزەنگی نووتەکدا ون بوون و بۆنی پەینی
وشک و ساورمەى کۆن و خاک و خۆل بێقلى ئەتۆزاندەوێ. دەنگی نەجەف
لە قوولایی تاریکیە پەشەکەوێ هەروا ئەهات کە ئەى بۆراند و نەپەى لە
ناو بنمیچی خەوگەدا دەنگی ئەدایەوێ، بەلام لەش و پەیکەرى بەرچاوی
ستار نەئەکەوت.

— ئەوێتا لیڕەم من، خوینمژى بى خوا، لیڕەم... بەستوو میانە بە
سنگى مالبەندى ئاخوڕەکەوێ. بەو لایەدا بۆ کامە دەرەک ئەرۆی! وەرە
بەملادا! وەرە بۆ ئیڕە و رزگارم کە! وەرە لانیکەم قوئاخە تەنگی
بکێشە بە مەلاشوومدا، وەرە!

ستار گەراپەوێ و هەلۆهستەى کرد. نەى ئەتوانى لە فیلەبازى
ئادەمیزاد خافل بى. قاپیشى تەنگەکەى کردە قۆلى، شەمچەى لە
گیرفانى دەرھینا و تەلێكى داگیرساند و بردیە بەرەوێ. بەلام شەمچە
کارساز نەبوو. تەنھا پێش پای روون ببووێوێ و رەنگە نەجەف ئەراباب
ئەیتوانى لە تاریک و روونى لەرزۆكى گەرەکەدا بەشیکى روخسارى ببینى.
کە ئەمەش بەس نەبوو هیچ، خراپتریش بوو! دەست و پێى نەجەف
ئەگەر بە شپۆهەیک کرابووێوێ، ئەیتوانى بە ئاخیزیک پەلامارى ستار
بدات و بە فرکەهەیک تەنگەکەى لە دەس بفرینى. بۆیە ستار تەلە
شەمچەکەى بردە بەرەوێ و بە جەختکردنەوێ وتى:

قیزە و هەرات لیڕەوێ ناگاتە زەغفەرانیەکان، ئەگەر نەخشنەى
ئەوێت کێشەوێ!

دەنگى نەجەف لە ناخى تاریکیەوێ وەلامى دایەوێ:

— تۆى پینەدۆز!

٢٦٨٦
کە ئیسدەر
بەرگە هەشتە

– ئا، منم! وتم له خۆتهوه مهقیژینه چونکه لیروه دهنگت ناگاته
 گوپی نوکهرهکانی ئالاجاقی! لیروه تا زهعهفرانی دوورتره له قیژهپییهک
 و دیوارهکانی کاروانسهرایش زۆر بهرزن!
 نهجهف ئهرباب، شیت و هاری رق و گوشار، هاواری کرد:
 – وهره دهستهکانم بکهروهه، خهریکه ئهمرم! کاری سهراووم...
 ستار ههنگاوێک چوو بهروهه و وتی:
 – خۆ نابێ دهر و دنیا بهئاگا بیئی، چونکه کاری سهراوات ههیه!
 ههر لهوئ...

– ئاخ دهست و پیم بهستراوه، بیپیر!

ستار ئهوا له نیوگهزی دهنگهکهدا وهستاوو و لهوه دنیایا ببوو که
 نهجهف ئهربابیان به سنگی مالبهندی قهراخ ئاخورهکهوه بهستوتهوه.
 جارێکیتر تهله شهمهچهیهکی داگیرساند. دهست و گرهکهی برده پیشهوه
 و نیوروخى ماندوو و زهردههلاتووی نهجهفی له بهر پووناکیهکهدا سهیر
 کرد. له یهکهم نیگادا بینرا که پوخساری نهجهف ئهرباب بههۆی توورپهیی
 و قیژاندنهوه ئاوساوه. کهف داویهته لالهغاوهی و چاوه خرپه شینهکانی
 خهریکه له کالانه دهرئهپهڕیته دهرهوه.

ماوهی گرهکه نینۆک و سههپههجهی ستاری گهست. ستار تهله
 شهمهچهکی ههوا دا و تا ههڵکردنی تهلیکیتر بهروونی بیئی که
 نهجهف ئهرباب، به راستی شهتهک دراوه. نهجهف پشنتی به دیواری
 خهوگهوه وهک بلی لکابی به ئاخورهکهوه. گشتهکی دهور مهچهکی، تا
 بن ناوکی ماریچ سهرکهوتوو و له پشتهوه، مهچهکهکانی گری دراوو
 به گولمێخهکهوه. چاودێرهکهی نهجهف ئهرباب - توغول - بو ئهوهی
 به ئاسوودهیی سهر بخاته سهر خشت، بیخهمی ئازاری یهخسیرهکه،
 بهو جوړه شهتهکی داوو. بویه نهجهف خان سهنگردی بهس ئهیتوانی

به پیوه رابوهستی، که نهی توانیوو. ئهمهش بهرای ستار، ههق بوو
 ئهگهر نهجهف ئهرباب لهوه توورتر و بههێزتریش بقیژنی و جنیو بدات.
 چونکه نهجهف به درێژیایی ریگه به دهستی بهستراوهوه، به سهر پشنتی
 ئهسپی رووتهوه، تهختایی و بهردهلان، به ههموو لایهکدا راکیش کرابوو

٢٦٨٧

که لیدهر

به رگی ههشتهه

و ئیستهش له وهردیانهکهی که له خهوی مهرگ رۆچوووو، کهمتر شهکەت و نیوهگیان نهبوو و لانیکهم مافی نهوهی ههبوو بخهوی!
 - رۆژیک ههر نهتکوژم، پینهدۆز!

ستار پرسى:

- ئیسته چیت نهوی؟ راستهکهی کارى سه رئاوت ههیه یان...

نهجهف قسهکهی پى برى و قريشکاندى به سه رى دا:

- دهستهکانم، دهستهکانم لهم گولمىخه بکهروه تا شیت نهبووم! دهستهکانم بکهروه! دهستهکانم بکهروه دایگ سهگی بى باوک! دهستهکانم بکهروه تا شیت نهبووم! زوو... زوو دهستهکانم بکهروه!

ئهوهندهى ستار تفهنگهکهی بکاته شانى و بهرو نزیکتى زوو که تيشکى کز له ده رگای نیوه داخراوهیهوه ئههاته دهروه، ههئیت، چرا پلتهکه هه لگرت و بهرو ئاخوپه که بگه رپتهوه، نهجهف ئه رباب برابوو و سه ر و شانى بو پيشه وه نووشتابوویهوه و به دهنگى زه لیل و لاوازییهکی به ژان کهوته لالانهوه و گریان:

- شیتم مه کهن... ئه ی بیه زیانه... شیتم مه کهن...

ستار له خو ی رانه ئه بینى بو کردنه وه ی به ندی پیاویک که تا سنووری شیتى گه یشتوو، لای دیواره که ی لای سهروه تا بهر ده رگای لای خواره وه، بو ده رفهت وه رگرتن له گولمه مه د پروات و بگه رپته وه. چونکه زه بوونیه که ی نهجهف ئه وهنده کارى تیکردبوو، به جارى خو ی له شوینی نهجهف دا ئه بینى؛ گیان بیزار و داماو و شیتۆکه. به رادهیه که ته نها ساتیکیش نه ی نه توانی خو ی رابگرى و ئه بوایه له به ندی ئه و دیوانه سه رى و ئه شکه نهجه و مهرگه رزگار ببی. هه ستى ئه کرد نابى له وه زیاتر راوه ستى، چونکه چاوترووکانیک له لای به سه د سال ئه چوو. بویه، چى ئه بى باببى! چنى لی کرد و کیردی له بهر قایشى که مه ر ده ره ئنا و به خیرای په ته که ی به سگه که وه به سه ترا بوو برى و خو ی کنشایه وه. نهجهف ئه رباب وه ک لقه دارى که ی به منشار بر درا و به ربوو یه وه و به روودا که وته سه ر خاکه که و به س بیسرا که وتی:

٢٦٨٨
 که ئیسه در
 به رگه شه نه

– ئەتكۆژم...

ستار كۆپدەكەي خستەو بەر پشئوینی، تەنگەكەي لە شانێ داگرت و چراییتەكەي لە سەر لیواری ئاخوڤەكە هەلگرت و رویشت بەلكوو پێخەفێك –رەنگە سەر جلیك– پەیدا بكات. دلنیا بوو نەجەف ئەرباب ئەگەر دەست و پێشی ئازاد بوایە –كە نەبوو– نەي ئەتوانی بەمزووانە گیان و لەشی ماندووی لە چنگ خەو ڕزگار بكات و بیر لە هەلاتن بكاتەو:

«لەسەر خۆم! خۆم ئەچم هەوالەكەي ئەدەم بە گۆلمحەمەدا!»
ستار ئەمەي لە بەر خۆیەو و ت و بەرەو دەروازی كاروانسەرا كشتا. لە پانتایی مەزن و مەنگی بیابان و لە بن ئاسمانی سامالی شەودا، لەو شوپنەي گویی هۆش بە زەمزمەي نەرم و نیانی جوگەي ئاوەكە دەستی لە ئەستێلەكە وەرئەدا، گۆلمحەمەد وەستابوو. سینەي ڤووتی ئەستێلەكە، لە چاوی ڤوونی ئەستێرەکانی كۆتایی شەودا، گەش و زیوین بوو. زیوین و ڤوون و گەش، بەو ڤادەییە كە تینویتی بیابانی دوو بەرامبەر ئەكرد.

گۆلمحەمەد لە قەراخ ئاوبەندەكە وەستابوو، ئەوێندە نزیك كە سینەي تەختی كڵاشەكەي لە نەرمە بزووتی ئاوەكە نەم هەلبگری. لە بەرەگەي ڤوانینی گۆلمحەمەددا شەو بتون لە ئەستێلە ئارامەكەدا تاوی داووبوێو. شەو سامال و ئەستێرەكان زەلال. لە سەر شینکی زیوینی ئەستێلەكە، گۆلمحەمەد ئەگەر تۆزی ورد بیوایەتەو ئەیتوانی هیلەکانی چۆخەكەي خۆی ببینی. شاخی كاكۆل و بالی چۆخە و لوولەي ڤرێو. بەژنی بەلام لە ئاوەكادا ڤێك گووشراڤوو، وەك سیبەری نالا لە خۆری نیوەرۆژدا.

بۆ ڤهواندەوێ خەو، چۆکی نووشتاندهو و بۆ شوڤردنی ڤووی،

دەستی كرد بە ئاوەكەدا. فینکی ئاو تەزێکی بە شانەکانی دا گەڤاند و موچرکەییەکی نەرم بە لەشیدا. شلپێك ئاوی دا بە ڤوومەتیدا و مشتێك بۆ دەمی و بینی ئەستێرەکانی ئاسمان لە ناو ئاوەكەدا لێك نالان. دەستی ئەو ئارامی و ئوقرەي گۆلاوێكەي تێك داڤوو.

۲۶۸۹

كە پیدەر

بەرگی ۵۵ شتە

=====

=====

=====

=====

=====

=====

=====

=====

هه لسا و بۆ سپرینه وهی روومه تی، بۆ دهسری هه وریشتم دهستی کرد به گیرفانی دا و روخساری تیدا شارده وه. ته ویل و پیلووی وشک کرده وه و چاوه کانی له پهرده ده رکه وتن. روانیه ناسمان به لکوو روخساری رهنگ کالی مانگ، باریکه ی کو تایی مانگ له جی جیی نه ستیره کان دا بدوژینه وه. به گومانی شه و گه یشتبوویه نه و کاته ی مانگی کو تایی ده رکه وتبی. مانگی شکاو به لام، نه مشه و هیشتا رووی نه وانده بوو.

گو لمه مه د نیگای له ناسمان وه رگرت و له سهر ستیری نه ستیله که نیوسوو ریکی دا و پی به پی له سهر نشیوی نه ستیله که به ره خواری بوویه وه. له خواری نشیوه که ستار وه ستابوو. نهک توکمه و راوه ستاو، به لکوو ماندوو و داهیزراو. وای بوچوو دیسانه وهش هاتوو و باسی جووتیاره کان بکاته وه. نه مهش نه و شته بوو گو لمه مه د له م ده مه دا هیزی پی نه شه کا. به لام به و جو ره نهرم و بی ده نگ که هاتوو و توانی بووی گو لمه مه د له خه لوه تی خو ی دا خافلگیر بکات، له درکیک نه چوو بوونی نه و، له ویژدانی گو لمه مه د دا. به لام نه مه گرنگ نه بوو که ناوه روکی هاتنه که ی، له م کاته دا که نه بوایه وه کوو تهرم له سهر جیگه ی ئارامی خه و دا پاکشایا:

– نه بینم هیشتاش بیداری؟

– چوو بووم قیژه و هه رای نه جهف نه ریاب بی ده نگ بکه م.

– خه واندت؟ ده مت داخست؟

– کردمه وه! ... نهک کراوه ی کراوه. به لام دهستم له سنگی

مالبه نه ده که کرده وه. ئاخ... نه نه ی توانی رابکشیی و نه نه ی توانی دا بنیشیی ته نانه ت! نه ی نه توانی پالیش بدات به دیواره که وه.

– دلّت بو ی سووتا!

– نه شه که نه جه به کی بی هه ووده بوو. به جی نه بوو؛ بوو!

– نه! ... وادیاره دهنگی برا، نه ری؟

– بوورایه وه و له ماندویتی دا به ری بوویه وه!

که وتبوونه ری. ستار پی له گه ل گو لمه مه د ری کرد. بی گفتوگو

به قه راخ دیواره که تا بن تا قی ده رازه که رویشتن. عه لی چه خماخ له وی

وهستابوو. گولمحه مه دهنستی نا به تاي قورسی دهروزه که وه، تۆزیک کردیه وه و روانیه ستار:

– تۆزیکیش دلت بۆخۆت بسووتی پیاو! ئه وهنده په له قازهت کردوه بووی به تهشی کاولیه کان!

ستار به شهرمه وه سه ری داخست و به ره و درزی دهروزه که چوو. هه ره لهم کاته دا به لām، دهنگی کپ و مهنگی عه لی چه خماخ رایگرت. عه لی چه خماخ له پر گرژ ببوو و ورووژابوو. رهفتاریک که گولمحه مه دهنستی به تاي ستار هیچ کامیان له هۆکه ی تی نه گه یشتن. ستار دهنستی به تاي دهروزه که وه، له عه لی چه خماخ مۆر ببوو یه وه و گولمحه مه دیش خافلی رۆیشتن و نه رۆیشتنی ستار، قوناخی تفه نکه که ی نایه پشت پپی و چاو و هۆشی له عه لی چه خماخ بوو. چه خماخ له پر چۆکی دادا، به ری دهسته کانی نایه عه رز و سه ری لار کرده وه و گوپی نا به عه رزه که وه و تاویک به و دارته مایه وه. ستار روانیه گولمحه مه د، به لām گولمحه مه د چاوی له عه لی چه خماخ هه لئه نه ئه گرت. چه خماخ هه لسا، خۆلی به ری دهسته کانی تهکاند، تفه نکه که ی له عه رز هه لگرته وه و له کاتیکا قوورسای له شی زیاد له ئه ندازه ئه خسته سه ر لاقیکی، به رامبه ر گولمحه مه د وه ستا و وتی:

– دهنگ ئه بیسم سه ردار... دهنگی خه مخی ترۆمیلیک!
ستار که هاتوو یه پی شه وه و لای شانی گولمحه مه ده وه وه ستابوو، له گه لی روانیه ریگه که، به لām هیچ دیار نه بوو. گولمحه مه د پرسی:
– له کام لاوه دی؟

عه لی چه خماخ سمی لی له قه راخ چه ناگه ی لادا و وتی:
– وابزانم لای شماره وه.
– چۆن ئه توانی بزانی؟

۲۶۹۱

که لیدەر

به رگی هه شته

=====

=====

=====

=====

=====

=====

=====

=====

عه لی چه خماخ دهنستی خسته پشت گوپی و وهک ده می زورنا له ناو خه می په نجه کانی دا رایگرت و وتی:

– هه ر گوپی هه کی من به قه د گۆشپا قیکه، سه ردار!

گولمحه مه د لای دهروزه که وه به ره و برجی لای رۆژاوا چوو، سه ری

بهرز کردهوه و پرسى:

– تۆ... هيچ ئەبىنى؟

وہ لآم له برجه كهوه هاتهوه:

– نهخىر... سهردار!

– هيچ دهنگى كيش نابىسى؟

– نهخىر... سهردار!

گوئلمحه مهده گهرايهوه بو بن تاقهكه و به عملى چهخماخى وت:
– ترؤمبيل به شهو خو ئه بى چراى هه بى، به تاريكى خو هيچ

نابىنى؟!

چهخماخ وتى:

– نازانم سهردار، به لآم من دهنگى ماشين ئەبىسم. دلنيام كه

دهنگى ماشينه.

لاى شانى گوئلمحه مهدهوه، ستار وتى:

– رهنگه به بى چرا... به چراى كوژاوهوه دى!

گوئلمحه مهده له ستار وهرگهرا و وتى:

– بو به چراى خاموشهوه؟ مه به ستي چيه؟!

ستار وتى:

– ههر ئەمه! نهگه مه به ستيكى نه بى، بو به چراى خاموشهوه

داژوئى?... نازانم!

گوئلمحه مهده برنهوهكهى دا به ستار و چۆخهكهى له بهر كرد،

بو تاقىكردنهوه ده ستي هينا به فيشهكهبندى همبهلى سینهى دا،

برنهوهكهى له ستار وهرگرتهوه و وتى:

– ريگه پى ئەگرين. پيش كاروانسهررا، لهو ملهيه دا. خان ئاپۆم

هه لسىنه. برام بلا بخهوى. خان ئاپۆ و سى پياو. به پياوه ئەرپۆين. زووبه!

ستار له ناو دالانهكه ون بوو و له چاو ترووكانىكدا له گه ل خان ئاپۆ و

سى تفهنگدار له درزى دهروازه كهوه هاتنه دهرهوه. خان ئاپۆ سهرى له قانده

و باوئيشكهكهى خواردهوه. گوئلمحه مهده وتى ئەبى بكهونه رى. پلانىكى

خيرا پيوست بوو. كهوت تفهنگ ئامادهى رويشتن بوون. به لآم نه ئەبوا

٢٦٩٢
كه ئيسدەر
بهرگه هه شنه

دهروازى كاروانسه‌را به بى كيشك به‌جى بهيلن. عهلى چه‌خماخ له
سه‌ر شوينى خووى مايه‌وه. پاشان شه‌ش پياو. سى تفه‌نگدار له‌گه‌ل
ستار، خان‌ئاپو و گولمحه‌مه‌د. سى به سى. گولمحه‌مه‌د پرواينه ستار
و وتى:

– له‌گه‌ل بيخه‌وى چى نه‌كه‌ى؟

ستار وتى:

– خه‌و له سه‌رم په‌رى!

گولمحه‌مه‌د وتى:

– سى به سى نه‌روين. خان‌ئاپو و دوو‌كه‌س خوار ريگه‌كه نه‌گرن.
من و تو و توغروليش لاي سه‌ره‌وه‌ى ريگه‌كه. سه‌ر ريگه به ريزيك به‌رد
نه‌به‌ستين. نه‌روين!

شه‌ش پياو به دوو په‌ل، له دوو قوئه‌وه كه‌وته نه‌ي. تيز و سوو‌كه‌له.
به باز و نه‌وى، نوشتاوه. وه‌كوو گورگى به‌شه‌و ده‌ركه‌وتوو به دواى نيچيردا.
په‌رينه‌وه له به‌رده‌لان و قوولكه. هه‌لكه‌وتن و هه‌لسانه‌وه و بازدانه‌وه. نه
زور دوور له تارمايى كاروانسه‌را، ده‌نگه‌كه به ئاشكرا نه‌بيسرا. ده‌نگ،
ده‌نگى گرمه‌ى ترومبيل بوو. گوى گوشپاقيه‌كانى عهلى چه‌خماخ دروى
له‌گه‌ل نه‌كردبوو. ره‌نگه ناراست نه‌بى كه هه‌ر ئاده‌ميراديك له خوو و
نه‌دگارى‌دا له جوړه گيانه‌وه‌ريك نزيكه. له‌م مايه‌به‌دا، عهلى چه‌خماخ
له نه‌سپ نزيك بوو. كه نه‌سپ پيشنيشانى بوومه‌له‌رزه سمده‌ست به
عه‌رزا نه‌كوتى و حيله‌ى بو ئاسمان به‌رز نه‌بيته‌وه.

ناوقه‌دى ريگه به‌سترا. هه‌ر پياوه و خرکه‌به‌رديك.

– ئاگر... بلپسه!

به فه‌رمانى سه‌ردار ئاگرىك له سه‌ر ريگه كرايه‌وه. به بى پياوان
يان پياويك به لاي ئاگره‌وه.

– با بزنان كه ريگه به‌ستراوه، وانپيه؟... با خراپه له لايه‌ن ئيمه‌وه
نه‌بى!

خان‌ئاپو پرسى:

– نه‌گه‌ر پياوى ميرى بوون چى؟ بال‌باز يان...

به بئ وهستان و دردۆنگی، گولمحه مه د وهلامی دایه وه:

– رووتیان ئەکه به نه وه. چه کیان ئەکه بین. سه نگر بگرن!

هر که سه و له پشت ته له به ردیک، ده وه نیک، قوولکه یه ک. هر ده سه و به تفه نگیکه وه و به شیوه یه ک. دوو جه ز له دوو شانی ریگه که. نزی که به یه ک له دوو به ره وه، خان ئاپۆ و گولمحه مه د. ئەوه نه د نزی که که دهنگی سرتهی به کیشیان ئەتوانی بیسن.

ئهم برگه یه ی ریگه که که هه ل بژێردرابوو گه لی نه بوو، به لام وه که مله بوو. بۆ ئەوه ی ریگه که ساز بکریت گردۆلکه یه ک دابرابوو و ریگه که خۆبه خۆ ئەکه وته چالیه وه. بۆیه دوو شانهی ریگه که، لانی که م دوو بالآپیاو له نالی جاده که به رزتر بوو. لهم پرووه وه ته نگتر بوو له درێزه ی خۆی له هر دوو به ری مله که وه. پیاوه کان سوار و زال بوون به سه ر جاده که دا. خان ئاپۆ له سه ر به رزایی به ته ختی سینهدا پاکشابوو، ئانی که کانی دادابوو و پرووی تفه نگی که ی کردبوویه ناو گیری مله که و ئاماده بوو. له وه به ریشه وه گولمحه مه د به رامبه ر به خان ئاپۆ جیگیر بیوو. گولمحه مه د رانه کشابوو. به لکوو له په نای بنچه که گه ونیک دا له سه ر چۆکی ک ئاماده بوو. له ولاتریش، دوورتر له وه برگه یه ی گولمحه مه ده کان دامه زرابووو گه ونه کان له ناگردا ئەگرا و ریگه که یان روون ئەکرده وه.

له پشت مه یانی ناگره که، ماشینه که وه ستا. ئەمجار چرا که زه کانی هه ل بوون. پاش تاویک، ده رگا که کرایه وه و به کی ک هاته ده ره وه و له ناگره که نزی که بوویه وه. سهیری ده ور به ری کرد و به به رده می ماشینه که دا چوو بۆ ئەوه به ر و نزی که په نجه ره ی شو فیره که راوه ستا. سه ر و شانی شو فیره که بۆ ئاخفتن له په نجه ره که وه هاته ده ره وه و به ر له وه ی وتووێژه که یان ته واو ببی گولمحه مه د به زمانی خۆیی خان ئاپۆ بانگ کرد:

– پاسی شاریه!

خان ئاپۆ هر به و زمانه وه لامی دایه وه:

– وا دیاره زیاره تکه ری پیه... جوان سهیر بکه!

شو فیره که دابه زی و شان به شانی شاگرده که ی هات بۆ نزی که ناگره که. لای ناگره که، هر دوو کیان راوه ستان. له به ر روونکی گرکه

٢٦٩٤
که نیسه در
به رگی هه شته

که به سروهی شه‌وانه لاروله‌ویر ئه‌بوو، جوان ئه‌بینرا که دوو پیاوه‌که به به‌ژن و بیچم جیاوازن. شۆفیر، کورته و که‌ته. شاگردده‌کش دریز و کشاو. له بهر سه‌مای بلّیسه له سهر روومه‌تی شۆفیره‌که، سمیلّه باریکه‌که‌ی ئه‌بینرا. هه‌روه‌ها ئه‌زانرا که کلاوی سهری شاگردده‌که، ته‌قیله‌ی سه‌نگه‌ریبه. ئه‌توت - ئاشنای ریگه و رووداو- هه‌روا چاوه‌ری بوون.

– تۆ ئه‌لیی تۆ نه‌گه‌یشتوون؟! –

خان‌نایۆ له وه‌لامی گوڵمه‌مه‌دا، به هه‌مان زمانی خۆیان وتی:

– چۆن تۆ نه‌گه‌یشتوون؟ خۆیان داوه له که‌ریه‌تی. چه‌م و خه‌می ئه‌مکارانه له من و تۆ باشتر ئه‌زانن. هاتوچۆ به‌م ریگانه‌دا کاری ئه‌مپۆ و دوینییان نییه!

گوڵمه‌مه‌د وتی:

– که‌سی‌ترم نه‌بینی دابه‌زی. تۆ بینیت؟

– نه‌ه. منیش نه‌مبینی. مه‌گه‌ر له ده‌رگای دواوه!

کابرای تفه‌نگدار که له خوار خان‌نایۆوه دامه‌زرا‌بوو، به کپی وتی:

– نه‌ه! هیچ ده‌رگایه‌ک نه‌کرایه‌وه. من چاوم له ده‌وروبه‌ر بوو.

خان‌نایۆ پرسى:

– چی ئه‌که‌ین؟

وه‌لام هاته‌وه که ئه‌روین:

– خشکه‌بی خان‌نایۆ!

نه‌ک به بالّ و به ئاشکرا، به‌لکوو هه‌روا دانه‌ویو و گورگانه گوڵمه‌مه‌د و خان‌نایۆ به لیژاییه‌که‌دا خزانه خواره‌وه و به دوايان‌دا پیاوه‌کان هاتن و ده‌سه‌جی له ده هه‌نگاوی له دوو لاوه پاسه‌که‌یان گه‌مارۆ دا. گوڵمه‌مه‌د و خان‌نایۆ دوو پیاوه‌که‌یان خستبوویه مه‌نگه‌نه‌ی خۆیان‌ه‌وه و ستار سه‌رکه‌وتبوو و له ناو پاسه‌که‌ راوه‌ستا‌بوو.

۲۶۹۵

که‌ی‌ده‌ر

به‌رگی‌هه‌شته‌هه

خان‌نایۆ له لای شاگرد شۆفیره‌که چاوه‌ری بوو و گوڵمه‌مه‌د

به‌رامبه‌ر شۆفیره‌که که تۆقابوو و هی‌زی ئاخافتنی له به‌ر برابوو و ده‌سته

کورته‌کانی هه‌ر له خۆوه رانه‌وه‌شا و سه‌روخواری ئه‌کرد. گوڵمه‌مه‌د

گوئی لئ گرتبوو به لّام ئه وهی ئه و ئه بیوت جگه له چه ند وشه ی لئ
هه لئه ئه کپّینرا؛ چونکه به بئ ئه وهی تاوانیکی کردبئ داوای لیبوردنی
ئه کرد:

— من ... پاس ... خاوه نه که ی ... مسافیره کان. زیاره تکه ران ... بو
زیاره ت ... زیاره تکه رن، خان!

— به سه! شیرین زمانی به س! تیگه یشتتم!

بهم قسه یه، خان ئاپۆ کابرای رزگار کرد، به قه راخ گره که دا چوو بو
لای گولمه مه د و پرسینه ر چاوی تیبری. گولمه مه د رووی کرده کابرا،
دهوری ئاگره که ی دایه وه و به ره و ده رگای پاسه که چوو. شوّفیره که که
توانبووی توژی خۆی خپ بکاته وه که وته دوا ی گولمه مه د و پچرپچر تی
گه یاند که ئه بئ زیاره تکه ره کان شه وی هه ینی سه ره تای مانگ بگه یه نیته
شوینی مه به ست. ئه گه ریش به شه و پئ ئه که ن له بهر ئه وه یه له ناو
رێگه پاسه که یان خراپ بووه و دواکه وتوون:

— ئه گه ر وا نه بوایه ت خان ...

— زۆر چاکه ئیتر! مه گه ر نه موت شیرین زمانی به سه!؟

خان ئاپۆ ئه مه ی وت و پری کرد به شانی کابرا د و له دواوه رایگرت.
گولمه مه د هیشتا له بهر ده رگای پاسه که وه ستابوو. ستار له ناو
پاسه که بوو و ده رگای به ئاوه ئه یی راگرتبوو. شاگرد و شوّفیر هه ردووکیان
له پشت خان ئاپۆ وه وه ستابوون. گولمه مه د سه ری هه ئینا و وتی چرای
ناو پاسه که هه ئکه ن. جهوانی درێژ و باریکه له، به خپرای پی نایه سه ر
پاده ریبه که و ناو پاسه که ی به تیشکی لّاواز روون کرده وه:

— ئه له تریکی شمان هه یه ... خان!

گولمه مه د ویستی پی بخاته سه ر پاده ریبه که، به لّام خان ئاپۆ
دهستی نایه سه رشانی. گولمه مه د رێگه ی بو کرده وه. خان ئاپۆ
سه رکه وت و روانیه روخساره خامۆش و ترسا وه کان. مسافیره کان، خه وتوو
و به ئاگا ئه توت له سه ر جیگه ی خۆیان وشک بوون. خان ئاپۆ رێگه ی بو
گولمه مه د کرده وه. گولمه مه د پی نایه سه ر پاده ریبه که و چوو
ژووره وه و لای شانی خان ئاپۆ وه چاوی بریبه زیاره تکه ران. زیاره تکه رانیشت

۲۶۹۶
که ئیسه در
به رگه شه تبه

به ههمان شَيوَه، وشك و تَوَقاو له سهر جَييان دانيشتبوون و ورتهيان لَيوَه نهئهات. خان ناپوؤ بزهيهكي هاتي، نانيشكي دا له قوؤلى ستار و وتى:
 – چاوت لَييه؟!

گولمحمهد له بنى پاسهكه چاوى له شتيك بريبوو. خان ناپوؤ شوين نيگاي وهرگرت. له بنى پاسهكه، پيره ميژد و پيريژنيكي رووته له دانيشتبوون و نيگايان وهكوو دوو توكله پياز شوڤره وه ببوو. به ناو شمهكهكاني ناوه راستى پاسهكه دا، بهرهو بنى پاسهكه چوو و لهوئى له بهرامبهر دوو پيرهكه دا راوهستا. ئهوا ناوبه ناو ههندي سهر بهرهو گولمحمهد وهرگه رابوون و چاويان لئى نهكرد.

گولمحمهد پرسى:

– بو زيارهتي ئيمام رهزا ئهچن، ئهري؟

پيره ميژد ژنهكهى پيشان دا و وتى:

– لهگه ل پيريژن نه زمان كردبوو. ئهگه ر قبوول بئى.

گولمحمهد وتى:

– شوكرى خوا ئهوا بو تان ريكهوتوو.

پيره ميژد وتى:

– تا بزاني چوئ ئه بئى!

گولمحمهد دهستى برد بو گيرفانى، جزدانى پارهكهى دهرهينا و

وتى:

– دو عايهك بو ئيمهش بكهن!

لهوه زياتر رانهوهستا و خيراتر لهوهى كه چوو بوو، گه رايه وه.

– واته ئيوه دز نين؟!

گولمحمهد بهرهو دهنگهكه وهرگه را و تپى روانى. كابرا سهري

داخست. گولمحمهد بهرهو دهركاكه چوو. به لاي ستار و خان ناپوؤدا

تپه پى و بازى دايه خواره وه. دهنگى پيره ميژد كه به ئاشكرا ئه له رزى، له ۲۶۹۷

كه ليدر

به رگى هه شته

قوولايى پاسهكه وه بهرز بوويه وه:

– بو كى... به ناوى كيوه... دو عا بو گيان و جهوانى كى بكه م،

كورم؟

ستار و خان ئاپۆ يەك دەنگ وتیان:

— گۆلمحەمەد!

گۆلمحەمەد دابەزىبوو. بەلام دەنگى پىرەمىرد بانگى ئەکرد.
گۆلمحەمەد پىنى نايە سەر پادەرىيەكە، پىرەمىرد وتى:
— بەرپىمان بکە گۆلمحەمەد. جوامىر، بەرپىمان بکە تا لە گەلى
سەنکەلیدەر ئەپەرىنەوه. من زۆر بەم رىگەيەدا هاتووم، ئەو ناوه زۆر
هېمن نىيە!

زىارەتکەران بۆ پىرەمىردیان سەندەوه:

— بەرپىمان بکە جوامىر. بەرپىمان بکە!

گۆلمحەمەد روانیە خان ئاپۆ و دابەزىيە خوارمەوه. خان ئاپۆيش دابەزى.
ئەوا سەرەکان لە پەنجەرەکانەوه هاتبوويە دەرەوه و داواکاریيەكەيان پاتە
ئەکردەوه. گۆلمحەمەد بە خان ئاپۆ وت كورپى گۆلخانم كازىرىك ئەبى
خەوتووه:

— وانىيە؟!... خراپيش نىيە. لەوى دائەبەزى و ئەچىتەوه بۆ مائەوه
بۆ لای ژن و منائەكەى. خىرىشه!... هەلىسىن. محەمەدەرەزا هەلىسىن.
بلى بى بچى بۆ سەردانى ژن و منالى. مائەوه، مائەوه.
توغرول هەلات بۆ جىبەجى كردنى فەرمانەكە. گۆلمحەمەد سوورا
و لای ئاگرەكە وەستا. ئاگرەكە پرتەپرتى بوو. خان ئاپۆ و ستار هاتنە
لايەوه. تاويك تىپەرى. شۆفىرى پاسەكە هات بۆ لايان و وتى:

— خان، ئەگەر مۆلت بەن... خۆل بکەين بە سەر ئاگرەكەدا.

بىدەنگىيەكى قورس. گوتەى كابرا لە سەر زمانىدا تاسا. پىنى
كشاندوه و راوەستا. گۆلمحەمەد نىگای لە ئاگرەكە بوو. ساتەكان
ئەتوت وەستا. محەمەدەرەزاى گۆلخانم بەغار خۆى گەياند. پىلاو
و پوزەوانە و توربىن و تەفەنگ بە دەستىهوه. دوورى ئاگرەكە راوەستا و
چاوەرى. گۆلمحەمەد وتى:

— پاش ئەوهى زىارەتکەرانت لە گەليەكە تىپەراندا، ئەرۆيتەوه بۆ
ئاوايى... بۆ مالى خۆتان. كاتى دیدار سەيزوشەو لە قەلاچىمەن!
زانرابوو كە ئەبى پاسەكە بە لای ئاگرەكەدا لىخورن. شاگرد

۲۶۹۸
گەلىسەدر
بەرگەهەشتە

پاسهڪه فھرمانی پڏا و پاسهڪه به دهنگی سهلهوات به لای ناگرهڪه دا
 رڳوڻشت و كهوتهوه سهر رڳو. پاش رڳوڻشتنی پاسهڪه تفهنگدارهڪان كه
 بو فرڳدانی بهردهڪان هاتبوونهوه بهروهه، كئشانهوه و دوورتر راوهستان.
 دهنگی پاسهڪه بهردهوام دوورتر و دوورتر نهكهوتهوه و، بڏدهنگی پههگرتر
 نهبوو. بهرامبهه رڳوڻمحهمهه، خاننابو ههلهترووشكابوو و خاچ له
 چاوهڪانی نهروانی و له کاتیکا چیلکهیهکی ناخودنأگا له ناو دهستی دا
 نهشكاند، پرسی!

— چی له ناو سهرتدا نهجووڻی رڳوڻی مامه؛ چی؟...
 له وهلامی خاننابو دا رڳوڻمحهمهه د سهری ههلهئا و وتی:
 — ناگر!... ناگر، خاننابو! بللی دیسانهوهش ئیزنگ بهینن!... ناگر!

کوئیایی بهرگی ههشتههه

۲۶۹۹

که پیدر

بهرگی ههشتههه

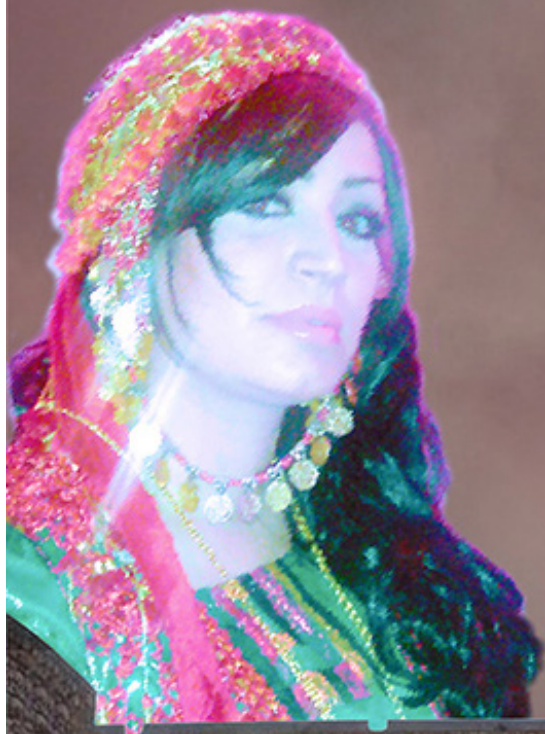
۱ - شهلیاو: robbed [ش] شهلیای، مالدزراو، رووتهوه کراو [ر] مسلوب [N] ranet [ا]

غارت شده . [ر] شهلیاو

یو بھر گے

۲۷۰۰
کہ نیسندہر
بہرگہ مشابہہ
maishabeh

محمود دولت آبادی

کالیگراف

و. سیامند شاسواری

۹